

The Sweet Sin - Tội Lỗi Ngọt Ngào

Contents

The Sweet Sin - Tội Lỗi Ngọt Ngào	1
1. Chương I: Buổi Ra Mắt Gia Đình Malfoy	2
2. Chương Ii: Những Điều Mất Thấy Tai Nghe	5
3. Chương Iii:những Mưu Tính	8
4. Chương Iv: Đổ Thâm	10
5. Chương V: Âu Lo Tan Biến	13
6. Chương Vi: Bí Mật Của Riêng Cô	16
7. Chương Vii: Cái Đẹp Trong Vững Bền Như	19
8. Chương Viii: Kẻ Duy Nhất	21
9. Chương Ix: Điều Không Tưởng	24
10. Chương X: Trái Tim Bị Chôn Vùi	28
11. Chương Xi: Iris Thương Yêu	31
12. Chương Xii: Chuyến Thăm Thị Trấn Máu Bùn	34
13. Chương Xiii: Lửa Và Thủy Tinh	38
14. Chương Xiv: Câu Truyện Của Một Cô Gái	41
15. Chương Xv: Bất Động	44
16. Chương Xvi: Băng	47
17. Chương Xvii: Tâm Bảo	50
18. Chương Xviii: Bất Ngờ	53
19. Chương Xix: Đam Mê Tội Lỗi	57
20. Chương Xx: Trọng Tội	61
21. Chương Xxi: Hỏa Tự	64
22. Chương Xxii: Lời Hứa	68
23. Chương Xxiii: Chạy Trốn	71
24. Chương Xxiv: Quyết Định Dứt Khoát	75
25. Chương Xxv: Một Tình Yêu Cao Trọng	78
26. Chương Kết	81

The Sweet Sin - Tội Lỗi Ngọt Ngào

Giới thiệu

Voldemort giành chiến thắng ở trận chiến thứ hai, những năm sau đó, phù thủy gốc Muggle buộc phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-sweet-sin-toi-loi-ngot-ngao>

1. Chương I: Buổi Ra Mắt Gia Đình Malfoy

Hermione ngược mắt lên nhìn thủ phủ rộng lớn đang hiện lù lù ngay trước mặt cô và nuốt đánh ực một cách lo lắng. Hôm nay là ngày đầu tiên cô làm việc cho gia đình thuần chủng này và chẳng chắc mình mong muốn gì. Cô mới nhận được công việc này từ cách đây một tuần, cơ quan môi giới việc làm đã trả lời thư cô trong vòng hai ngày và nói rõ địa điểm cũng như lương tháng mà cô sẽ được nhận. Nhưng họ không nói cho cô biết tên của gia đình đó.

Cơ quan môi giới việc làm dành cho Máu bùn, viết tắt là MEA (Mudblood Employment Agency – ND), là một tổ chức lớn chuyên săn tìm Máu bùn và đánh dấu họ bằng những con số. Việc này cũng chẳng khó khăn gì; mấy năm về trước, hầu như toàn bộ dân Muggle đã bị giết hại chỉ với một lời nguyên độc nhất của Voldemort. Giờ trên đường phố chỉ còn phù thủy gốc Muggle, phù thủy lai và thuần chủng nên không khó để nhận ra họ là ai. Bất cứ phù thủy nào cần một công việc từ MEA, họ ngay lập tức sẽ tra tìm một con số bất kỳ và liên lạc với chủ sở hữu của nó. Hermione là người may mắn được chọn.

Đôi lúc Hermione không hiểu nổi mình muốn thế nào hơn. Sống như là tài sản của ai đó và luôn luôn bị giám sát hay là sống trong đói khổ và dành cả đời lang thang trên những con phố bẩn thỉu mà người ta hay gọi là “Thị Trấn Máu Bùn”? Chẳng có cái nào nghe vẻ dễ chịu hơn cả, giờ thì cô không có sự lựa chọn – trung tâm đó đã gắn Hermione với một con số và tước đi phép của cô. Không có phép, cô không còn khả năng sử dụng pháp thuật, giống như những phù thủy lai và máu bùn còn lại.

Hermione thở dài và nhìn bộ đồ rách tả tơi của mình lần cuối trước khi tiến đến gõ cửa. Trong khi đợi ai đó ra mở cửa, cô lấy chiếc áo cáu bẩn của mình để quạt nước mắt. Thế là quá đủ để gây ấn tượng ban đầu, cô nghĩ buồn bã. Tất nhiên, đến bây giờ thì Hermione đã quá quen với việc mặc những bộ đồ tồi tàn không-thể-chấp-nhận nổi; tuy nhiên sẽ tốt hơn nếu được mặc thứ gì đó mà không bị chấp vớ tả tơi, dù chỉ một lần duy nhất.

Cuối cùng thì cánh cửa bằng sắt cũng được mở ra và khuôn mặt già nua của người quản gia xuất hiện. Ông ta nhìn Hermione một cách ngờ vực và hỏi cô bằng giọng khàn khàn, “Cô muốn gì?”

“Tôi là người ... giúp việc mới của gia đình,” cô đáp lo lắng.

Ông ta gật đầu và bước vào bên trong. Cánh cửa được mở rộng ra vài inch để Hermione có thể len vào. Ngay lập tức, cô há hốc mồm ngạc nhiên trước cảnh tượng đang chào đón mình.

Căn nhà này không giống như những gì mà cô đã từng thấy hay thậm chí nhớ được. Bốn bức tường được làm bằng những tấm khảm tuyệt đẹp. Những ký tự của một thứ ngôn ngữ cổ được vẽ bằng nước sơn màu bạc trên nền trần nhà đen tuyền, và ánh sáng từ những chùm đèn khổng lồ treo chính giữa hành lang rộng lớn làm bằng pha lê phản chiếu hình ảnh của chúng. Hai chiếc cầu thang bằng cẩm thạch lượn vòng về bên trái và bên phải Hermione, và về phía cuối hành lang là hai cánh cửa với những tay nắm màu bạc hình măng xà.

Khi đang nhìn quanh căn phòng trong kinh ngạc, Hermione nghe thấy tiếng ai đó vọng lại từ cầu thang. Ngay lập tức, cô quay lại và cúi chào một cách kính cẩn. Khi ngẩng mặt lên, cô cảm thấy máu mình như đang đông lại.

Pansy Malfoy, hay từng được biết đến là Pansy Parkinson, đang đứng ở chân cầu thang với một tay vịn chặt ở lan can và một tay đặt lên hông. Mái tóc vàng hoe của cô ta được búi cao lên, ít nhất là sáu phân so với chiều cao của cổ và lớp phấn trang điểm bám chặt vào khuôn mặt nhợt nhạt.

“Thôi được rồi, Bingley,” cô ta nói bằng giọng cao vút khi tiến về phía hai người họ.

Người quản gia gạt đầu kính cẩn và lùi về một góc tối phía sau Hermione. Giờ thì hai người phụ nữ đang mặt đối mặt.

“Vậy ra cô là Máu Bùn mà họ gửi đến cho chúng tôi,” Pansy dăm chiêu khi đi lòng vòng quanh Hermione, ngắm soi cô từng chút một. “Trông cô quen lắm...”

Hermione chợt nhận ra những gì Pansy vừa nói, toàn thân cô bất động – cô sắp làm việc cho gia đình Malfoy. Cô ghét cái tên này hơn bất cứ thứ gì khác, kể cả khi ở trường, kể cả sau cuộc chiến. Chồng của Pansy, Draco, là kẻ thù thời thơ ấu của cô.

Ồi làm ơn, làm ơn đừng nhận ra tôi, Hermione cầu nguyện trong thâm tâm khi Pansy tiếp tục dò xét cô.

“Cô được nhận,” Pansy đột ngột nói lớn. “Tất nhiên, cô cần có một bộ đồ mới. Những thứ,” cô ta khịt mũi một cách kinh tởm khi liếc nhìn bộ đồ cáu ghét mà Hermione đang mặc, “...rác rưởi này phải bỏ đi ngay lập tức.”

“Vâng, thưa bà chủ,” Hermione nói khẽ. Cô đang phải kìm nén sự hoảng loạn khi nghĩ đến cảnh phải làm việc cho gia đình Malfoy.

Thôi ngay, cô nhủ thầm với bản thân mình. May còn may mắn chán khi có được một công việc. Jeanne tội nghiệp vẫn đang phải đợi chờ kia kìa... Cố nén một nụ cười, cô hỏi, “Khi nào thì tôi có thể bắt đầu?”

“Ngày mai. Bây giờ thì đi xuống lầu, chỗ ở của cô đã được sắp xếp rồi.” Ném một cái nhìn khinh bỉ cuối cùng về phía Hermione, Pansy rời phòng mà hương thơm đắt tiền từ quần áo cô ta vẫn bay phảng phất.

“Lối này,” người quản gia cầu nhàu, nắm cánh tay Hermione một cách thô bạo và lôi cô đi cùng khi ông ta bước xuống hành lang. Cuối hành lang đó có một cánh cửa nhỏ làm bằng sắt, ông ta mở ra và dẫn cô xuống những bậc cầu thang vừa mới xuất hiện.

Ở cuối chân cầu thang mục rữa bằng gỗ là một căn phòng nhỏ hình chữ nhật. Nó có vẻ không được coi sóc cẩn thận vì mạng nhện chằng đầy các góc ngách, và hàng tá những vệt bụi bẩn chạy dọc sàn đá. Một chiếc giường nhỏ được đặt giữa phòng, bao phủ trên tấm nệm là một lớp bụi dày. Một ngăn tủ nhỏ được đặt ở phía bức tường bên phải, một chiếc kính vỡ được gắn trên đó. Điều này cho thấy căn phòng này đã không được sử dụng trong hàng thế kỷ.

“Tôi sẽ ngủ ở đây sao?” Hermione hỏi ngờ vực.

“Phải, và nếu cô có vấn đề gì với căn phòng này, tôi khuyên cô không nên tranh cãi với chủ nhân làm gì,” người quản gia cười châm chọc. Lão nở một tràng cười khúc khích khô khốc rồi rời phòng mà không nói gì thêm.

Giờ thì chỉ còn Hermione đứng một mình trong phòng. Cô cẩn thận đi vòng quanh, nhấn nhó khi lòng bàn chân trần của mình chạm vào những hạt sạn và vài viên sỏi.

“Ít ra thì nơi này cũng khá khảm hơn nơi trước,” cô tự nhủ, ám chỉ đến cái tủ đồ chật hẹp đã từng là phòng của cô khi cô là người ở cho gia đình trước đó. “Phải, rõ ràng là nơi này tốt hơn hẳn.”

Hơi lưỡng lự, Hermione ngồi xuống chiếc giường. Cô đột nhiên hắt hơi khi cả đám bụi bay lên chào đón mình. “Ủm, có lẽ không tốt hơn nhiều lắm...”

Khi Hermione nằm xuống giường, cô nàng nhắm mắt lại. Lại một ngày nữa trôi qua với một công việc mới. Hít một hơi thật mạnh, cô mở toang cánh cửa tâm hồn và để những suy nghĩ hỗn độn của mình có dịp tràn vào.

Bốn năm sống trong địa ngục. Những Luật lệ kiểm soát Máu Bùn chết tiệt... Minh tự nhủ mọi chuyện sẽ như thế nào nếu Voldemort không giành chiến thắng. Nghĩ lại đi Hermione, đừng bao giờ tơ tưởng đến điều đó. Mà có thể bị giết vì quá hạnh phúc hay gì đó đấy.

Với một tiếng thở dài khe khẽ, Hermione trở mình qua một bên và cố gắng đẩy những suy nghĩ tiêu cực ra khỏi đầu. Có lẽ được phép bước vào cuộc sống phục vụ những gia đình thuần chủng cũng không quá tệ. Không phải tất cả bọn họ đều tệ bạc. Chỉ khoảng 99% thôi... Hừmmm, nhưng họ là gia đình MALFOY. Nếu Draco nhận ra mà thì mà chỉ còn nước chết. Phải, đó là những gì mà sẽ làm. Nhưng không, mà không thể làm vậy. Thôi ngay cái kiểu sợ hãi này đi, Granger. Hồi ở Hogwarts Malfoy đã không thể đánh bại mà và bây giờ mà cũng không thể để hắn ta làm thế.

Những suy nghĩ rối rắm quay vòng vòng trong tâm trí Hermione khi cô vùi mặt vào gối. Cô cố gắng không khóc; nhưng rốt cuộc thì cô đã khóc ròng trong vài năm gần đây đến mức không có chút nước mắt nào còn sót lại. Và rồi cô chìm vào giấc ngủ khi đã quá kiệt sức.

Khi Hermione tỉnh dậy, cô thấy không thoải mái khi có cảm tưởng ai đó đang ở trong phòng. Cố gắng gượng dậy, cô suyết chút nữa đã hết âm lên khi trông thấy một bóng người cao ráo với mái tóc bạch kim đang đứng ở chân giường. Tim cô đập thình thịch khi cô nhận ra người đó là Draco Malfoy.

“Vậy ra cô là người hầu mới của gia đình tôi,” hắn nhận xét khi nhướng mày về phía Hermione. Đôi mắt xám cứng rắn của hắn nhìn cô từ đầu đến chân, và cô cố gắng kiềm chế mong muốn kéo tấm chăn mỏng lên che chắn. Cái cách mà hắn thăm dò kỹ lưỡng khiến cô có cảm giác như thể mình đang nằm trước mặt hắn mà không có lấy một mảnh vải che thân.

“Vâng,” cô đáp cứng nhắc.

Đôi mắt hắn mở to hơn một chút. “Tôi nhận ra giọng nói này...” hắn nói dè chừng trong khi cái nhìn càng trở nên dữ dội.

Minh đúng là một con ngốc.

Đột nhiên Draco cười phá lên. “Granger? Có phải cô đó không?”

Cô cảm thấy ngượng vô cùng và chỉ chăm chăm nhìn xuống sàn.

“Lạy Merlin, thật tuyệt. Hermione Granger, nô lệ tình dục của Potter. Tôi không thể tin được cô là đứa Máu Bùn làm việc cho gia đình tôi.”

Cô giận dữ rửa thầm trong miệng.

“Thái độ gì vậy?” Hắn tiến gần về phía cô.

Cô cắn môi và không đáp lại.

Hắn tiến thêm một bước về phía cô. “Cô phải nói khi cô được hỏi, Granger,” hắn tuyên bố.

Trước khi cô có thể nghĩ thêm, cô nạt lại, “Ồ phải? Vậy anh định làm gì tôi chứ?”

Đôi mắt hắn lóe lên sự nguy hiểm, và đột nhiên, hắn tát cô thật mạnh. Ngay lập tức, cô đưa tay lên má. Rồi cô quay mặt ra nhìn hắn kinh ngạc.

“Đây chính là điều tôi sẽ làm,” hắn bình tĩnh đáp. “Giờ thì tôi sẽ nói cho cô biết những luật lệ trong nhà này, bởi vì hình như chưa ai đả động cả. Thứ nhất: Vợ chồng tôi cùng với hai đứa con, là những người duy nhất sống ở đây bên cạnh những người hầu và quản gia. Vì cô ở nóc cuối cùng của bậc thang đặc ân, cô sẽ phải tuân theo mệnh lệnh của bất cứ ai. Thứ hai: Hãy để tôi nhắc nhở cô rằng cô chỉ là đồ Máu Bùn bẩn thỉu đang sống trong căn nhà của tôi. Ở đây cô không có quyền lợi cũng như ưu tiên gì hết. Cô phải coi tôi là chủ nhân. Thứ ba: Tôi đã đặc biệt yêu cầu trung tâm đó tìm một người ở độ tuổi của cô và đó là lý do giờ cô đang ở đây...” hắn đứng thẳng người dậy ngay trước mặt cô, và khi hắn nói những lời đó, hắn đặt một ngón tay dưới cằm cô và nâng khuôn mặt cô để cô nhìn thẳng vào mắt hắn” ... cô sẽ làm bất cứ điều gì, mọi thứ mà tôi yêu cầu. Cô đã hiểu chưa?”

Hermione rất khó khăn trong việc thở khi ở gần hắn như thế này. Cuối cùng, cô khẽ thì thầm, “Vâng.”

“Đó cũng chính là điều tôi nghĩ,” hắn nói với giọng lạnh đậm và bước lùi về phía sau. “Pansy sẽ sai người mang đến cho cô một vài bộ đồ thích hợp hơn vào ngày mai. Trong khi đó, cô có thể đi dạo quanh phủ, nhưng tuyệt đối không được lên lầu ba. Có mặt vào bữa tối không muộn trước sáu giờ.”

Và rồi, hắn rời phòng. Cánh cửa đóng sầm lại.

Hermione vẫn ngồi trên giường, cả người cô run lên sau vụ chạm trán với Draco. Cô bất giác chạm vào bên má mà hắn đã tát cô, và ngạc nhiên khi phát hiện ra cô đang bị chảy máu. Cô đứng dậy rồi đi về phía gương. Nhìn vào đó, cô thấy kinh hoàng trước hình ảnh phản chiếu đang chào đón mình: một phù thủy 20 tuổi đang nhìn chăm chăm vào gương và gần như không nhận ra bản thân mình. Mớ tóc nâu rối bù của cô thì bẩn thỉu, khuôn mặt gầy gò xanh xao vì thiếu ăn và thiếu ngủ. Đôi mắt nâu to tròn của cô dường như còn to hơn do gò má nâng lên và chúng mang một ánh nhìn mệt mỏi ám ảnh.

“Mình sẽ không gọi hắn là ông chủ,” cô thì thầm với chính mình. “Mình từ chối làm điều đó.”

Hết chương I.

2. Chương II: Những Điều Mắt Thấy Tai Nghe

Đúng sáu giờ, Hermione đến phòng ăn. Khi cô bước vào căn phòng rộng rãi, cô thấy Draco, Pansy và hai đứa trẻ đã yên vị ở chiếc bàn ăn dài.

Nhìn những đứa trẻ - cô không thể không nở một nụ cười - chúng chính là hình ảnh phản chiếu của cha mẹ chúng. Cậu con trai, hình như là đứa lớn hơn, mang mái tóc vàng sẫm màu của mẹ và đôi mắt xanh biển lấp lánh, còn cô con gái ngồi đối diện thì có mái tóc bạch kim thẳng và đôi mắt xám sâu hút của Draco. Lúc đó, hai đứa trẻ đang cười đùa và ném những tấm khăn ăn vào nhau.

Thật khác xa so với bố và mẹ chúng, Hermione nghĩ thầm và chuyển ánh nhìn qua Draco và Pansy. Mỗi người ngồi một bên và có vẻ như cả hai đang cố gắng để không nhìn mặt đối phương.

Khi Hermione khẽ hắng giọng để thông báo cho gia đình họ sự xuất hiện của mình, tất cả đều im bật. Đứa con trai nhìn về phía Hermione với đôi mắt mở to và thì thầm thật lớn với Pansy. “Mẹ ơi, ai vậy?”

“Đây là người hầu mới của chúng ta, Tommy,” Pansy đáp, mỉm cười với thằng bé. Thật ngạc nhiên là Hermione để ý thấy kẻ thù cũ của mình có vẻ rất yêu quý những đứa con, trái ngược với Draco, người hoàn toàn tảng lờ những nỗ lực của cô con gái trong việc lôi kéo sự chú ý của ba mình. “Ngồi xuống đi,” Pansy nói với Hermione, vẫy tay về phía đầu bên kia của chiếc bàn.

Hermione tiến thêm một bước, nhưng Draco đã giơ tay ngăn cô lại. “Không, Máu Bùn sẽ ngồi dưới sàn.”

“Nếu anh đã nói vậy,” Pansy đáp lại, quay về phía cô con gái để cột tóc cho cô bé.

Hai má Hermione nóng bừng lên, cô không biết mình phải làm gì trong tình huống này. Mình không thể để hắn ta hạ nhục mình như thế, một phần trong cô lên tiếng. Nhưng khi Draco bắt đầu đứng dậy, cô vội vàng ngồi thụp xuống sàn dựa mình vào tường. Phần lý trí trong cô đã chiến thắng, một lần nữa.

Bữa tối trôi qua trong yên lặng. Hermione buộc phải ngồi dưới sàn và được ột chút thức ăn để trên một cái đĩa bẩn. Hầu hết thời gian cô chỉ nhìn chăm chăm vào chỗ thức ăn đó mà không động đến chúng, mặc cho dạ dày cô đang kêu gào thảm thiết. Mình không thể để hắn có được niềm vui thích khi thấy mình ăn như một kẻ hành khất đường phố mệt mỏi.

“Pansy, hãy dẫn Thomas và Kathryn ra ngoài một lát. Anh muốn nói chuyện với con Máu Bùn đây một mình.”

Pansy gật đầu vâng lời và nắm lấy tay hai đứa trẻ nhỏ, cả ba người họ lướt nhanh ra khỏi phòng. Khi bọn họ đã đi cả, Hermione từ từ quay mặt đối diện với Draco, cẩn trọng để không để lộ vẻ sợ hãi đang trào dâng.

Hắn đứng dậy và tiến về phía cô. Khi chỉ còn cách vài inch, hắn hạ thấp giọng một cách nguy hiểm, “Ăn ngay.”

“Không.”

“Thử nhắc lại xem?”

“Không, Malfoy, tôi sẽ không ăn.”

Draco tóm lấy gáy cô và ghì mặt cô xuống sàn nhà một cách thô bạo. “Giờ thì cô có ăn không?” hắn thì thầm vào tai cô.

Hermione nghiêng chặt răng trong đau đớn. Nhưng rồi cô cũng thở dốc ra, “Không.”

“Tốt lắm,” hắn nói, thả tay ra khỏi cô. “Tôi mong chờ được gặp cô vào tối mai.”

Hắn bật tách ngón tay và ngay lập tức một con gia tinh nhỏ bé lao vào phòng. “Dọn sạch sẽ,” hắn nói đơn giản. Rồi, không thèm nhìn Hermione thêm, hắn rời phòng.

Hermione theo dõi trong câm lặng khi con gia tinh lằng xằng dọn dẹp, nhặt đĩa và chén lên. Nó thận trọng lảng tránh việc nhìn Hermione, như thể nó quá tốt đẹp so với cô.

“...ở nấc cuối cùng của bậc thang đặc ân, cô sẽ phải tuân theo mệnh lệnh của bất cứ ai...” cô thì thầm thật to với chính mình, nhớ lại những lời nói trước đó của Draco.

Mình đã bị đẩy堕 xuống mức nào đây? Chẳng lẽ mình vô dụng đến mức một con gia tinh cũng cao quý hơn mình sao?

Đứng thẳng dậy, Hermione chậm rãi tiến về phòng mình. Cô đặt mình xuống mặt giường cứng, và cố gắng chìm vào giấc ngủ. Sau nhiều lần trở mình, cô cũng trượt vào vô thức. Tuy nhiên, ngay cả trong giấc mơ, cô cũng không thể tìm thấy sự giải thoát khỏi những suy nghĩ đang quấy rầy mình...

“Dừng lại!” Hermione vai nài, gò má đầy nước mắt chảy thành vệt và mắt cô nhắm nghiền trong đau đớn. Cô cố gắng đẩy gã đi, nhưng gã tăng lên những nỗ lực của cô và thúc vào trong cô một cách không thương tiếc.

“Im đi, Máu bùn, mày biết là mày thích thế mà,” gã gầm gừ. Mái tóc rối bù của gã rơi xuống che khuất đôi mắt, và trong một khoảnh khắc, Hermione tưởng rằng gã đàn ông đang làm cho cơ thể cô như muốn tách rời làm đôi không phải con người mà là dã thú.

Cô nức nở khi gã tiếp tục mò mẫm cơ thể cô, bàn tay thô bạo như giấy giáp của hắn bầu vào da cô. Cơn đau đang chiếm lĩnh cơ thể cô quả thật quá sức chịu đựng; tất cả mọi chỗ từ vai trở xuống đều đau dữ dội, và cô cảm thấy máu của chính mình nhớp nháp trên đùi. Cô không thấy khoái lạc, chỉ có sự đau đớn cực độ và cảm giác ghê tởm tràn ngập.

Gã thô bạo nắm lấy cánh tay cô, khiến cho làn da nhạy cảm thâm tím lại ngay tức khắc. Cô bật khóc vì đau đớn, gã tát cô để bắt cô ngậm miệng lại. Bàn tay trái của gã để lại một dấu ửng đỏ hình lòng tay trên má cô khi cô cố gắng tưởng tượng mình đang ở một nơi nào đó khác, với ai đó khác, bất cứ thứ gì có thể giúp cô trốn tránh sự tra tấn này.

Cô sẽ không bao giờ quên được gã đàn ông đã lấy đi trinh tiết của mình theo cách ấy... Không có ngày nào trôi qua mà cô không nhớ...

Mắt Hermione đột nhiên mở to. Bụng cô nhức nhối, như thể mọi thứ trong giấc mơ lại vừa xảy ra. Cô lăn mình trên giường, vùi mặt vào gối và cố gắng quên đi. Chuyện đó đã xảy ra cách đây hai năm rưỡi và nó vẫn ám ảnh cô đến tận giờ.

Cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ, lần đầu tiên, không bị đánh thức bởi những ký ức kinh hoàng. Khi cô thả lỏng cơ thể và trở mình, sự hiện diện của một người khác trong căn phòng đã không được chú ý.

Draco đứng ở ngưỡng cửa, quan sát Máu bùn quấy đạp trên giường. Hắn nghe thấy cô ta kêu ré lên bằng giọng điệu của một người bị tra tấn, “Dừng lại!” Hắn tiếp tục theo dõi một cách lạnh lẽ, tự hỏi cái gì đang

phá bình giấc ngủ của cô ta. Cuối cùng, những chuyển động dữ dội của cô ta cũng giảm dần, cho đến khi cơ thể trở nên bất động. Nhướng một chân mảy lên, Draco lặng lẽ quay đầu và tiến về phía những bậc thang.

Hermione tỉnh dậy vào sáng sớm hôm sau. Cô vẫn nán lại trên giường một lát, không muốn mở mắt ra vội, nhưng cuối cùng cũng đành tỉnh dậy và rời giường. Vừa ngáp ngáp dài, cô bước về phía chiếc gương.

Cô cau mày khi nhìn vào nó. “Mình đã quên mất cảm giác tỉnh dậy và nhìn mình trong gương,” cô cau mày khi vén một lọn tóc rối với vẻ khó chịu.

“Cô là cô hầu mới phải không?” một giọng nói ồm ồm vang lên. Hermione kinh ngạc ngẩng mặt lên đúng lúc thấy những gợn sóng nhỏ trên bề mặt chiếc gương phẳng. Và vài giây sau, một khuôn mặt xuất hiện.

“Ồ... phải...” Hermione đáp, có đôi chút sững sờ.

Chiếc gương cười thầm. “Tôi cho rằng cô đã nghe câu này đến nhàm tai, hử?”

Hermione gật đầu đáp lại.

“Họ thích hỏi những câu ngớ ngẩn như thế,” chiếc gương nói, đảo đảo mắt. “Mỗi người hầu được yêu cầu phải vượt qua bước này. Nhưng cô khác bọn họ. Tôi khá chắc chắn. Không kể đến sự thật là Draco có vẻ dành sự quan tâm đặc biệt cho cô.”

Với một tiếng cười khan, Hermione đáp, “Malfoy? Quan tâm đến tôi ư?”

“Cô không tin hả? Ồ vậy, cô chắc chắn là người cứng đầu. Tôi cho rằng cô sẽ phải tự tìm hiểu thôi,” chiếc gương trả lời với một cái nháy mắt. “Draco cũng vậy. Kể từ khi cha cậu qua đời và cậu bị bỏ lại một mình” – nó bật ra một tiếng như là thở dài tiếc nuối – “cậu ấy đã học cách đóng cảm xúc của mình trước người khác và ngừng tin tưởng lời nói của thiên hạ. Thậm chí cả người vợ tội nghiệp của cậu ấy cũng không thể tiếp cận. À ừm... quá đủ với những suy nghĩ của tôi rồi. Cột tóc kiểu đuôi ngựa có vẻ hợp với cô nhất đấy.”

Với lời nói đó, khuôn mặt trên chiếc gương mỉm cười ồm ồm với Hermione, rồi biến mất.

“Chuyện này chắc chắn khác xa so với những thứ mình từng trải nghiệm trước đây,” Hermione tự lầm bầm với bản thân khi cô nhận lấy lời khuyên của chiếc gương và buộc mái tóc ngang bướng thành một túm đuôi ngựa rối bù. Cô nhìn ngắm hình ảnh phản chiếu của mình trước gương một cách đầy hi vọng, nhưng kiểu tóc mới không giúp ích nhiều trong việc cải thiện hình ảnh. “Ý tưởng này không khả thi lắm...”

Những lời nói của chiếc gương hoàn toàn rời bỏ tâm trí Hermione khi cô bước lên những bậc thang và tới được hành lang. Chưa có ai thức dậy cả.

“Mình đoán là mình đang sở hữu cả căn nhà này,” cô nhận xét khi rón rén tiến về phía cầu thang. “Xem nhà của Malfoy có những gì nào...”

Một giờ sau, Hermione đã khám phá toàn bộ tầng một và tầng hai. Mọi người vẫn đang say giấc, và cô bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Cô thấy không có gì đặc biệt đáng lưu tâm ngoài một căn phòng rộng lớn chứa đầy đồng hồ ở tầng hai.

Mình tự hỏi có gì ở tầng ba nhỉ... Cô tự nhủ khi tiến đến cầu thang dẫn lên trên đó. Cô đặt bàn chân lên bậc đầu tiên, và dừng lại.

“Mày không thể,” cô càu với bản thân. “Malfoy đã cảnh báo mày. Giờ hắn là bề trên của mày, mày phải tuân thủ theo những gì hắn nói.”

Tất nhiên, suốt những năm tháng là bạn thân nhất của Harry Potter chẳng dẫn đến đâu cả. Sự tò mò của cô đã chiến thắng mọi thứ, và cô bắt đầu bước lên cầu thang được phủ thảm đắt tiền. Khi cô lên tới nơi, cô nhìn xung quanh một cách dò xét. Không có gì khiến cho tầng này trở nên bất thường so với những tầng khác, vậy nên cô quyết định là sẽ an toàn nếu tiếp tục.

Về cả phía bên trái và phải của cô đều là những hành lang dài. Không có một cánh cửa nào lọt vào tầm nhìn, thế đã đủ lạ rồi. Bức tường ở hai bên, tuy nhiên, được phủ kín bởi những tấm thảm thêu lớn, cái mà rõ ràng khá cổ và đắt tiền. Hermione bắt đầu đi lang thang về phía hành lang phía bên phải, quan sát kỹ

tầm thăm thêu hai con rồng đang phì lửa trong sợ hãi. Khi cô làm vậy, có cái gì đó thu hút cô – một cái tay nắm bằng gỗ trông như thể nó không thuộc về nơi này. Với sự kích thích dâng cao, cô bắt đầu đưa tay ra và đẩy nó.

Đột nhiên, có ai đó từ phía sau Hermione nắm lấy cổ tay đang vươn ra của cô và quặt nó về phía sau trong một chuyển động dứt khoát. Trước khi cô có thể quay mặt lại để xem ai là kẻ tấn công mình, cô bị đẩy mạnh vào tường. Cô bật ra một tiếng thét sững sờ hòa lẫn với đau đớn khi gò má cô bị đập vào tường với một tiếng ục tẻ nhạt.

“Cô đang làm gì ở đây?” Một giọng nói trầm gầm gừ cất lên.

Hết chương II.

3. Chương Iii:những Mưu Tính

“Trả lời tôi ngay!” Người đó thét lên từ phía sau cô, quay ngược cô lại để đối mặt với hắn nhưng tiếp tục ghì chặt cô vào tường.

Không thể cất lên lời nào, Hermione đứng bất động và lắc đầu trong lo sợ. Draco đang đứng trước mặt cô, nhìn cô trừng trừng với đôi mắt đong đầy sự giận dữ. Cô không biết hắn định làm gì mình – ngay lúc này, cái chết nghe có vẻ khả thi nhất. Cuối cùng, cô cũng lấp bắp, “Tôi... tôi xin lỗi.”

“Tôi đã nói gì với cô hôm qua, Granger?”

“Tôi không nghĩ...”

”Rõ ràng là không. TÔI ĐÃ NÓI với cô không được lên đây. CÔ ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ Ở ĐÂY HẢ?” Khuôn mặt hắn thậm chí còn tái nhợt hơn bình thường, và hắn mang một cái nhìn điên cuồng trong ánh mắt.

“Tôi không định phá phách gì ở đây cả,” cô đáp, hàm ẩn cả thách thức trong giọng nói. Ngay lập tức, cô nuốt tiếng tông giọng mà mình vừa dùng.

“Nhưng cô làm trái lời tôi.” Hắn ném cô xuống sàn với sự kinh tởm. Người cô đập mạnh xuống, và khi bị như vậy, cô cảm nhận một cơn đau chạy dọc sống lưng. Một cách vô thức, cô bật ra một tiếng kêu đau đớn. Hắn tăng lời cơn đau của cô, và thay vào đó nói, “Biến ngay đi cho khuất mắt tôi.”

Hermione run rẩy đứng lên và bắt đầu tập tễnh bước đi, nhưng hắn lại dúi cô xuống đất. Draco quỳ xuống sàn và nhìn thẳng vào mặt cô. Gò má cô xước vì bị hắn đẩy vào tường lúc nãy, và trông cô cực kỳ hoảng loạn, “Cô là một con Máu Bùn cứng đầu. Không có nơi nào trong căn nhà này được dành cho lũ nô lệ như cô.”

Cô há hốc mồm, ngay lập tức nghĩ hắn sẽ ném cô ra khỏi đây. Mặc dù cô hét bị hành hạ, cô vẫn cần công việc hơn bất cứ thứ gì khác.

“Không, tôi sẽ không gửi trả cô cho MEA,” hắn thêm vào như thể đọc được suy nghĩ của cô. “Tôi sẽ rất vui vẻ mà hủy hoại cô. Đây đúng là thú vui dành cho tôi. Cùng xem cô sẽ trở thành cái gì trong một tháng tới.” Hắn trao cho cô một nụ cười lạnh lẽo, rồi đứng dậy và đá vào hông cô. “Đứng lên và đi đi.”

Mặc dù toàn thân Hermione đau đớn vì bị đẩy ngã, cô vẫn xoay sở để đứng dậy và loạng choạng xuống cầu thang mà không quay lại nhìn hắn. Cô kiểm chế mong muốn được bật khóc khi bước vào phòng mình và đổ gục trên giường.

Cơn đau quả thật không chịu được, nhưng không thể sánh bằng sự tủi hổ. Mình không thể tin được mình để hắn ta đẩy mình như vậy, cô nghĩ thầm khi nhắm mắt lại và cố gắng quên đi chuyện vừa xảy ra. Nỗi đau thể xác cô có thể chịu đựng được, nhưng không phải tinh thần. Bước vào căn nhà này, phẩm giá là thứ

duy nhất mà cô có, và giờ thì hình như nó cũng bỏ cô mà đi. Không, cô nghĩ cứng rắn. Mình sẽ không cho phép hấn ta. Mình sẽ chiến đấu với hấn.

Với ý nghĩ được cấy lên từ trong óc, cô đứng dậy và tập tễnh tiến về phía bồn rửa ở ngay chân giường. Dựa mình vào tường, cô bắt đầu rửa trôi đi cơn đau.

Một vài giờ sau, Hermione bị đánh thức bởi tiếng gọi chói tai của Pansy từ tầng trên.

“Máu Bùn, lên đây,” cô ta ra lệnh.

Giật mình, Hermione rón rén tỉnh dậy và rời phòng. Khi cô lên đến sảnh chính, cô thấy Pansy đang đứng gần cầu thang.

“Đến đây ngay,” Pansy gọi.

Hermione vâng lời.

“Draco yêu cầu cô mặc những thứ này,” Pansy nói ngay khi Hermione đứng trước mặt cô. Cô ta đang cầm trên tay một cái hộp các-tông cỡ vừa.

Nhướng một chân mảy lên, Hermione hỏi, “Cái gì vậy ạ?”

Pansy trao cho cô một cái nhìn khinh khỉnh và đáp, “Tôi không rõ. Cô là người hầu của Draco, không phải của tôi.”

Và không nói thêm một lời nào nữa với Hermione, cô ta quay mặt và đi lên lầu.

“Mình đã quá kỳ vọng vào việc cô ta thay đổi,” Hermione lầm bầm trong hơi thở. Cô chú ý lắng nghe, và, khi tiếng bước chân của Pansy không còn vọng lại nữa, cô bước vội về phòng với cái hộp trên tay. Tò mò muốn biết bên trong có thứ gì, cô ngồi trên giường với cái hộp để ngay trước mặt.

Hermione cẩn thận tháo dải dây trắng buộc quanh chiếc hộp. Khi cô mở nắp ra, cô há hốc mồm ngạc nhiên. Bên trong là một chiếc váy màu xanh ra trời tuyệt đẹp được gấp gọn. Bàn tay Hermione run run khi cô đưa tay vào bên trong và lấy thứ trang phục kỳ diệu đó ra ngoài. Cô thậm chí còn không nhớ mình đã từng chạm vào thứ nào được làm đẹp như thế. Vải mềm và mượt, vì thế nó dễ dàng trượt trên bàn tay cô. Không có họa tiết trang trí nào bên trên và nó rõ ràng không được tốt bằng những thứ mà phù thủy thuần chủng hay mặc, nhưng nó vẫn tốt hơn bất cứ thứ gì Hermione được phép đến gần, chứ chưa nói đến khoác trên người.

Bên dưới chiếc áo váy được gấp gọn là bộ đồ lót đơn giản – một chiếc bra đen và quần chên gối cũng đen nốt. Một cái cau mảy khẽ thấp thoáng trên khuôn mặt Hermione khi cô nhận ra đây là tất cả những gì cô sẽ mặc dưới chiếc váy này.

“Ồ phải,” cô khẽ nhủ thầm. “Chỉ cần nghĩ là mảy đã may mắn đến thế nào mới được khoác lên mình chiếc váy này.”

Hermione khẽ trút bỏ chiếc váy tả tơi của mình, và mặc bộ đồ lót vào. Hít một hơi sâu, cô trượt vào trong chiếc váy mới. Vội vã bước về phía chiếc gương, cô nhìn ngắm bản thân mình và ngay lập tức một nụ cười hết cỡ hiện trên khuôn mặt.

“Nhưng tại sao Malfoy lại đưa mình những thứ như thế này?” cô tự hỏi lớn khi lướt những ngón tay dọc chiếc váy, vuốt vuốt những nếp nhăn rõ-ràng-là-không-có trên lớp vải lụa. “Mình chỉ là một con Máu bùn tầm thường đối với hấn... vậy tại sao lại dành nhiều tiền vào mình như vậy?”

Chỉ có sự yên ắng đáp lại cô, và cô thở dài náo nề. “Mình hi vọng hấn không có mưu tính gì...”

Ngay tức khắc, cô nghe thấy tiếng cánh cửa mình bật mở. Quay vội lại, cô thấy Draco đang đứng ở trên bậc cao nhất của cầu thang.

“Anh đang làm gì ở đây?” Cô hỏi lạnh tanh.

“Đây là nhà tôi, Granger.” Khi hấn nói những từ đó, hấn chậm rãi bước xuống những bậc thang bằng đá. Vừa lúc chạm đến bậc thang cuối cùng, cái gì đó không thể đoán được lóe lên trong đôi mắt xám của hấn và hấn mỉm cười lạnh đậm. Hermione run lên, và bước lùi lại. Cô thấy ánh nhìn của hấn lang thang xuống

phần cơ thể của cô chưa được chiếc váy che kín, và một lần nữa, cô có cảm giác hần đang lột trần mình chỉ bằng ánh mắt.

“A-anh muốn gì?” Cô lắp bắp, tay cô theo bản năng ôm chặt quanh người.

“Sao, tôi đến đây để xem cô hợp với bộ đồ mới của mình đến mức nào. Rõ ràng là rất hợp đấy,” hần nói với một cái nhếch mép.

Hermione đỏ bừng mặt giận dữ. Hần ta đang làm cái quái gì vậy?

“Tôi cũng đến đây,” hần tiếp, “để nhắc nhở cô về cuộc hẹn trên phòng tôi tối nay. Có mặt đúng 10 giờ tối. Vậy đã rõ chưa?”

“Vâng,” cô lầm bầm, không nghĩ gì ngoài mong muốn cháy bỏng là hần để cho cô yên.

“Ôi, ôi, Granger... lầm bầm không hay đâu. Thử lại nhé. Có mặt đúng 10 giờ tối. Vậy đã rõ chưa?”

“Vâng, thưa ngài,” Hermione cúi bần nói qua hàm răng nghiến chặt. “Tôi sẽ đến.”

Hần nhướn một chân mày lên, rồi nói, “Tôi rất vui vì thấy một chút phản kháng ở cô.”

Không có sự hưởng ứng nào cho những lời nói cuối cùng của hần lọt vào trí óc cô, vậy nên cô đơn giản là trừng mắt lại nhìn hần đầy thách thức.

Nắm được cái nhìn chăm chăm của cô, Draco khoanh tay và nói, “Cô biết không, cô có một đôi mắt rất đáng yêu. Tôi rất mong được ngắm đôi mắt đó nhìn chăm chăm vào tôi khi đang đầy sự đau đớn.”

Hermione nắm chặt tay lại. Tại sao hần lại làm điều này với cô? “Ý anh là gì khi nói ‘đang đầy sự đau đớn’?” cô hỏi chậm rãi.

“Rồi cô sẽ thấy,” hần đáp đơn giản. “Giờ thì hãy giữ sức.” Hần tiến về phía cô và khẽ chạm nhẹ vào vết bầm hần để lại trên má cô vào hôm trước. Nó vẫn chưa lành, vì vậy cái chạm nhẹ của hần cũng khiến cô giật nảy mình vì đau.

Cô trừng mắt nhìn hần và đẩy tay hần ra. “Để làm gì?” “Nhiều câu hỏi quá,” hần nói, lắc lắc đầu với điệu bộ thích thú. Lần đầu tiên, hần có vẻ không bị chọc tức bởi thái độ kẻ cả của cô. Thay vào đó, điều đó dường như khiến hần vui thú theo một cách kỳ quặc. “Giờ thì không có lời đáp cho chúng. Tôi với Pansy cần tham dự một buổi họp mặt, vậy nên hãy tận hưởng khoảng thời gian của cô. Chúng tôi sẽ trở về vào bữa tối. Ồ, và đừng lang thang khi cô ở đây,” hần thêm vào khi quay đầu rời đi. “Mặc dù, sau tối nay, tôi ngờ rằng cô còn có mong muốn được làm thế hay không nữa.” Hần khẽ cười nhạo và biến mất.

Một cơn giận run chạy dọc xuống cột sống Hermione mặc dù giờ Draco đã đi mất, cô vẫn chưa thể rũ bỏ sự hiện diện lạnh lùng của hần. Mỗi khi nghĩ đến hần, có một mối sợ hãi trào lên trong dạ dày cô – cô cũng không biết tại sao hay bằng cách nào, bởi vì cô chưa từng sợ hần khi họ cùng theo học Hogwarts. Đó là trước khi hần có vị thế cao hơn mày, Hermione, cô la rầy bản thân. Giờ thì hần đúng là vậy, nên mày hãy ngừng mơ tưởng mình có thể quay ngược thời gian đi.

”Hần muốn gì ở mình tối nay chứ?” Cô tự bật ra câu hỏi, ngạc nhiên khi thấy giọng mình run run. Nếu đó là bất cứ cái gì như sáng nay...

Rùng mình trước ký ức đó, cô ngồi thụp xuống giường và vùi mặt vào lòng bàn tay. Cô bật ra một tiếng rên rỉ kiệt sức khi cố gắng kiềm chế sự lo lắng đang dâng trào trong dạ dày. Những suy nghĩ cứ chạy đi chạy lại dữ dội trong tâm trí cô, nhưng một câu hỏi được đặt lên trên tất cả - hần định làm gì với cô tối nay?

Hết chương III

4. Chương IV: Đỏ Thắm

Hermione nuốt khan, rồi ngáp ngừng gõ lên cánh cửa gỗ sồi trước mặt. Nó bật mở ngay khi những khớp ngón tay của cô chạm vào, cứ như thể căn phòng đã đợi rất lâu cho cuộc viếng thăm này vậy.

Cô bước vào, e sợ những gì mình có thể trông thấy. Và thật ngạc nhiên làm sao, căn phòng trống không. Mặc dù ánh sáng mờ mờ phát ra từ những cây nến cháy chập chờn đặt trên bậu cửa sổ vừa đủ thấp sáng căn phòng rộng lớn, cô vẫn không thể nhìn ra được một cái bóng hay dáng người nào. Dù cảm thấy nhẹ nhõm vì Draco vẫn chưa tới, cô vẫn khó chịu trước sự trống vắng mà căn phòng mang lại.

“Xin chào?” Cô thì thầm bằng một giọng nghèn nghẹn và khó nghe.

“Chào Granger,” một ai đó lên tiếng sau lưng cô.

Hermione như đóng băng bởi giọng nói của Draco. Không để nỗi sợ thoát ra, dù thế, cô không có cử động gì cho thấy là sẽ quay lại và nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể, “VẬY anh tính sẽ làm gì tôi tối nay?”

“Quay lại và đối mặt với tôi.”

Cô không làm thế.

“Quay lại ngay,” hắn lặp lại, gay gắt và khắt khe hơn.

Niềm kiêu hãnh không giúp cô cầm cự được được lâu thêm nữa, và cô nghe theo lời hắn. Những gì cô thấy vượt rất xa so với mong đợi.

Draco lãnh đạm dựa mình vào khung cửa, khoanh tay trước bộ ngực trần. Thứ duy nhất trên người hắn lúc này là chiếc quần khá rộng, và thậm chí nó còn có thể rút xuống bất kỳ lúc nào. Hắn tặc lưỡi khi thấy sự sưng sốt hiện rõ trên gương mặt cô. “Cởi đồ ra, Hermione.”

Mặc dù cơ thể đã ngừng tuân theo những mệnh lệnh mà não cô chỉ thị, Hermione vẫn cố kiềm chế, “Tôi từ chối làm thế.”

“Đó không phải thái độ mà tôi mong được thấy trong căn nhà này,” hắn bình tĩnh nói. “Cô có thể tự làm lấy, hoặc là có sự giúp đỡ của tôi.”

Gò má Hermione nóng bừng, nhưng cô vẫn đáp, “Hoặc là anh chỉ việc để tôi đi.”

Hắn cười lạnh lùng. “Lại đây, Granger.”

Cô vẫn đứng yên.

Thay vì lặp lại câu lệnh như lần trước, Draco tiến về phía cô. Chỉ trong một bước chân, hắn đã đứng trước mặt cô, giữ lấy chiếc váy cô đang mặc.

Hermione rít lên và ôm lấy thân mình. Cô không hiểu vì sao hắn lại cởi bỏ bộ đồ ngoài của cô nhanh đến thế, nhưng cô sẽ làm tất cả để bảo vệ mình khỏi sự xâm hại của hắn.

Trông khi quá chú tâm vào việc ôm lấy cơ thể mình, cô không cảm thấy tay hắn trườn ra sau và cởi móc khóa chiếc áo ngực mà mình đang mặc. Một lát sau, đồ lót của cô đã nằm trên mặt đất. Cảm thấy trên người không một mảnh vải che thân, Hermione bật khóc.

Draco lại cười phá lên. “Để dành những giọt nước mắt đi,” hắn chế nhạo. “Lát nữa cô sẽ cần đến chúng đấy.”

Khi hắn nói những từ đó, cô cảm thấy đôi tay hắn giữ chặt lấy hông mình và kéo về phía hắn. Cô lại khóc và vùng vẫy khỏi hắn, nhưng sự nắm giữ của hắn cứng rắn như thép vậy. Hắn ấn môi mình vào môi cô một cách dữ dội, một nụ hôn mạnh bạo, và cô cảm thấy những giọt lệ trào ra.

Hắn tạm thời dứt khỏi nụ hôn để tuôn tay ra sau lưng. Cô mở miệng cố nói, nhưng trước khi âm thanh vụt khỏi miệng, cô thấy người Draco quặn xoắn và cuộn lại. Da hắn nhuộm màu xanh sáng của a-xít và mắt thì thu hẹp thành hai khe đỏ lờm trên gương mặt phẳng lì. Sau cái vận cuối cùng, một con rắn khổng lồ lơ lờ mờ hiện ra trước mặt cô, đúng nơi Draco vừa đứng.

Hermione hét lên trong kinh hãi khi cô nhìn con rắn ngẩng lên và thè cái lưỡi đỏ lờm của nó ra. Âm thanh vang khắp phòng, thổi tắt những ngọn nến và bóng tối tràn ngập. Những gì cô có thể thấy là hai cái khe đỏ, lấp lánh trong màn đêm trước mặt...

Hermione thức dậy vì tiếng vì tiếng khóc của một cô bé. Lúc đầu, âm thanh đó bị trộn lẫn với tiếng hét của cô, và cô gần như không nghe ra. Cuối cùng tiếng khóc của cô và hình ảnh của con rắn đang nhòe đi được thay thế bằng những tiếng nấc thương tâm.

Mắt cô mở to. Nhanh chóng ngồi dậy, cô nhìn quanh và dừng lại nơi Kathryn, con gái của Draco. Sững sốt và vẫn còn bị chấn động bởi dư âm của cơn ác mộng, Hermione đơn giản chỉ ngồi đó nhìn vào cô gái nhỏ.

Nhận thấy Hermione đã dậy, Kathryn ngừng nấc và cô bé nhìn Hermione với đôi mắt to mọng nước. Cô bé có vẻ sợ Hermione và dường như đang tìm đường thoát khỏi đây.

“Cháu đang làm gì ở đây?” Hermione lấp bắp, không muốn cô bé rời đi vì những lý do kỳ quái.

“Kh-không có gì,” Kathryn nói bằng một giọng cao vút, vẻ mặt trở nên sợ sệt hơn bao giờ hết khi Hermione mở lời.

“Đừng sợ cô,” Hermione nhẹ nhàng nói, cố trấn an cô bé. “Không có gì phải sợ cả. Có phải cô đã hét lên không?”

Kathryn sợ hãi gật đầu.

“Cô vừa gặp ác mộng,” Hermione đáp, cẩn thận lựa từ cho phù hợp. Cô do dự nói tiếp, “Có một con rắn khổng lồ ở trong.”

“Những con rắn thật đáng sợ,” Kathryn thì thầm, phần nào đỡ sợ hơn trước. “Cháu cũng có những cơn ác mộng về chúng. Mẹ luôn tới và hát ru cho cháu những lúc như thế.”

“Cô không có mẹ để mà nghe hát ru,” Hermione buồn bã nói. “Cháu rất may mắn đấy.”

Mắt Kathryn sáng lên với sự tò mò và cô bé nhích về phía trước, nỗi sợ mới đây dường như đã biến mất. “Chuyện gì đã xảy ra với mẹ cô vậy?”

“Bà ấy...” Hermione cắn môi. “Bà ấy đã đi rồi.”

“Ý cô là... mẹ cô đã chết à?” Kathryn hỗn hển.

“Bà ấy đang ở một nơi tốt đẹp hơn nhiều,” Hermione đáp với một nụ cười buồn. “Cô nhớ mẹ, nhưng cô chắc bà sẽ hạnh phúc với nơi bà ở hiện giờ.”

“Cháu rất tiếc,” cô bé run run.

Hermione cười đáp, “Không sao đâu. Có muốn ngồi lên giường cô không?”

Kathryn dùng cảm gập đầu và trèo lên tấm nệm kế bên Hermione. “Tại sao cô lại ở đây vậy? Có phải cô là một trong những phụ nữ là đối tác làm ăn của Ba không?”

“Ừ... Cô cho rằng có thể gọi là thế. Cô ở đây để trông coi mọi thứ cần thiết và giúp đỡ ba cháu với những... vấn đề của ông ấy.”

“Ồ.” Kathryn kinh ngạc khi đang được nói chuyện với người đã từng tiếp xúc với ba mình. “Ước gì cháu cũng có thể giúp đỡ ba.”

“Cô không nghĩ cháu sẽ thích công việc của cô đâu,” Hermione nói, không muốn tưởng tượng dù chỉ một giây rằng cô bé ngây thơ đang ngồi cạnh cô sẽ ở trong vị trí của cô hiện giờ. Cô nhanh chóng đổi chủ đề. “Tại sao cháu xuống đây?”

Thay vì né tránh câu hỏi như lúc trước, Kathryn đáp. “Tommy thách cháu ạ. Anh ấy nói cháu thể nào cũng bị cô ăn sống nhưng cháu nói là không, vậy nên cháu xuống đây để chứng minh điều đó.”

“Cô chắc chắn sẽ không ăn sống cháu đâu,” Hermione đáp, cảm thấy hơi buồn cười. “Vậy nên cháu có thể bảo với anh trai mình là cháu đã thắng.”

Đúng lúc đó, giọng của Pansy vọng xuống từ trên lầu. “Tommy, Kathryn, hai đứa xuống đây một lúc coi.”

Kathryn nhìn vào Hermione rồi bảo, “Cháu phải đi rồi. Tên cô là gì vậy?”

“Hermione.”

“Her..myne?”

“Ừ đúng rồi,” Hermione cười. “Cháu có thể gọi cô là Hermyne.”

“Được ạ,” Kathryn vui vẻ, nhảy xuống giường. “Chào cô Hermyne.”

“Chào cháu Kathryn,” Hermione lặng lẽ trả lời khi cô nhìn cô bé chạy lên lầu trên với vẻ hào hứng. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Kathryn, sự u ám của căn phòng lại thâm nhập vào cô.

Thật tốt khi cô bé đã đến, Hermione nhận ra, hoặc là mình sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi giấc mơ đó. Cầu mong rằng sẽ không có gì xảy ra vào đêm nay.

Hình ảnh đôi mắt của con rắn nhìn trừng trừng xuống Hermione lại cháy bỏng trong tâm trí cô, và cô phải mất thêm vài phút nữa để trấn tĩnh lại trước khi hình ảnh đó mờ dần đi.

Khuya hôm đó, Hermione đứng một mình trước cánh cửa giống hệt như trong giấc mơ của mình. Thay vì gõ cửa phiền phức, cô đẩy nó ra và bước vào, chờ đợi điều tồi tệ nhất có thể xảy đến.

Cô lạnh sống lưng khi nhận ra mọi thứ trong phòng đều được sắp đặt y như trong mơ. Cứ như thể cô đã trải qua việc này rất nhiều lần rồi, chỉ có điều, lần này là thật. Tóc gáy cô dựng đứng lên khi cảm giác khó tả, có phần đáng sợ khi cảm giác ngờ ngợ bắt đầu thấm vào đầu cô.

“Thật tốt khi cô đến đúng giờ,” một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ phía sau.

Hermione quay lại và thấy Draco đứng sau lưng mình, mái tóc bạch kim của hắn như lấp lánh trong ánh sáng mờ nhạt. Ghê tởm nụ cười ngự trên gương mặt hắn, cô cảm thấy vô cảm trước nét mặt của hắn. Một cách vô thức, cô lùi lại khi hắn lặng lẽ đóng cánh cửa phía sau hắn lại và tiến thêm một bước về phía cô.

“Bây giờ, đừng sợ,” hắn nhẹ nhàng. “Tôi sẽ không làm cô đau.”

Bất chấp nỗi sợ đang lớn dần, cô nói lớn, “Anh muốn tôi lên đây làm gì?”

Thay vì trả lời câu hỏi đó, Draco bắt đầu bước quanh phòng. Mắt hắn nán lại nơi những cây nến hắn vừa bước qua, như bị mê hoặc bởi những ngọn lửa đang nhảy múa vậy. Cuối cùng hắn cũng dừng lại nơi một cây nến hình bông hồng đỏ thắm, trùng với màu mắt rắn. Sáp nóng chảy xuống thân nến khiến Hermione liên tưởng tới máu. Cô rùng mình và nhìn xuống sàn nhà.

“Ý định ban đầu của tôi là trừng phạt cô như tôi đã từng làm với lũ đầy tớ bất tuân trước đây,” rốt cuộc Draco cũng lên tiếng, giọng nói hắn nghe thật xa xăm. “Nhưng,” hắn thêm vào khi quay lại nhìn Hermione, “... tôi đã đổi ý. Chúng ta sẽ thực hiện một việc khác với vài thay đổi nho nhỏ. Chúng ta sẽ... cô định bảo đó là gì ấy nhỉ?”

Hắn dừng lại một chút, rồi một nụ cười – nhưng cũng hơi khó khi cho đó là cười, vì sắc mặt hắn không có chút cảm xúc – ngự trên môi hắn ta. “À đúng rồi... ôn lại chuyện xưa.”

Hết chương IV

5. Chương V: Âu Lo Tan Biến

Hermione chớp mắt, không chắc với những gì mình vừa nghe. Khi cô nhận ra Draco không định tiến thêm một bước về phía cô lúc này, cô để cho các cơ của mình được thả lỏng một chút.

“Ý... ý anh là gì, ôn lại chuyện xưa?” cô hỏi, bối rối.

“Đó chính xác là những gì tôi nói,” Draco đáp. “Tôi đã không nhìn thấy cô kể từ những ngày chúng ta ở Hogwarts và tôi nghĩ việc ôn lại chuyện xưa là hợp lý.” Hắn nói những từ đó bình tĩnh và hiển nhiên đến nỗi lúc đầu Hermione đã thấy chút khó khăn khi tin tưởng sự thành thật đằng sau đó. Tất nhiên, cô sớm nhận ra rằng hắn, đối lập nơi sự không tin tưởng nơi cô, thật sự nghiêm túc với những gì hắn đang nói.

”Chính xác thì tại sao anh muốn làm vậy?” Cô hỏi, cảm thấy khuây khỏa. Bởi vì cô chắc chắn rằng hán không định làm đau cô, hoặc thậm chí tệ hơn, cưỡng bức cô, giờ thì cô lại có đủ dũng khí để nói lên suy nghĩ của mình.

Hán thở dài và đáp, “Tôi một mực tin rằng tôi đã nói với cô đừng có nghi ngờ sự chú tâm của tôi. Giờ cô có thể nhận lấy sự hào phóng của tôi và lịch sự ngồi xuống hoặc tiếp tục đứng đó và tranh cãi một cách trắng tráo.”

Hermione bặm môi bởi cô biết hán đang nói thật. Cô hoàn toàn ý thức được hán đang tốt bụng hơn rất nhiều so với cần thiết, vì vậy cô ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc giường bốn cọc cái mà chìm vào góc tối ở bức tường phía tây. Trong khi đó, ánh mắt cô vẫn chui xuống sàn, phần vì cảm giác không thoải mái, phần vì cô sợ rằng nếu ngẩng mặt lên, cô có thể thấy những rãnh đỏ của mông xà trong đôi mắt của Draco.

“Vây, Granger,” hán lầm bầm.

Cô nghe thấy tiếng chân hán chuyển động, và sớm nhìn thấy mũi giày đen bóng dừng lại cách cô vài inch.

“Ba năm dài hơn rất nhiều so với những gì người ta nghĩ. Nói cho tôi, cuộc sống của cô thế nào kể từ lần cuối cô nhìn thấy cô ở lễ tốt nghiệp?”

Hermione đỏ mặt trước sự ác nghiệt trong câu hỏi; cô chắc rằng hán chỉ hỏi cô bởi hán biết nhắc lại quá khứ sẽ khiến cô đau đớn. Mình ghét hán, cô nghĩ giận dữ. Đáp lại, cô chỉ lầm bầm, “Tốt.”

“Tốt? Chỉ thế thôi sao? Bởi vì tôi có ấn tượng rằng cô đã có một khoảng thời gian khá khó khăn với những người chủ trước. Nhưng tôi cũng có thể lầm.” Hán cười êm ru.

“Đó không phải lỗi của tôi khi lúc nào tôi cũng bị dính với những tên khốn,” Hermione bật lại một cách giận dữ. “Nhưng một lần nữa, chẳng có chút khả năng nào rằng tôi có thể tìm được một người chủ có phẩm chất và tốt bụng.”

Draco tặc lưỡi. “Với thái độ đó, tôi không ngạc nhiên rằng chỉ những người có địa vị thấp nhất trong số chúng tôi muốn cô làm đầy tớ của họ.”

“Tôi không phải đầy tớ,” Hermione đáp lại, nói chậm rãi từng từ qua hàm răng nghiến chặt. Cô đang run lên vì giận dữ, và nó đã tiêu tốn toàn bộ năng lượng của cô để giữ cô bình tĩnh.

“Cô đúng là như vậy,” hán đáp nhẹ ru. “Rõ ràng, cô không thay đổi nhiều kể từ lần cuối tôi nhìn thấy cô. Cô vẫn là một phù thủy cổ chấp và tự phụ. Có thể quá cổ chấp và tự phụ để chấp nhận mặt thảm hại trong hoàn cảnh của cô. Cô chỉ là một đầy tớ bẩn thỉu. Nấc thấp nhất ở bậc thang xã hội, loài sinh vật ghê tởm nhất trên đời này.”

Không hề suy nghĩ, Hermione đứng bật dậy và trừng mắt nhìn Draco. Đôi mắt nâu của cô bắn những tia nhìn giận dữ về phía đôi mắt xám của hán khi cô đáp, “Và những người như anh có gì tốt đẹp hơn chúng tôi ư? Ít nhất thì phù thủy gốc Muggle có lòng tự trọng. Chúng tôi có thể bị đối xử như bụi bẩn trên sàn bếp sạch bong, nhưng chúng tôi có phẩm cách để đối xử với mọi người công bằng, bất kể họ là bề trên hay bề dưới. Tôi không thể nói điều tương tự với anh và tất cả những phù thủy còn lại.”

Thay vì phản đòn, Draco đứng lặng yên. Hán không hề cảm thấy bối rối bởi cơn bùng nổ của Hermione; thực tế, hán đang mong đợi, thậm chí kích động nó. Hán đáp lại, “Lòng tự trọng? Nói cho tôi, có gì đáng để cô tự hào? Cô có tận hưởng sự thật rằng nếu không nhờ có tôi thì giờ có lẽ cô đang ngủ trên một đồng rác rưởi ngay cạnh một con chó ghê?”

Cô nắm chặt tay ở hai bên. Rồi cô đáp một cách giận dữ, “Tôi nghĩ một con chó ghê còn tốt hơn anh.”

Draco cười thâm lặng lẽ, “Cô đang gợi ý rằng cô muốn ngủ với tôi ư? Ôi Chúa, hình như chúng ta đang tiến hơi xa nhỉ.”

Gò má sần-dã-ứng-đỏ của Hermione nóng như thiêu đốt bởi sự xấu hổ. “Tôi thà ngủ với một con ký sinh trùng còn hơn. Tất nhiên, gã đàn ông mà tôi đã không may phải lên giường cùng có thể so sánh được với nó, vậy nên chẳng có gì mới mẻ cả. Thật nực cười khi những phù thủy thuần chủng như các người tự nhủ ở thứ bậc cao nhất của xã hội, nhưng lại lấy làm thỏa mãn khi cưỡng hiếp một Máu bùn bẩn thỉu nhỏ bé. Tôi không thấy được sự tôn trọng dành cho những kẻ cho anh lý do để huênh hoang về địa vị của mình.”

Nhướng một chân mày lên, Draco khẽ đáp, “Tôi không lấy đâu ra lý do để đối xử với cô hay ai đó cùng đẳng cấp như cô bằng sự tôn trọng.”

“Và chúng tôi có lý do để đối xử với những người giống anh bằng sự tôn trọng như thế ư?”

Với câu nói này, Draco, lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay, cảm thấy choáng váng. Không một lời đáp trả nào ngay lập tức sượt qua đầu hắn, vậy nên hắn chỉ đứng đó và trừng mắt nhìn cô một lát. Cuối cùng, tia sáng lung linh trong mắt hắn được thay thế với một cái nhìn lạnh đậm. “Đủ rồi,” hắn nói, giọng khắc nghiệt. “Đừng có cãi lời tôi, không thì cô sẽ thấy mình ước cô chưa từng làm vậy.”

Hermione ngậm miệng lại. Giờ thì cô nhận ra những gì mình vừa làm, và nhanh chóng ngồi trở lại giường. Cô cúi đầu, nhắm mắt và hít một hơi sâu, cố gắng làm dịu những dây thần kinh đang nóng bừng.

“Nhìn tôi đi,” Draco đột nhiên nói, giọng hắn nghe như mắc nghẹn. Thay vì chờ cô ngừng mặt lên, hắn cúi xuống và thô bạo kéo đầu cô về phía sau để cho ánh mắt cô một lần nữa đâm thẳng vào ánh mắt hắn. “Ai đã làm điều đó?”

Cô trừng mắt đáp trả, không hiểu hắn đang hỏi gì. “Ai làm gì?” Cô rên rỉ khi hắn túm lấy tóc cô mạnh hơn, khiến cho những giọt nước mắt vì đau đớn trực trào nơi mắt cô.

“Ai cưỡng bức cô?”

Hermione cảm thấy bất ngờ trước câu hỏi đến mức cô ngừng giãy giụa trước cái nắm chặt của hắn vào tóc cô. “Anh vừa nói gì?” Cô thì thầm, mắt mở to.

“Cô đã nghe rồi đó. Nói cho tôi.”

Sợ hãi, Hermione lắc đầu. Mình không biết hắn đang làm cái quái gì, nhưng mình sẽ không nói với hắn, cô nghĩ dứt khoát khi cố gắng tránh cảm xúc mãnh liệt trong tia nhìn lạnh lẽo của hắn. Đó không... đó không phải vấn đề để hắn quan tâm. Mình thậm chí còn không hiểu sao hắn quan tâm nữa.

“Nói cho tôi ngay,” hắn rít lên, khuôn mặt chỉ còn cách cô vài li. Họ gần nhau đến nỗi nếu Hermione cố hắng hít vào, môi họ có thể chạm nhau. Đôi mắt hắn ánh lên sự nguy hiểm khi hắn giữ cô chặt hơn nữa, một cách đầy đe dọa.

“Tôi không thể nói với anh,” Hermione đáp, giọng cô như vỡ ra dưới ảnh hưởng của việc đầu cô đang bị kéo mạnh về phía sau. “Tôi... không thể...”

Draco nheo mắt. Hắn mở miệng ra định nói gì đó nhưng ngay lúc đó, có tiếng cánh cửa bật mở từ dưới tầng và giọng nói Pansy vọng lên từ sảnh chính, gọi chồng mình, thông báo rằng tất cả thành viên còn lại đã ở nhà. Ngạc nhiên, Draco buông tay ra và đứng thẳng dậy. Hermione ngay lập tức thở hổn hển và xoa xoa da đầu.

“Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc trò chuyện này vào một dịp khác. Và cô sẽ nói cho tôi vào một lúc nào đó,” Draco nói khẽ trước khi quay mặt đi, rời phòng và đi xuống cầu thang để chào vợ con.

Hermione đổ gục vào tường khi theo dõi Draco rời đi. Và khi cô không còn nghe thấy tiếng bước chân hắn vọng lại từ sảnh, cô quay mặt về phía cây nến hắn dừng lại khi đi ngang qua trước đó.

Hắn muốn gì ở mình? Cô tự nhủ khi nhìn ngắm ngọn lửa lung linh đang nhảy múa và gần như lụi đi khi một cơn gió nhẹ thoảng qua từ ô cửa sổ mở tung. Nếu hắn không quan tâm thì tại sao lại hỏi?

“Máu bunn, đi xuống đây!”

Hermione rên rỉ. Cô run rẩy đứng lên, ném một cái nhìn cuối cùng ra quanh phòng và đi xuống lầu. Khi cô đến chân cầu thang, cô thở phào nhẹ nhõm vì Draco không còn ở đó. Chỉ có Pansy, Tommy, Kathryn và ông quản gia Bingley đứng ở sảnh.

“Vâng?” Cô nói lễ phép nhất có thể.

“Đưa lũ trẻ lên lầu và chuẩn bị giường cho chúng,” Pansy nói bất cẩn khi rũ bỏ chiếc áo khoác ngoài và gọi một người hầu đến cầm lấy nó. “Bà vú của lũ trẻ sẽ rời đi trong tuần này, vì vậy cô sẽ là người trông nom chúng.”

Lông mày của Hermione bắn lên ngạc nhiên. “Tại sao bà ấy rời đi?”

”Không được phép hỏi,” Pansy đáp giận dữ. “Chỉ cần nghe theo thôi.” Cô ta quay mặt và bước lên lầu, băng qua nơi Hermione đang đứng.

Gật đầu đáp lại, Hermione ra hiệu cho lũ trẻ theo cô lên lầu. Cô lẳng lặng đi lên với Kathryn nhún nhảy ngay sau và Tommy bước uể oải. Ngay khi cô đến được bậc cao nhất, cô nghe thấy một tiếng thui và tiếng la ré lên từ phía sau. Quay người lại, cô thấy Tommy đang nằm trên ở chân cầu thang, giữ lấy cổ tay phải bằng tay trái và rên rỉ thảm thiết.

Há hốc mồm, Hermione chạy vội xuống. Cô cúi xuống ngay bên cạnh đứa trẻ nhỏ và nắm lấy cổ tay cậu bé. May thay, đó chỉ là một vết bầm nhỏ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cô hỏi lo lắng khi Kathryn đến ngay bên, thở dốc.

“Không gì cả,” Tommy cầu nhàu, giằng tay ra khỏi Hermione. “Đừng có động vào tôi.”

Hermione choáng váng trước lời nói cay nghiệt. Khi hoàn hồn, cô chỉ nhún vai và nhìn Kathryn vô vọng. Cô bé trừng mắt nhìn cô với đôi mắt mở to, sau đó quay qua anh trai mình và hỏi xem cậu ta có ổn không. Với một cái trừng mắt cuối cùng ném về phía Hermione, Tommy bắt đầu thảm thiết kể với Kathryn rằng Hermione đã ếm bùa cậu như thế nào trong khi cậu không để ý và lăn xuống cầu thang.

Khi cô nhìn Tommy vung vẩy tay một cách điên dại và Kathryn cúi sát người xuống trong sợ hãi, Hermione dựa vào lan can cầu thang và thở dài náo nề. Đây sẽ là một tuần vô cùng dài...

Hết chương V

6. Chương Vi: Bí Mật Của Riêng Cô

Ngày hôm sau, Hermione tỉnh dậy và chỉ kịp mặc vội chiếc váy rồi hốt hải đi lên lầu vào bữa sáng. Khi cô đến phòng ăn, Draco và Pansy đã yên vị trên ghế. Lũ trẻ vẫn chưa vào bàn và sau một thoáng bối rối, Hermione cảm giác tim mình se lại khi cô nhận ra mình là người phải đưa lũ trẻ xuống.

“Tôi...” cô ấp úng khi Pansy quay ra nhìn cô với một điệu bộ thăm dò.

“Lũ trẻ đâu?” Một người phụ nữ khác hỏi gay gắt.

“Tôi quên mất,” Hermione đáp khẽ. “Tôi sẽ lên đưa chúng xuống ngay.” Không muốn nghe thêm phản ứng nào, Hermione quay mặt và đến phòng lũ trẻ nhanh nhất có thể.

Ngay khi lên lầu, căn phòng đầu tiên cô bước vào là phòng của Kathryn. Này, nếu Tommy ghét mình, ít nhất thì mình cũng có cô bé ở đây để bảo vệ mình, cô nghĩ mĩa mai khi gõ nhẹ vào cánh cửa. Không ai đáp lại, vậy nên cô đẩy nó mở ra.

Đầu tiên, Hermione không thể thấy chủ phòng đâu. Sự lo sợ trào lên trong cô, nhưng ngay sau đó, cô nhìn thấy một thân hình nhỏ nằm cuộn tròn trong chăn. Cô mỉm cười nhẹ nhõm và bước về phía chiếc giường.

“Kathryn,” cô thì thầm, khẽ lay lay cô bé. “Dậy đi nào, cháu yêu.”

Tiếng lằm bằm phát ra từ đồng chăn bùng bùng, rồi đến mớ tóc rối bù của Kathryn, tiếp theo đó là khuôn mặt ngái ngủ của cô bé xuất hiện. “Không phải hôm nay là thứ Bảy à?” cô bé hỏi với một cái ngáp.

“Phải, nhưng ba mẹ cháu đang chờ cháu xuống dùng bữa sáng,” Hermione đáp khi cô lẳng xằng đi kiểm cho Kathryn áo váy để mặc. “Mặc cái này vào trong khi cô đi gọi anh trai cháu.”

Thay vì làm theo lời Hermione, Kathryn chỉ ngồi dậy và nhìn cô chằm chằm với vẻ trống rỗng. “Mặc vào à?” cô bé nhắc lại.

“Cháu biết mặc quần áo chứ, phải không?” Hermione hỏi vẻ đùa bỡn.

“Không ạ.”

“Gi cơ?!” Hermione hét toáng lên, quay mặt lại nhìn cô bé với vẻ không tin nổi.

Mắt Kathryn mở to sợ hãi trước cơn bùng nổ của Hermione và cô bé thì thầm, “Chưa ai dạy cháu cả.”

Hermione kìm nén một tiếng rên rỉ thất vọng. “Cô không thể TIN nổi chuyện này,” cô lầm bầm trong hơi thở. “Được thôi Kathryn, cháu sẽ học từ hôm nay,” cô nói lớn.

Kathryn trề môi. “Có cần thiết không ạ?” cô bé rên rỉ.

“Có,” Hermione đáp cứng rắn. Cô vớ lấy chiếc áo nhỏ rồi quỳ xuống trước mặt Kathryn. “Được rồi, đầu tiên là áo. Cháu phải xỏ tay vào tay áo, lần lượt từng bên một. Rồi đến khuy áo, cháu cài chúng vào từng lỗ tròn này.”

Kathryn chú ý quan sát Hermione, rồi nghe làm theo hướng dẫn của cô. Ban đầu cô bé gặp khó khăn trong việc cài khuy, nhưng sau một chút nỗ lực, cuối cùng cô bé đã mặc xong áo. Cô bé cúi xuống nhìn Hermione đầy hãnh diện, rồi reo vui, “Cháu làm được rồi!”

Hermione cười khiên cưỡng và chúc mừng cô bé. “Tốt lắm! Giờ cháu đã sẵn sàng mặc váy chưa?”

Gật đầu hào hứng, Kathryn vớ lấy chiếc váy. Nhưng ngay lúc đó, một giọng nói sắc lẹm cắt ngang, “Cô đang làm gì vậy?”

Hermione vội quay lại và thấy Pansy đang đứng ở ngưỡng cửa hai tay chống hông, trông vô cùng giận dữ. “Tôi bảo cô mang lũ trẻ xuống lầu. Cô đang chơi trò gì với con bé vậy?” cô ta tiếp lời.

“Tôi xin lỗi,” Hermione thì thầm. “Tôi đang dạy cô bé cách mặc đồ.”

”Đó là công việc của người hầu,” Pansy nạt lại.

“Cô bé muốn học,” Hermione đáp lời. “Và rồi một ngày nào đó cô bé cũng phải học. Có lẽ tôi nên dạy cô bé từ bây giờ.”

Như thể xác nhận lời tuyên bố của Hermione, Kathryn gật đầu hào hứng. “Mẹ, nhìn xem, con đã tự mặc áo này!” cô bé nói phần khởi, trở tay vào những chiếc khuy đã cài xong.

Cái nhìn lạnh lẽo trong mắt Pansy dịu lại, và cô ta nói với tông giọng nhỏ nhẹ hơn. “Vậy sao? Con gái bé bỏng của mẹ đang lớn rồi, phải không nhỉ?”

Kathryn gật đầu rồi nói. “Cô Hermyne đang dạy con cách mặc váy!”

Quá muộn rồi, Hermione nhận ra Pansy đã nghe thấy và biết được thân phận của cô. Cô đã đứng – mẹ của Kathryn đã dướn thẳng người dậy và mắt cô ta mở to ngạc nhiên. “Hermione? Hermione Granger?!” cô ta nói, hơi run rẩy.

Hermione rửa thềm bản thân vì đã nói tên của mình cho Kathryn. “Phải,” cô lầm bầm.

”Hermione Granger nổi tiếng đó sao? Cô nàng Máu bùn tóc rối bù hay lên mặt dạy đời ở Hogwarts?”

“Tôi đây,” Hermione đáp, sự khó chịu ẩn chứa trong giọng nói. Cái này thì liên quan quái gì đến việc Kathryn mặc quần áo chứ? Cô nghĩ giận dữ.

Pansy lắc lắc đầu, không thể thốt lên lời vì tròng cười khúc khích đang kiểm soát cô ta. Hermione khẽ cau mày nhìn Pansy. Cô định sẽ quay lại với Kathryn và cố gắng lờ đi sự hiện diện của Pansy khi người phụ nữ này tiếp tục nói.

“Ôi Chúa, ai có thể nghĩ cô xuống giá đến mức này chứ?”

Hermione không nói gì.

“Tôi cho rằng Draco đã biết rồi?”

Hermione gật đầu cứng nhắc.

“Ồ, không còn nghi ngờ gì nữa khi anh ấy quan tâm cô đến vậy. Thường thì anh ấy không quá quan tâm đến những đây tớ là Máu bùn. Tất nhiên, anh ấy quá bận rộn với những công việc khác để thực s—” (*) Pansy đột ngột dừng lại và một biểu cảm kỳ lạ trải rộng trên gương mặt cô ta. Một vài giây sau, cô ta lắc đầu và nạt nộ, “Trở lại với công việc đi.”

Ngạc nhiên trước sự thay đổi thái độ đột ngột đó, Hermione gật đầu và quay trở lại với Kathryn, nhưng khẽ bắt một ánh nhìn tò mò về phía Pansy. Người phụ nữ đó quay đi vậy nên Hermione không thể đọc được những biểu cảm trên gương mặt ấy.

Vài phút sau, Hermione hỏi dè chừng, “Cô có thể chuẩn bị cho Tommy được không?”

Sau một hay hai giây yên lặng, cuối cùng, không thêm ngoảnh đầu lại, Pansy đáp với tông giọng cứng nhắc. “Tốt thôi. Nhưng nhớ lấy, đây là công việc của cô và tôi sẽ không lặp lại điều này nữa đâu.” Hermione nhún vai và nhìn Pansy rời phòng. Ngay khi cánh cửa đóng lại, cô quay qua Kathryn. “Cháu có biết...?”

Cô bé lắc đầu. “Mẹ luôn luôn như vậy khi nói về công việc của Ba.” Cô bé giải thích cho người trông nom mình.

“Thật thú vị,” Hermione thì thầm thật lớn với vẻ trầm ngâm khi cô nhìn Kathryn kéo khóa váy. “Giỏi lắm,” cô thêm vào khi Kathryn thành công.

Cô con gái của Draco cười rạng rỡ với Hermione. “Không khó như vẻ bề ngoài!” cô bé hét, nhảy xuống khỏi giường. “Cám ơn cô vì đã dạy cháu, cô Hermyne.”

Hermione bật ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm vì nhiệm vụ buổi sáng của cô đã được hoàn tất, mặc dù tâm trí cô vẫn còn bồn chồn về biểu hiện kỳ lạ của Pansy lúc nãy. “Không có chi,” cô đáp mỉm cười. “Cháu có muốn xuống ăn sáng ngay không?”

Kathryn gật đầu hào hứng. “Liệu ba có tự hào về cháu không?” cô bé hỏi, ánh mắt lấp lánh.

Hermione chột lạng thỉnh rồi chậm rãi đáp, “Có, ông ấy sẽ cảm thấy vậy, cháu yêu.”

Kathryn cười toe. “Vậy thì đi thôi!” cô bé giục giã rồi nắm lấy tay Hermione và cố gắng kéo cô về phía cửa.

“Được rồi, được rồi,” Hermione nói cười phá lên. Cô để Kathryn kéo mình đến đầu cầu thang, nơi mà Pansy đã đợi sẵn với Tommy ngay bên cạnh. Những cái tròng mắt giống nhau xuất hiện trên khuôn mặt của cả bà mẹ và cậu con trai trước sự có mặt của hai kẻ đến trễ.

“Chúng tôi đang đợi,” Pansy chỉ ra cụt lủn. “Đi thôi.”

Thay vì đợi Hermione và Kathryn theo sau, cô ta nắm lấy tay Tommy và hai người bước xuống cầu thang nhanh chóng. Khi họ biến mất ở khúc ngoặt, ánh mắt của cậu bé ghim vào ánh mắt em mình. Trong một khoảnh khắc, Hermione gần như thấy được sự tức giận được bắn ra từ đôi mắt xanh dương có vẻ ngây thơ vô tội. Rồi, Pansy và cậu bé đi mất.

“Có phải anh Tommy giận cháu không?” Kathryn hỏi, giọng cô bé khẽ run lên.

“Không, không phải đâu,” Hermione đáp hấp tấp. “Cậu bé chỉ...” cô ngừng lại, bặm môi. “Chỉ là anh cháu đã có một ngày tồi tệ.”

“Ồ, vâng,” Kathryn nói, mặc dù vẻ hứng khởi trong giọng nói của cô bé từ mấy phút trước đã hoàn toàn biến mất. Giờ chỉ còn tông giọng thất vọng khi cô bé hỏi, “Giờ chúng ta xuống được chưa ạ?” Hermione lúng túng rồi đáp, “Tất nhiên.” Cô bị phân tâm bởi thái độ kỳ lạ của vợ và cậu con trai Draco đến nỗi quên mất mình phải xuống phòng ăn.

Khi hai người họ xuống đến nơi, bữa sáng đã bắt đầu. Kathryn ngay lập tức chạy vội đến ghế của mình mà không nhìn ba mẹ lẫn anh trai. Không chắc mình nên làm gì, Hermione chỉ đứng ở ngưỡng cửa và bồn chồn nghịch một lọn tóc lạc khỏi túm tóc đuôi ngựa bù xù của cô.

Draco ngẩng mặt lên và để ý thấy sự bất tiện của Hermione. Hắn chăm chú nhìn cô trong vài giây như thể đang suy ngẫm cái gì đó, rồi cuối cùng cũng cất tiếng với một tông giọng khắc nghiệt lạnh nhạt, “Ngồi xuống.”

Hermione choáng váng trước sự thật rằng Draco đang gợi ý cô hãy ngồi vào bàn đến mức cô nghe theo lời hắn mà không phản đối gì. Khi Hermione cố gắng tìm một vị trí thoải mái trên chiếc ghế tựa, cô tình cờ liếc nhìn lên. Ánh mắt Hermione ngay lập tức gặp ánh mắt Draco, cái mà cũng đang dán lấy cô chăm chăm. Cô thấy đôi mắt xám ấy lóe lên thứ ánh sáng không thể đọc được, nhưng trước khi cô có cơ hội ngẫm cứu, nó biến mất. Draco quay mặt đi và cô cũng làm vậy. Sự trao đổi ngắn ngủi giữa hai người trôi qua mà không ai ngồi quanh bàn biết được, và bữa sáng tiếp tục trong không khí yên ắng rộn người.

Hết chương VI

(*): Tác giả chơi chữ: Nguyên tác Pansy dùng từ “affair” vừa có nghĩa là “công việc”, vừa có nghĩa là “chuyện tình, chuyện yêu đương”

7. Chương VII: Cái Đẹp Trong Vũng Bùn Nhơ

Giây phút mà Draco gật đầu ra ám hiệu giải tán, Hermione đẩy chiếc ghế ra đằng sau và đứng dậy. Cô lầm bầm câu “Cảm ơn” nhanh lẹ và ra khỏi phòng trước khi bất cứ ai có thể lên tiếng.

Ngay khi ra ngoài, Hermione thở phào nhẹ nhõm. Không khí trong phòng ăn suốt bữa sáng thật sự căng thẳng không chịu được: Pansy liên tục bắn những nụ cười giấu cột và lũ trẻ im lặng sau bữa sáng khó nhọc. Draco phớt lờ gia đình mình như mọi khi, lý do lần này là những tài liệu công việc quan trọng.

Hermione nghe thấy tiếng bước chân vọng đến, và cô nhanh chóng nấp sau cầu thang và chạy vội dọc chiều dài của sảnh lớn đến nơi mình ở. Tiếng bước chân hình như thuộc về Bingley và ông ta chính xác không phải nhân vật mà Hermione ưa thích. Mặc dù, cô tự ngẫm, chẳng phải mình có bất kỳ ai để phán xét với ông ấy. Mình không nghĩ ở đây có ai khác ngoài gia đình Draco và ông ta.

Khi Hermione đi xuống cầu thang nhỏ hẹp, cô dừng lại. Theo sau suy nghĩ cuối cùng là một lần sống của nỗi cô đơn trùm lên cô. Trước đó, cô chưa từng ngộ ra mình cô đơn trong thủ phủ rộng lớn. Trở lại trên những con phố, cô có Jeanne và những người bạn để có thể trò chuyện thường ngày. Còn ở đây, dù vậy, chỉ có cô, Pansy, lũ trẻ và mặc dù cô rất yêu Kathryn, vợ Draco và những đứa trẻ chính xác không phải những người bạn đồng hành tốt nhất mà cô có thể tâm sự.

Bởi tâm trí Hermione đang thiếu đi mối liên hệ bằng hữu, mọi lo lắng về Kathryn và Tommy rời bỏ cô. Cô thêm khát cảm giác được tâm sự với bạn bè và cô bám chặt vào tay vịn cầu thang bằng gỗ phía sau trong nỗ lực làm dịu đi nỗi đau không thể chịu đựng được. Không hề bất ngờ, hành động ấy vô dụng; thay vào đó, Hermione há hốc mồm khi một mảnh gỗ vụn cửa sâu vào lòng bàn tay cô, khiến cho những giọt nước mắt đau đớn trào ra từ khóe mắt.

Khi Hermione rút mạnh gỗ vụn với bàn tay run rẩy, cô cố gắng tập trung vào một ký ức, một ký ức bất chợt, từ Hogwarts. Đó là thói quen của cô trong nhiều năm qua bất cứ khi nào hoàn cảnh hiện tại trở nên vô vọng.

“Nghĩ đến những điều tích cực,” cô nhủ thầm qua hàm răng nghiến chặt. Tuy nhiên, ký ức về Hogwarts ngay lập tức gợi nhớ cho cô về những người bạn cũ, Harry và Ron, và sự cô đơn lại dội thẳng vào cô.

Hermione đưa môi xuống vết thương ở lòng bàn tay và cô gắp mút những giọt máu trên bề mặt khi cô loạng choạng bước tiếp phần còn lại của cầu thang rồi đổ gục xuống giường. Cô rút ra và nhìn xuống vết cắt, ngạc nhiên khi thấy lòng bàn tay cô vậy đỏ. Hình như, mảnh gỗ vụn đã cửa vào sâu hơn cô nghĩ.

Rên rỉ, Hermione để ngửa tay lên chiếc ngăn kéo phủ bụi đầu giường. Cô chỉ đợi ấu ngừng chảy. Khi cô thấy những vết máu chảy xuống từ lòng bàn tay, khuôn mặt Harry và Ron đột nhiên hiện lên rõ ràng trong tâm trí cô, như thể cô chỉ vừa thấy hai người họ ngày hôm qua.

Hermione bất động và một lát sau, cổ họng cô có cảm giác như nghẹn ứ lại. Rồi, cô lấy lại nhịp thở, sau khi tình trạng tê liệt đau đớn của nỗi đau kéo dài ngự trị trong cô. Trái tim cô tan vỡ khi cô hồi tưởng lại cái đêm mà lần cuối cùng cô còn liên lạc với hai người bạn.

Đó là ngày đầu tiên của tháng Chín và là ngày cuối cùng của cuộc chiến. Những tia sáng xanh đỏ đang dần trở nên mỏng manh – hầu như ai đã từng mở miệng phóng ra những lời nguyên đều nằm chết la liệt trên

bãi chiến trường – và nó trông như thể cuộc chiến rồi sẽ kết thúc với việc Bộ Pháp Thuật dành được nhiều ủng hộ. Hermione nói chuyện với Harry và Ron qua một cái kính liên lạc thần kỳ và hỏi họ tình hình chỗ đó như thế nào, và Harry chỉ đáp là rất khả quan. Ngay khi Hermione ngồi sụp lại nhẹ nhõm cô nghe thấy Ron thét cái gì đó về một nhóm Tử Thần Thực Tử vừa đến bên cửa họ. Trước khi Hermione có thể hỏi chuyện gì đang diễn ra, Harry đã ném cái gương xuống đất để đến giúp Ron. Tiếng kính vỡ vụn đến từ phía bên đó và mặt kính trở nên tối đen. Đó là lần cuối cô thấy hay nghe được hai người bạn của mình. Tất nhiên là Harry đã hi sinh trong đêm đó. Có một điều chắc như đinh đóng cột rằng cậu ấy và Voldemort không thể đội trời chung. Chuyện xảy ra với Ron là một bí ẩn với Hermione, nhưng cô đoán cậu cũng chết khi chiến đấu bên cạnh Harry.

Bên nhau cho đến giờ phút cuối cùng, Hermione nghĩ khi cảm giác tội lỗi chiếm lĩnh cô. Lẽ ra mình nên ở đó để giúp họ. Lẽ ra mình nên chết cùng với họ.

Suy nghĩ được ở bên Harry và Ron khiến Hermione vùi mặt vào gối để ngăn những tiếng nức nở. Nếu giờ họ có thể thấy mình, họ sẽ bảo mình phải mạnh mẽ. Nhưng có nghĩa lý gì khi trên đời chẳng còn thứ gì để khiến ta mạnh mẽ vì nó?

Thật chậm rãi, Hermione ép bản thân mình ngừng khóc – Điều này thật vô nghĩa, giống như cuộc sống vậy, cô nghĩ chán nản – và ngâng đầu lên khỏi gối. Cô run rẩy hít một hơi và lau khô má bằng bàn tay đặt trên chiếc ngăn kéo cạnh giường hồi nãy. Cô quá phân tâm bởi suy nghĩ của mình đến nỗi cơn đau từ dòng nước mắt mặn mặn chà vào vết cứa hoàn toàn bị ngó lơ.

“Nếu đêm đó mình chết,” cô nói lớn trong căn phòng trống không. “Mình đã có thể cứu bản thân mình rồi.”

Không lâu sau đó, Hermione ngồi trong sân vườn sau của Phủ Malfoy, để cho nắng chiều giúp cô khoan khoái. Trong khi cả gia đình Malfoy đã ra ngoài, cô đã đi loang quanh ngôi nhà. Mặc dù cô đã bị cấm dỗ bởi mong muốn được trông thấy thứ mà Draco rất muốn giữ kín ở trên lầu ba, cô biết cô không nên, vì vậy, cô đi tản bộ theo chiều ngược lại và khám phá ra rằng đằng sau những cánh cửa với nắm tay hình móng xà là một khu vườn đẹp rực rỡ. Lần đầu tiên kể từ ngày hôm đó, Hermione đểột nụ cười thực sự nở rộng trên môi. Đó không hẳn do thực tế cuối cùng cô cũng có khoảng thời gian riêng tư, mà bởi cô không bao giờ hi vọng một căn nhà như vậy có thể nắm giữ một vẻ đẹp như thế đằng sau nó. Những dải đất trải ra vô tận. Hermione không thể nhớ đã từng thấy bất cứ điều gì tự nhiên và thuần khiết như thảm thực vật mọc ở đây. Một thảm cỏ xanh tươi tốt bao trùm mặt đất, những nhánh cây thanh nhã in bóng trên mặt nước trong vắt. Những bông hoa dại với đủ sắc màu vươn lên từ những nhánh cỏ, khoe khoang những cánh hoa giữa bầu trời xanh trong. Con đường đất hẹp dẫn đến khu vườn được trải sỏi hai bên, khiến cho toàn cảnh trông như một bức tranh bước ra từ một cuốn sách.

Giờ đây, Hermione đang đứng thẳng và bắt đầu lấy lại niềm hân hoan khám phá khu vườn. Nó trông như một khu rừng thu nhỏ; một sự ngạc nhiên dường như được ẩn giấu dưới mỗi tán cây. Ngay sau đó, cô khám phá ra một cô cỏ nhỏ với hai đóa con đằng sau một tảng đá. Cô mỉm cười khi ngắm nhìn những sinh vật đó, chúng trông thật vô hại đến mức thật khó để mà không như thế.

Khi Hermione trở lại con đường đất, một chú bướm bay vụt qua đường cô đi. Cô dừng lại để ngắm nhìn nó tiếp tục hành trình đến một bụi mâm xôi dại. Nó đậu ngay đó. Bị thu hút bởi những hình thù tròn màu vàng đỏ đẹp mắt trên cánh chú bướm, Hermione rón rén đi về phía bụi cây và ngập ngừng đưa tay về phía con côn trùng. Ngay lập tức, nó bay đi. Nhún vai, Hermione trở lại và tiếp tục đi. Khi cô thông dong trên con đường nhỏ, thêm một thứ khác khiến cô lưu tâm – một đóa hoa. Cánh của nó to bằng nắm tay Hermione, và mang màu tím tuyệt diệu. Không thể kiềm chế được bản thân, Hermione vặt bông hoa từ mặt đất. Sau một vài giây chần chừ, cô thận trọng gài nó sau tai. Giờ với bộ váy mà Draco đưa cô và đóa hoa trên mái tóc, Hermione trông như một nàng công chúa.

Một cảm giác hạnh phúc ngự trị trong trái tim cô. Ở bên ngoài giữa thiên nhiên đã mang đến cảm giác khó tả cho cô. Như thể mọi ký ức đau buồn trong tâm trí đều đã được xóa sạch, không còn gì sót lại ngoài niềm vui thuần túy. Thở dài hạnh phúc, Hermione dang tay ra và quay vòng. “Giá mà mọi thứ trên đời này có thể đáng yêu như thế,” cô tự nhủ.

Hermione dành thời gian còn lại của buổi chiều trong vườn chỉ để tận hưởng vẻ đẹp của nó. Nhưng rồi, khi

mặt trời bắt đầu lặn và bóng đêm dần lớn hơn, cô quyết định cô nên trở vào trong – Kathryn và Tommy cần được săn sóc sau một ngày dài bên ngoài. Lường lự, cô đứng dậy từ chỗ ngồi dưới tán cây liễu và rũ rũ những lá cây khỏi mình.

“Mình sẽ trở lại vào ngày mai,” cô thì thầm bằng quơ trước khi trở lại phủ.

Hết chương VII.

8. Chương VIII: Kẻ Duy Nhất

Sau bữa tối hôm đó, Hermione một lần nữa lại rời bàn ăn sớm. Lần này, bởi vì cô muốn ra ngoài hơn là bị bó buộc trong nhà. Pansy mang tâm trạng đặc biệt tồi tệ mà không vì lý do gì, và Hermione không muốn trở thành mục tiêu cho cơn nóng nảy của cô ta. Vì thế, cô lầm bầm một lời thứ lỗi và nhanh chóng rời bàn ngay khi mới qua nửa thời gian dùng bữa.

Ngay khi cánh cửa nặng trĩu đóng lại sau lưng cô, Hermione cảm thấy các cơ của cô tự nhiên thả lỏng. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, khi vườn đã trở thành thiên đường của cô. Không khí lạnh phả vào người Hermione và tiếng rúc xa xa của lũ dê hoàn toàn dịu đi sau hàng giờ đồng hồ nghe Pansy quát tháo và phàn nàn. Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm nhẹ dịu và ánh sáng rực rỡ của ông trăng lưỡi liềm không hề bị che khuất bởi những đám mây, khiến cho con đường đất dễ nhìn hơn. Hermione bước thong dong trên lối nhỏ quanh co và cứ thế cho đến khi cô đến bên rìa hồ.

Cô đứng ở đó hàng phút, ngắm những gợn sóng trên mặt nước đang làm méo mó bóng trăng. Ở đây mọi thứ dường như đều tinh khiết. Không có những Muggle hay Máu bùn bắn thiu trong những mớ rẻ rách tồi tàn loạng choạng qua những ổ gà trên đường phố, không có những đứa trẻ đói ăn đợi mẹ. Chỉ có ở đây những dấu vết cuối cùng của cái đẹp trên đời được tìm thấy.

Nhưng rồi, Hermione nhận ra đêm càng lạnh dần và chiếc váy mỏng không thể bảo vệ cô khỏi nhiệt độ đang tuột giảm. Cô run rẩy khoanh tay và ôm lấy mình, cố gắng làm ấm cơ thể.

“Cô tìm ra khu vườn của tôi khi nào?” Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên từ phía sau.

Hermione quay ngoắt người lại và thấy Draco đang đứng phía sau, tay rút túi và ánh mắt hần dãn vào một điểm trên vai trái của cô một chút.

“Tôi không biết là anh ở đây,” cô há hốc mồm, trái tim cô đập thành thịch trong lồng ngực trước cơn choáng váng vì bị làm phiền.

Draco lơ đi phản ứng đó và tiến thêm vài bước để đứng bên cạnh cô. Hắn vẫn nhìn xa xăm và Hermione không chắc hắn có nghe được câu trả lời hỏi nầy của cô không.

“Vậy?” Hắn hỏi.

“Ồ,” cô nói, đỏ mặt. “Sáng nay.”

“Tôi hiểu rồi,” hắn đáp, giọng đều đều.

Sự tĩnh lặng lại bao trùm lấy họ, âm thanh duy nhất có thể nghe được là tiếng rúc của lũ dê. Một phần trong Hermione thúc giục cô nói gì đó để giải tỏa không khí yên lặng ngưng ngập này, nhưng Draco có vẻ hài lòng với việc không nói gì cả và, cũng bởi vì cô không thực sự thích cái ý tưởng nói chuyện với hắn, kết quả là cô tiếp tục lặng yên.

“Hôm nay quả là căng thẳng. Tôi chán ngán tham dự các đám cưới.”

Hermione quay qua Draco, có vẻ chết đuối. Hắn không còn chuyện gì để nói à?

”Sao anh lại nói điều đó với tôi?” Cô hỏi thẳng thừng.

“Bởi vì tôi không định nói với Pansy, giờ cô đây đã đủ điên người rồi. Tôi không muốn cô ấy bức mình thêm vì thái độ chán ngán xã hội của tôi.”

“Ồ.”

Hermione đợi Draco nói thêm gì đó, nhưng hắn ta không làm vậy, cô đoán đây là cái kết cho cuộc hội thoại giữa hai người họ. Tin rằng hắn sắp trở vào trong, Hermione bắt đầu lần tới hồ nước.

“Cô định đi đâu vậy?”

Cô quay đầu lại. “Anh còn muốn nói điều gì nữa không?” cô đi thẳng vào vấn đề, tảng lờ câu hỏi của hắn.

“Không. Tôi không hiểu tại sao cô không thể xoay sở được với một vài phút yên lặng,” hắn đáp, trông khá khó chịu.

Hermione nghiêng đầu sang một bên và chớp mắt. Tất cả thật kỳ lạ. Không chỉ vì Draco tử tế hơn rất nhiều so với mọi khi, mà hình như hắn thực sự không muốn cô đi. Hay không muốn cô lờ đi lời đáp của hắn. “Tôi không thích sự yên lặng,” cô giải thích một cách không thoải mái.

“Tại sao?”

“Tôi... tôi không biết.”

“Vậy cô không thích điều gì đó mà chẳng cần lý do?” hắn hỏi, cuối cùng cũng nhìn cô. Miệng hắn khê cong lên, nhưng bóng đêm đã giấu đi ánh nhìn trong mắt hắn.

Khá choáng váng, Hermione đáp, “Tôi cho là vậy.”

“Có vẻ cô không thực tế lắm.”

“Anh là ai mà dám giảng đạo cho tôi về tính thực tế chứ?” cô hỏi, giờ thì cảm thấy khó chịu.

“Tôi nghĩ cô luôn là người sống logic,” hắn khê nói. “Cô chưa bao giờ bỏ lỡ một cơ hội khoe khoang nó ở trường. Hay là cô đã đánh mất khả năng đó rồi?”

Hermione phải mất một lát để kiềm chế sự kinh ngạc khi hắn lòi chủ đề Hogwarts ra. Khi đó, cô đáp, “Sau cuộc chiến tôi nhận ra tính thực tế không tồn tại trong thế giới loài người, cho dù anh là Muggle, phù thủy lai hay thuần chủng. Tất cả những việc làm cục súc mà tôi tận mắt thấy đã chứng minh cho điều đó.”

”Như việc gì?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải giải thích cho anh.” Và rõ ràng là Hermione không làm vậy, bởi vì cô nhớ mình đã tận mắt thấy Draco phóng Lời nguyên Tra tấn vào một cậu học sinh cùng trường trước đây, Justin Finch-Fletchley, trong những ngày đầu của cuộc chiến.

“Tôi không phải loại người đó,” Draco đột nhiên nói như thể hắn đọc được suy nghĩ của cô vậy. Trừ khi Hermione nhầm lẫn, nếu không thì giọng nói hắn hình như hơi run rẩy. Có phải cô đã nói hay làm điều gì đó động chạm đến lòng tự ái của hắn?

“Vậy thì thật mừng cho anh.”

“Cô nghĩ tôi là loại người đó sao?” hắn hỏi. Mặc dù nửa trên khuôn mặt hắn bị che khuất, cô có thể cảm thấy ánh mắt hắn đang xuyên thấu vào cô.

Hermione ngừng lại để suy nghĩ về câu hỏi của hắn. Cô đã không mong hắn đáp lời theo cách đó, vì vậy cô lại cảm thấy ngạc nhiên. Tại sao hắn lại quan tâm cô nghĩ gì về hắn chứ? Rốt cuộc, cô chẳng là gì ngoài một đầy tớ, một kẻ thù cũ của hắn. Dù sao thì vì mình chẳng quan tâm lắm đến cảm xúc của hắn, mình không thấy tội lỗi gì mà cho hắn biết sự thật.

“Phải,” cô đáp thành thực.

Hermione nghe thấy hắn trút một tiếng thở dài nào nề và vai hắn hơi rung lên. Rồi, hắn nói với một tông giọng lãnh đạm, “Tốt lắm.”

Giờ thì Draco quay mặt đi, dường như quyết định sẽ im lặng. Hermione cắn môi và đấu tranh xem có nên cất tiếng hỏi câu cô đang băn khoăn. Cuối cùng thì cô quyết định hỏi thật.

“Anh nghĩ tôi ghét anh mà không có lý do sao?”

Như thể đã trông mong câu hỏi này từ trước, Draco đáp luôn. “Phải.”

Hermione mím môi. Cô không chắc nên nghĩ gì về câu trả lời của hắn; sau một giây, cô cho rằng nó còn ngọt mận hơn bất cứ thứ gì khác. “Tôi có những lý do hợp lý cho việc không muốn tỏ ra thân thiện với anh.”

“Cô sai rồi. Tất cả những lý do cô tin là đủ hợp lý để thẳng thừng căm thù tôi đều là rác rưởi. Đó là những phán xét của cô dành cho tôi khi chúng ta còn nhỏ. Cô nghĩ tôi vẫn là loại người của ba năm về trước ư? Cô chẳng biết gì về tôi, Granger.” Draco bắt đầu cao giọng và sự giận dữ trong đó rõ ràng đến mức gần như Hermione đã cất lời xin lỗi.

“Có thể không, nhưng tôi thấy cách anh đối xử với vợ con. Anh hành động như thể họ cũng là đầy tớ của anh vậy. Tất cả những gì Kathryn muốn là anh quan tâm đến nó, nhưng anh đẩy cô bé ra bất cứ khi nào cô bé cố gắng. Và Tommy – Tommy tôn trọng anh. Nghĩa vụ của anh là phải dạy cho nó mọi thứ nó cần, nhưng anh thậm chí còn không nhìn lấy thằng bé, và giờ thì xem xem anh trở thành con người như thế nào.” Sự giận dữ của Hermione tăng lên theo mỗi từ cô nói, cho đến khi cô gần như hét lên. “Và tôi không ghét anh,” cô thêm vào, mặc dù không dám chắc mình đang nói thật.

“Đừng có cố nói cho tôi phải nuôi dạy con cái như thế nào,” hắn hét. “Cô không có quyền nói với tôi bằng cái giọng đó. Đây không phải nhà cô và sẽ mãi mãi không phải vậy.” Draco cực kỳ tức giận, khi hắn tiến thêm vài bước về phía cô, ánh mắt hắn như xoáy sâu vào cô.

“Tôi chẳng quan tâm,” Hermione hơi run rẩy đáp. Cô đã hoàn toàn mất trí. “Tôi chẳng quan tâm nếu tôi không là gì đối với anh, Malfoy. Tôi có nhân tính, có thể còn hơn cả anh nữa, và tôi có thể cất lên quan điểm của mình nếu tôi muốn. Tôi ở trong vườn của anh hay Thị Trấn Máu Bùn thì đó không là vấn đề; tôi sẽ nói bất cứ điều gì tôi muốn.”

“Đây không phải là thế giới thần tiên nhỏ bé của cô, Granger. Tỉnh lại đi. Tôi không biết phải nói với cô bao nhiêu lần nữa cô mới hiểu – cô chẳng có quyền hành quái gì ở đây cả.” Hắn đã giảm âm lượng của mình xuống vài bậc, nhưng ngược lại, trông hắn giận dữ hơn.

Hermione cảm thấy điên tiết vì tất cả lý trí đã rời bỏ cô, vì vậy cô chỉ quay gót và bực dọc lao đến một cái cây liễu cạnh đó.

“ĐỪNG CÓ TIẾN THÊM,” Draco đột nhiên gầm lên phía sau cô.

Sững sờ, Hermione đứng yên bất động. Cô nghe thấy tiếng bước chân của Draco đang lại gần.

“Không và không bao giờ động vào cái cây đó. Tôi sẽ giết cô ngay tức khắc nếu cô làm vậy.”

Hermione nuốt khan. Cô lặng lẽ gật đầu. Cô không biết có vấn đề gì với cái cây đó mà Draco lại trở nên sợ hãi đến vậy, nhưng cô không dám nghi ngờ khả năng rằng hắn sẽ thực hiện lời đe dọa nếu cô chống lại mệnh lệnh của hắn.

“Quay trở lại đây.”

Cô làm theo những gì hắn nói. Ngay khi cô tới được bên hắn, cô khẽ hỏi, “Tại sao anh lại giữ nhiều bí mật đến vậy?”

Hắn thở dài kiệt sức. Tất cả dấu vết của oán hận dường như đã được gột sạch khỏi hai người họ, và giờ không khí đã ổn định trở lại, theo cái cách mà trước khi trận cãi vã xảy ra. Như thể những từ ngữ được ném qua ném lại năm phút trước chưa hề được nói ra.

“Tôi phải trải qua nhiều thứ,” hắn nói đơn giản.

“Ai cũng vậy,” cô chỉ ra, không vui vẻ gì với câu trả lời của hắn.

Draco nhún vai. “Họ không phải trải qua những gì tôi đã từng.”

Hermione quyết định sẽ dừng chủ đề này lại vì hình như cô sẽ chẳng nhận được câu trả lời nào rõ ràng hơn từ hắn. “Tôi đoán tôi – ” cô bắt đầu nói.

”Tôi không phải kẻ duy nhất,” hắn ngắt lời. Ngay lập tức hắn quay ra nhìn cô và lần này, toàn bộ khuôn mặt hắn trở nên rõ ràng. Ánh trăng mờ nhạt phản chiếu trên mái tóc bạch kim của hắn và trao cho hắn lớp ánh sáng bí hiểm, cái mà được tôn lên bởi đôi mắt hắn, rõ ràng, đang lấp lánh.

“Kẻ duy nhất?” Hermione nói lại, bối rối.

“Có những bí mật.”

“Ừm, tôi biết điều đó, nhưng anh – ”

“Cô cũng có chúng,” hắn khẽ nói. “Một đêm tuần trước tôi đã thấy cô. Cô khóc thét khi đang ngủ.”Hermione nhướn mày lên nhìn hắn, vô cùng bàng hoàng. “A-anh nghe thấy tôi sao?” cô lắp bắp.

“Phải,” hắn đáp, vẫn nhìn cô chăm chăm. “Hãy nói cho tôi biết cô đã mơ thấy gì.”

“Không.”

Hắn cứng họng và trong vòng một phút, Hermione đã nghĩ hắn sẽ thét vào mặt cô hoặc thậm chí tệ hơn, dùng vũ lực ép cô phải nói cho hắn. Nhưng thay vào đó, hắn gật đầu. “Tôi hiểu.”

Hermione cảm thấy một nụ cười mỉm sượt qua môi. Lần này, khi cuộc hội thoại giữa họ kết thúc, sự yên lặng trở nên tự nhiên và thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khoảng thời gian dường như hàng giờ, cô cảm thấy cơ thể mình lại rung lên. Draco cũng nhận thấy được điều này, và hắn nói với một giọng đều đều, “Tốt hơn hết là cô nên vào bên trong nếu cảm thấy lạnh.”

Hermione gật đầu. Cô ngáp ngừng một giây trước khi nói, “Ngủ ngon.” Cô đợi hắn trả lời, nhưng hắn lặng thinh không đáp. Hermione nhún vai, quay trở vào trong nhà, để Draco đứng đó một mình.

Hết chương VIII.

9. Chương IX: Điều Không Tưởng

Trong ba tháng tiếp theo, Hermione nhận thấy thích ứng với cuộc sống thường nhật ở Phủ Malfoy không khó như ban đầu cô tưởng. Chủ yếu vì thực tế là pháp thuật hầu như không được sử dụng trong nhà, điều này đã giúp cho Hermione cảm thấy thoải mái hơn với vai trò một người hầu. Trước hết, cô ngạc nhiên khi phát hiện ra Draco và Pansy, hai con người mà cô ít mong mỗi sẽ không phụ thuộc quá nhiều vào pháp thuật, thực sự đã tự tay cầm thìa đưa lên mồm. Rốt cuộc thì, rất nhiều người chủ trước của cô thậm chí còn ếm bùa vào những chiếc nệm, khiến chúng trôi lênh đênh ngay sau họ và thỉnh thoảng thì đem chúng từ phòng này đến phòng khác.

Phần tốt đẹp hơn của sự thiếu vắng những hoạt động làm phép trong phủ là việc Hermione không bị thể chân vào đó. Trước đây, những người chủ của cô sẽ ép cô làm những việc kinh tởm như lau những mẫu thức ăn còn sót lại trên cái cầm nhầy nhụa mỡ của họ. Nhưng ở đây, cô gần như được đối xử như một người bằng vai phải lứa nếu không kể đến sự thật rằng cô vẫn nhận mệnh lệnh từ cả Draco và Pansy. May mắn thay, Draco có vẻ đã quên mất những lời đe dọa mà hắn thốt ra từ ngày đầu cô đến. Hermione vẫn chưa hoàn toàn hiểu lý do tại sao gia đình Malfoy lại rộng lượng với cô hay tại sao họ lại sống như những Muggle, nhưng tất nhiên cô không định tranh cãi về vấn đề này.

Sáng nào Hermione cũng thức dậy trước khi mặt trời mọc. Cô sẽ mặc vội quần áo, thi thoảng dành thời gian để sắp xếp một cuộc nói chuyện nho nhỏ về thời tiết hay những sự kiện ngày hôm trước với chiếc gương, rồi sau đó nhẹ nhàng leo lên lầu và bước ra ngoài cánh cửa nách để ra vườn. Ở đó, cô sẽ ngồi quanh cái hồ và nhìn mặt trời lên, mặc cho thời tiết lạnh lẽo hay ẩm ướt.

Khi đồng hồ điểm 8 giờ, Hermione sẽ quay vào trong để đánh thức lũ trẻ và mặc đồ cho chúng xuống dùng bữa sáng. Thái độ của Tommy dành cho cô có vẻ như, thậm chí nếu điều này có thể, thù địch hơn trước. Trái lại, Kathryn càng ngày càng yêu quý Hermione và dường như coi cô như người mẹ thứ hai. Mối liên hệ đang tiến triển giữa cô và cô gái nhỏ nhất nhà Malfoy chính là thứ mà Hermione bắt đầu trông đợi vào mỗi sáng, còn hơn là mỗi lo sợ.

Sau bữa sáng, Draco và Pansy sẽ tách ra để lo việc riêng. Thi thoảng, Tommy và Kathryn đi cùng với cha mẹ chúng, còn lại thì chúng ở nhà. Bất cứ khi nào chúng ở đây, Hermione sẽ thấy mình bị Kathryn lôi ra ngoài để xem cô bé và anh trai mình chơi Quidditch. Khi Hermione ngoan ngoãn ngồi ngoài sân, suy nghĩ đó luôn day dứt trong tâm trí cô – gần như việc trở thành người hầu trong phủ của Draco đã tách li cô với sự tàn bạo của thế giới bên ngoài và vắn dây cốt ọi thứ trở lại vào thời điểm 15 năm về trước, trở lại với những tháng ngày trước cuộc chiến khi những tiếng nô đùa và sự ngây ngô thơ dại còn tồn tại trong cuộc đời cô.

Vào một buổi tối cuối tháng sáu, Hermione đi lang thang trên lầu hai của phủ. Tất cả đều đang ở nhà, nhưng cô không biết họ đang ở đâu vào thời điểm này, và bởi vì cô đang rảnh rỗi, cô nghĩ mình nên làm vài vòng. Căn nhà rộng đến nỗi mặc dù Hermione đã ở đây rất lâu nhưng cô vẫn chưa khám phá ra hết những gì được chứa trong mỗi phòng trên lầu hai.

Khi Hermione đi qua một cánh cửa gỗ trông khá bình thường, cô nghe thấy tiếng thở hổn hển từ phía bên kia. Ngạc nhiên, cô dừng lại và quay lại mở to mắt nhìn cánh cửa. Rồi cô lại nghe thấy âm thanh phát ra đằng sau đó. Lần này, nghe như là ai đó đang thì thầm.

Mình không nên, Hermione dứt khoát tự nhủ khi cô cố gắng quay mặt và bỏ đi. Không may, cơ thể cô không vâng lời và chân cô nhất quyết đóng rẽ xuống sàn nhà. Khẽ thở dài, Hermione đầu hàng trước tính tò mò của mình và rón rén bước đến gần cánh cửa.

Hermione phải mất vài giây để tìm thấy lỗ khóa, nhưng khi cô tìm thấy, cô cảm thấy một làn sóng bất an bao trùm lấy mình. Bất chấp điều đó, cô cúi mình để mắt cô ngang tầm với lỗ khóa và, với một cảm giác lo sợ lẫn thích thú đang trào lên trong dạ dày, cô nhìn vào trong phòng.

Tất cả những gì Hermione làm được lúc đó là không hét toáng lên. Những gì cô nhìn thấy khác xa mong đợi của cô đến nỗi khoanh khắc đó tâm trí cô trở nên trống rỗng.

Đây là một phòng ngủ nhỏ và cũ kỹ. Trong căn phòng này không có gì ngoài một cái giường thấp và ngay lúc này đây, Draco và một phù thủy trẻ đang nằm trên đó, khóa môi và mặc dù quần áo còn nguyên vẹn trên người, nhưng có vẻ như tình trạng này có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Người phụ nữ này, có mái tóc ngắn màu đen, chứng tỏ cô ta chắc chắn không phải Pansy, đang cười khúc khích và lăm bằm gì đó. Lưng của Draco thì quay về phía Hermione nhưng hình như hắn vẫn đang lắng nghe trong khi cởi nút áo của mình.

Lắc đầu nguầy nguậy trong cảm lặng, Hermione giật lùi lại và loạng choạng bước về phía sau, xa cánh cửa nhiều nhất có thể. Khi đôi chân cô cuối cùng cũng đem cô ra xa tầm vài mét, Hermione gục xuống, gây ra một tiếng động nhỏ khi tiếp xúc với thảm trải sàn, cô cảm thấy choáng váng. Kết quả cho việc tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi là sự pha trộn giữa tội lỗi, hoài nghi và kinh tởm giờ đang đóng khuôn trong cái nuốt khan ở cổ họng.

“Ôi Merlin, không,” cô lăm bằm trong hơi thở, vẫn lắc đầu như thể đang cố gắng xóa sổ những hình ảnh náo động trong tâm trí. “Mình không thấy gì hết.”

Hermione vùi mặt vào lòng bàn tay và rên rỉ trong hoảng loạn. Cô biết mình đáng lẽ không nên tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Cô đã tự nhủ với mình như vậy. Tại sao, ôi, tại sao mình lại cứ đầu cứng cổ như vậy, cô nghĩ giận dữ. Mình không thể tin mình đã tận mắt thấy cảnh tượng đó. Đây không phải là điều mình nên thấy.

Rồi một suy nghĩ khác xuất hiện trong đầu cô. Nếu Draco nghe thấy tiếng bước chân cô thì sao? Đồng cứng vì sợ hãi, Hermione ngồi đơ ra, chờ đợi cánh cửa cô vừa núp sẽ bật mở và khuôn mặt giận dữ của Draco hiện ra.

Sau một vài giây chờ đợi, Hermione thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra Draco không nghe thấy tiếng cô. Nhưng tiếng rên rỉ và rì rầm từ căn phòng ngày một to hơn, và Hermione quyết định sẽ tốt hơn nếu cô không dính

lấy chỗ này. Đứng nhóm dậy, cô gần như chạy hết tốc lực về phía cuối hành lang và lái vào một căn phòng bất kỳ.

“Ôi!” một tiếng hét nhỏ bật ra khỏi môi Hermione khi cô đóng cánh cửa lại.

Lần thứ hai trong vòng 10 phút, Hermione lại một lần nữa cảm thấy choáng váng trước những gì cô nhìn thấy.

Căn phòng mà cô vừa vào rộng hơn căn phòng trước nhiều – những giá sách cao ngất nép sát vào tường chứa những cuốn sách dày phủ bụi, cho thấy đây là thư viện – và Pansy đang ngồi trên một cái ghế tựa thấp được đặt giữa phòng. Nhưng đây không phải người đàn bà lạnh lùng hờn hỉnh mà Hermione thường thấy. Pansy này đang cuộn tròn đầu khở, sụt sịt và lau vội những dòng nước mắt khi cô ta ngước lên nhìn vị khách không mời mà đến.

“Cô đang làm gì ở đây?” cả hai cùng cất tiếng hỏi.

“Tôi... tôi chỉ đi loanh quanh,” Hermione đáp không thoải mái. Cô không biết phải đối phó với tình hình này như thế nào, một mặt, cô vẫn còn sững sờ khi thấy Draco cùng với một người phụ nữ khác, và mặt khác, cô thấy lo âu trước thực tế Pansy đang trở nên xúc động như thế này.

“Vậy thì loanh quanh trở lại nơi cô vừa đến đi,” Pansy nạt lại một cách khở sở.

Hermione quyết định lờ đi mệnh lệnh đó (lúc này, trông Pansy không có dáng điệu đe dọa như mọi khi) và thay vào đó, ngồi xuống một cái ghế tựa đối diện với Pansy. “Có chuyện gì vậy?” cô hỏi, ngạc nhiên khi phát hiện ra mình thực sự quan tâm.

“Không có gì,” là lời lảm bầm đáp lại.

“Không đúng,” cô gắt. “Chỉ cần nói cho tôi có chuyện gì.”

Câu trả lời duy nhất chỉ là tiếng nức nở nghẹn ngào, và đột nhiên Hermione nhận ra. “Về Draco, phải không?” cô hỏi vẻ thấu hiểu.

“Không,” Pansy đáp dứt khoát. Cô ta ngẩng lên và trừng mắt nhìn Hermione, đôi mắt mọng nước. “Không phải. Để tôi một mình, Granger.”

Hermione lắc đầu. Trong khoảnh khắc đó, tâm trí cô lù lù hình ảnh của Draco và người phụ nữ tóc đen. Cô đang quá quan tâm đến nỗi thống khổ của Pansy. Giờ đây, việc họ ghét nhau đã chẳng là vấn đề nữa. “Tôi sẽ không để cô một mình cho đến khi cô nói cho tôi biết anh ta đã làm gì.”

“Tại sao cô lại phải quan tâm chứ?”

“Tôi không có. Nhưng tôi sẽ không để cô lại đây, tiếp tục khốn khổ như bây giờ,” Hermione đáp thành thật. Pansy dường như quá đau buồn để mà nổi cơn tam bành với những gì Hermione vừa nói, vì vậy cô coi đó nhưng một lời ám chỉ rằng mình có thể tiếp tục, “Thêm vào đó, nghe được những điều không hay về anh ta rất tuyệt.”

Pansy lại sụt sịt và thút thít, “Đừng có nói về anh ấy như vậy.”

Hermione đảo mắt nhưng rồi cũng nghe lời Pansy. “Vây, cô có thể nói với tôi không?”

“Không,” Pansy lại đáp, mặc dù cô ta đang hành động như thể rất khao khát được nói cho Hermione. Hermione để ý thấy điều đó, vì vậy cô giữ im lặng và đợi Pansy tự giải bày. Đúng như dự đoán, thậm chí chưa đến một phút, sự dè dặt của Pansy đã sụp đổ.

“Mai là ngày kỷ niệm của chúng tôi và anh ấy nói rằng anh ấy thậm chí còn không muốn nhìn mặt tôi. Anh ấy nói mình cần phải gặp một trong những quân sư của Chúa Tế Hắc Ám, nhưng tôi đã nghe lỏm được anh ấy đang gửi một tin nhắn âm qua thư cú nói cái gì đó kiểu như anh ấy sẽ ‘có mặt ở quán rượu vào trưa mai’” Mối dưới của Pansy rung lên dữ dội và những tiếng nức nở lại bật ra không ngớt.

“Ồ,” Hermione đáp. Cô không thể nghĩ ra cái gì khác để nói. Hình ảnh Draco và người phụ nữ đó quẩn quýt trong vòng tay nhau lại lướt qua tâm trí cô và cô rùng mình. Không còn nghi ngờ gì nữa hân sẽ bỏ ra ngoài để ngủ với một cô ả nào đó, cô giận dữ nhận ra.

“Chúng tôi đã kết hôn được ba năm và chưa bao giờ anh ấy tỏ ra có chút hứng thú với tôi cả. Anh ấy chẳng thèm quan tâm đến tôi, Kathryn hay Tommy. Tôi đã thử tất cả để làm vừa lòng anh ấy, nhưng tôi không biết mình có thể cố gắng đến bao giờ nữa.”

Lần đầu tiên trong đời, Hermione nhận thấy một niềm cảm thông sâu sắc dành cho Pansy đang cuộn trào trong cô. Cô chưa bao giờ chứng kiến kẻ thù cũ của mình suy sụp như thế này. Chỉ cần biết Pansy có thể khóc thối đã khiến cô ngay lập tức phá vỡ bức tường ngăn cách họ suốt bao nhiêu năm.

“Tôi rất tiếc,” Hermione khẽ nói.

“Cô không hiểu đâu,” Pansy lầm bầm. “Cô chưa bao giờ kết hôn.”

“Nhưng tôi biết đàn ông độc ác như thế nào.”

Đột nhiên, Pansy ngừng khóc. Giờ cô ấy đang nhìn Hermione với một biểu cảm pha trộn giữa giận dữ và hoài nghi. “Gì chứ? Cô đã bị bạt tai vài lần, bị ếm bùa để mua vui, nhưng không gì có thể so với nỗi đau tinh thần. Đặc biệt khi nỗi đau đó xuất phát từ trái tim. Chắc chắn cô chưa bao giờ cảm thấy nó.”

“Cô không thể nói vậy được,” Hermione đáp. Một cơn rùng mình chạy dọc khắp sống lưng Hermione khi cô nhớ đến gã và những gì gã đã làm. “Cô không thể hình dung được những gì tôi đã trải qua đâu.”

“Gì, chẳng lẽ cô từng bị cưỡng hiếp hay gì sao?” Pansy cười nhạo, chắc như đinh đóng cột câu trả lời của Hermione sẽ là không.

Hermione bất động. Các cơ của cô cứng đờ và cô cố gắng trong vô vọng để mở miệng và nói không. Nhưng tất cả những gì cô có thể làm là bất lực nhìn Pansy.

Pansy vẫn đang huyền thuyên về việc những Máu bùn, đặc biệt là Hermione, có thể bị nhục mạ tinh thần bởi những người đàn ông như thế nào. Cô ta đột ngột dừng lại, và nhận ra Hermione không đáp lại những gì mình vừa nói.

“Sao vậy?” Pansy hỏi, cau mày.

Hermione nhắm mắt. Cô hít một hơi thật sâu run rẩy...

... gã vòng tay phải ra sau lưng cô và ép sát cô lại gần gã trong một cái kìm chặt hơn bất cứ điều gì cô từng cảm thấy...

... chậm rãi nâng ánh mắt lên ngang tầm với ánh mắt của Pansy, một cách yếu ớt.....

“Đêm nay, mày sẽ cảm nhận được nỗi đau thực sự, Máu bùn,” gã lè nhè đầy ác ý vào tai cô khi vén những lọn tóc đang vương trên mặt cô ra, rồi cười điên dại với cô, “nỗi đau thực sự mà tao chắc chắn mày sẽ tận hưởng nó”...

... nhận thức được rằng cô sắp kể ột người mà cô không quen biết lắm một trong những...

... gã cướp lấy đôi môi cô trong một nụ hôn thô bạo đến mức cô có thể ném được cả vị lờm lờm của máu ngay trên lưỡi; tiếng thét của cô không thể thoát ra vì gã đã dùng bàn tay thô thiển bịt chặt miệng cô khi gã dứt ra...

... bí mật sâu kín nhất, cái mà cô không bao giờ nghĩ sẽ tiết lộ với bất cứ ai...

... và rồi gã kéo hông cô về phía mình và cô cảm thấy nỗi đau sự nhục nhã mà mình chưa từng trải qua trước đó...

... một lần nữa.

“Gì vậy?” Pansy lặp lại, giọng nói đâm xuyên qua những ký ức đang bao trùm tâm trí Hermione.

“Tôi... đã từng.”

“Cô đã từng làm sao?”

Hermione không thể để bản thân mình thoát ra từ đó, vậy nên cô chỉ lắc đầu và ném ánh mắt của mình trở lại với cánh cửa.

Pansy bất chợt thở hắt ra, dấu hiệu cho thấy cuối cùng cô ta cũng hiểu những gì Hermione cố nói. “Ai?” Pansy hỏi trong một tiếng thì thầm kinh hãi.

Hermione cảm thấy đôi môi mình đang cử động; chúng tự động định hình tên gã nhưng không một âm thanh nào thoát ra. Cô nuốt khan và thử lại. Lần này cô đã thành công.

“Blaise Zabini.”

Hết chương IX.

10. Chương X: Trái Tim Bị Chôn Vùi

Sự yên lặng bao trùm sau lời nói của Hermione dường như kéo dài ra vô tận. Đó không phải sự yên lặng bất tiện, hay thoải mái; đó chỉ đơn giản là sự yên lặng dai dẳng. Hermione không thể tự mình ngẩng mặt lên và xem phản ứng của Pansy; vì thế cô tiếp tục găm mắt xuống sàn nhà và tập trung vào nhịp tim đau khổ đang rộn rã trong lồng ngực.

Cuối cùng, Hermione nghe thấy tiếng sột soạt và cô bất chợt ngẩng đầu lên. Pansy, người vẫn nhìn Hermione với vẻ biểu cảm vô cùng kinh hãi, đã vội vàng đứng dậy và chậm rãi đi ra. Không nói lời nào, cô ta đột nhiên quay lại và hấp tấp ra khỏi phòng, để Hermione lại một mình.

Mình không thể tin được mình đã nói với cô ta. Tâm trí Hermione đang xáo động với những cảm xúc lẫn lộn vì sự thật đau đớn cô vừa mới thú nhận. Cô thậm chí còn không nhận thấy Pansy đã rời khỏi phòng. Mọi thứ diễn ra đêm đó, mỗi chi tiết, đều ào ào trở lại trong cô và tất cả những gì cô có thể làm là không trượt khỏi ghế. Nước mắt bắt đầu ngưng đọng trên bờ mi và chảy thành dòng trên má, nhưng cô không thể làm gì để ngăn chúng lại.

Đó là Blaise Zabini, một trong những kẻ thù cũ ở trường, người đã hủy hoại cô. Tất nhiên, gã không nhận ra cô, nhưng cô đồ rằng mọi thứ có thể khác đi nếu gã có biết đi chẳng nữa. Gã là kẻ đầu tiên thuê cô, mặc dù điều khoản “sở hữu cô” hình như còn thích đáng hơn thế. Blaise chính là người đã ném Hermione vào cuộc đời nô lệ khắc nghiệt. Gã là kẻ đầu tiên từng tát Hermione và cũng là kẻ đầu tiên xâm hại cô.

Và Malfoy cũng chẳng khác gì, cô nghĩ cay đắng.

Sau lời thú nhận của Hermione, Pansy bắt đầu dành ít thời gian trong nhà hơn khi có mặt Hermione, thay vào đó cô ta ra ngoài. Hermione không dám chắc vì lý do gì mà Pansy lại dùng cách đó để tránh mặt cô, nhưng cô thấy biết ơn bởi dù sao cô không nghĩ mình có thể mặt đối mặt với vợ của Draco.

Chuyện xảy ra vào một buổi sáng khi Pansy và lũ trẻ đi mua sắm ở hẻm Knockturn, Draco kêu Hermione lên lầu để lau dọn một trong những phòng tắm. Hermione, đang ở trong phòng của mình chải tóc, đã ngoan ngoãn vứt chiếc lược xuống và đi lên.

Khi Hermione lên đến nơi, giọng nói của Draco đang trôi lơ lửng từ cánh cửa bị đóng chặt. Cô đẩy cho nó mở ra mà không nghĩ ngợi gì, rồi há hốc mồm sững sờ và bước lùi lại. Lần tới mình phải ghi nhớ cửa đóng là có lý do, cô nghĩ điên cuồng khi mở to mắt nhìn Draco.

Hơi nước dày đặc trong không khí, hệ quả của việc Draco vừa mới tắm, nhưng không dày đặc đến độ che đi sự thật rằng hắn đang đứng trước gương với chỉ một cái khăn tắm quấn quanh eo không hơn. Tóc hắn bám vào khuôn mặt, nhỏ giọt, và những chấm nước vẫn lấm tấm trên khuôn ngực trần. Khi hắn nghe thấy tiếng cánh cửa mở ra, hắn quay mặt lại, trông tức tối.

Hình như hắn không nhận thức được mình đang khiến Hermione ngạc nhiên bởi hắn hướng mình về phía chiếc bệ trước mặt, cái mà bao phủ bởi hàng đồng sản phẩm dưỡng da và tóc thần kỳ, rồi ra lệnh, “Vứt mấy thứ đồ rác rưởi của Pansy đi.”

Miệng Hermione vẫn há hốc trông khá là ngu ngốc. Cô nhanh chóng ngậm mồm lại và buộc bản thân rời ánh mắt mình khỏi Draco. Dù vậy, khi cô đi lướt qua hắn và bắt đầu dọn dẹp lại đồ đạc của Pansy, hình ảnh Draco bán khỏa thân đứng mặt cô cứ la cà trong tâm trí. Mặc dù đối với cô hắn chẳng là gì ngoài một người chủ, nhưng không thể phủ nhận sự thật rằng hắn... ừm, cực kỳ hấp dẫn. Hermione run lên khi cô nhớ đến hình ảnh bờ vai rộng và sự tương phản tuyệt vời của chúng với khuôn mặt sắc nhọn của hắn. Dù cho Hermione có kinh tởm đến thế nào bởi suy nghĩ này, cô cũng phải thừa nhận hắn đẹp hơn bất cứ người đàn ông nào mà cô từng để mắt đến.

Mãi miết suy nghĩ, Hermione thậm chí không nhận ra Draco đã rời khỏi phòng. Giờ, khi cô dọn đến những thứ cuối cùng của Pansy, cô nhận ra mình đang ở một mình trong phòng tắm. Cô định ra ngoài và nói với Draco rằng căn phòng đã sạch sẽ thì một vật trơn dài nằm trong bồn tắm khiến cô chú ý.

Thật nhẹ nhàng, Hermione đóng cửa lại, rồi bước đến cái bệ và nhặt vật đó lên. Đó là đũa phép của Draco.

Giây phút cô chạm vào cây đũa, một luồng ấm nóng chạy dọc ngón tay và cánh tay cô. Cô nuốt khan và thận trọng chộp lấy nắm cửa. Ma thuật của nó ngay lập tức trào lên trong cô, tạo ra cảm giác ngứa ran của luồng điện với một ngàn cục pin nhỏ giật cùng một lúc. Đã rất nhiều năm kể từ lần cuối cô chạm vào một cây đũa phép, và linh tính mách bảo Hermione khi cô nâng cây đũa với bàn tay run run bám chặt lấy.

Mặc dù cô biết mình sẽ bị phạt nặng, thậm chí bị giết chết, nếu cô bị bắt quả tang với cây đũa phép của một phù thủy thuần chủng trong tay, nhưng Hermione không thể để nó xuống. Cảm giác cầm đũa phép thật đến nỗi điều cuối cùng cô muốn làm là rời bỏ nó.

Với một chút xuất thần, Hermione ngáp ngừng chỉ đũa phép vào mái tóc và lẩm bầm câu thần chú đầu tiên xuất hiện trong đầu: “Sedo capillus.” Ngay lập tức, mớ tổ quả màu hạt dẻ duỗi thẳng ra nhưng thể có một bàn tay vô hình vừa là nó vậy. Những ngọn tóc bị chẻ gãy ra và mớ xoắn xù biến mất, thay vào đó là một mái tóc rực sáng chưa từng được biết đến trước đó. Há hốc mồm kinh ngạc, Hermione đánh rơi đũa phép.

Rồi, cô nghe thấy tiếng bước chân. Draco đang tới, và chẳng lý gì mà hắn không nghi ngờ cô đã viện đến phép thuật nếu trông thấy mái tóc biến đổi của cô và cây đũa phép nằm ngay trên bệ bên cạnh, chứng cứ cho hành động tội lỗi. Hoảng sợ, Hermione đưa hai tay ôm đầu và phóng ra khỏi phòng. Draco nhảy dựng ra phía sau sững sờ khi cô gần như đâm sầm vào hắn.

”Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy?” hắn thét, nhưng Hermione đã biến đi rồi, chạy vụt qua hắn nhanh đến nỗi hắn không có cơ hội thấy được sự thay đổi của cô.

Không dám ngoái lại nhìn, Hermione phi nhanh xuống bậc cầu thang và đột ngột dừng lại trước cánh cửa phòng mình. Cô nhanh chóng mở nó ra và lao vào trong. Khi cánh cửa đã đóng chặt phía sau lưng, Hermione cuối cùng cũng ngừng thở.

”Mình thật ngu ngốc,” cô lẩm bầm tự nhủ khi cố gắng lấy hơi. “Mình không thể tin mình đã làm điều này.”

Thầm rên rỉ, Hermione bước đến trước gương và thận trọng bỏ tay ra khỏi đầu. Tim cô đập rộn ràng khi cô thấy cả sự thất kinh lẫn vui sướng của bản thân rằng mái tóc cô vẫn sáng rực rỡ như đồng thau nóng chảy. “Mình phải làm gì với nó đây?” cô thì thầm lo lắng, nghịch tóc bằng ngón tay.

”Tôi thấy nó cũng khá đẹp đấy chứ,” một giọng nói tử tế ầm ập bật ra. Những gợn sóng xuất hiện trên bề mặt của chiếc gương khi những lời đó được thốt ra, và một vài giây sau, Hermione thấy mình nhìn chăm chăm cái mặt kính đang mỉm cười lần thứ hai kể từ khi cô đến phủ Malfoy.

”Tôi ước gì ông đã không làm vậy,” Hermione lãnh đạm chỉ ra. “Tôi vẫn không thể quen với việc nhìn những khuôn mặt xuất hiện trên gương mà không được báo trước.”

Chiếc gương cười hiền hậu. “Tôi nghĩ cô đã từng gặp chuyện như thế này khi ở Hogwarts rồi chứ.”

”Sao ông biết tôi đã từng ở Hogwarts?” Hermione ngạc nhiên hỏi.

”Tất cả những người hầu trước đây đều từng ở Hogwarts. Tôi nghĩ có lẽ do Draco cảm thấy khá hơn nếu chứng minh được với những người từng bằng vai phải lứa với mình rằng giờ cậu ấy cao hơn họ. Đó cũng là một bài học cha cậu ấy luôn nhấn mạnh – không bao giờ để những kẻ hạ đẳng tin, dù chỉ một giây, rằng họ xứng đáng xuất hiện trước mặt cậu ấy.”

Hermione chợt nhớ đến những lần Draco nói với cô rằng cô không có quyền hành gì trong căn nhà của hắn. “Có vẻ Lucius đã dạy dỗ anh ta tốt đấy,” cô lầm bầm.

“Tất nhiên. Một gia đình đáng thương,” chiếc gương thở dài. “Tôi đã hi vọng khi ông Malfoy mất và để lại phủ cho Draco, nơi này có thể sáng sủa hơn. Để tôi nói cho cô, tôi đã rất thất kinh khi phát hiện ra vài ngày sau cái chết của cha cậu ấy, Draco thậm chí đã khẳng khái biến phủ Malfoy thành địa ngục cho những ai sống trong đó.”

“Ồ, đó có phải điều ông muốn nói đến khi đề cập đến việc bản chất của Draco đã thay đổi sau cái chết của Lucius?”

Chiếc gương chớp mắt nhìn Hermione. “Tôi đã nói thế sao?”

Hermione gật đầu. “Lần đầu tiên chúng ta nói chuyện.”

“À phải rồi, tôi e rằng trí nhớ của tôi đang kém dần. Cô khá đúng đấy, tôi đã nói vậy. Và tôi đã nói với cô cậu ấy đã thay đổi như thế nào chưa?”

Cô lắc đầu.

“Rất tốt. Giờ cùng xem... nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Khi ông Malfoy bị giết trong cuộc chiến thứ hai, Draco đã mất đi chỗ dựa duy nhất. Gần như cả đời, những lời châm chọc cay độc của cha cậu đã giữ cho trái tim cậu bị chôn vùi, điều mà cậu ấy nghĩ có thể giúp bản thân che giấu những bất an với người ngoài.”

Không thể ngăn mình, Hermione bật ra một tiếng cười nhạo. “Draco? Bất an?”

Chiếc gương trông khá sốc trước việc Hermione thậm chí đã băn khoăn khi bật ra câu hỏi. “Sao không, Draco đã và đang cực kỳ bất an. Tôi dám nói cậu ấy thường giễu cợt những học sinh khác?”

Hermione lại gật đầu.

“Đó là cách để cậu ấy che giấu cảm xúc. Cậu ấy luôn muốn cảm thấy mình tốt đẹp hơn người khác bởi ở nhà, ông Malfoy thường nói rằng cậu ấy vô dụng. Cô thấy đấy, khi còn là một đứa trẻ, Draco không muốn trở thành một Tử thần thực tử. Cậu ấy muốn làm điều gì đó hơn thế trong cuộc đời mình. Sự thiếu kiên định khi phục vụ Chúa tể Hắc Ám khiến cho cậu ấy trở nên yếu đuối trong mắt cha mình. Trên tất cả, Draco muốn trở thành niềm tự hào của cha, vì vậy cậu ấy bỏ qua ước vọng cá nhân để đi theo những gì cha mình đã sắp đặt. Không màng đến sự thật rằng số mệnh chờ đợi cậu ấy cuối đời chính là cái cậu ấy khinh thường, Draco thấy khuây khỏa khi cuối cùng cũng tìm được thứ gì đó vững chắc để có thể dựa vào.”

“Ồ,” Hermione nói khẽ. Cô cảm thấy trái tim giãn ra khi lắng nghe chiếc gương gợi lại tuổi thơ của Draco. “Tiếp đi.”

“Vậy, như cô có thể đoán, cái chết của ông Malfoy đã giáng một đòn chí tử vào bức tường thành mà Draco xây dựng quanh trái tim mình. Không biết phải quay về phía ai, cậu ấy bị ám ảnh bởi cách sống của lũ Tử thần thực tử. Cậu ấy đã mất một thời gian dài để nâng mình lên thành một trong những trợ thủ đắc lực của Chúa tể Hắc Ám. Draco cuối cùng cũng trở thành người mà cha cậu mong muốn bao lâu nay, và cậu ấy đã gắn với việc củng cố niềm tin mình sẽ có một cuộc đời toàn vẹn.”

Đến lúc này, Hermione cho rằng chiếc gương đã nói xong. “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Draco rất...” Giọng nói của cô nhỏ dần khi cô lục lọi trong tâm trí để tìm một từ thích hợp.

“Thật?” chiếc gương gợi ý.

“Phải,” Hermione đáp. Cô khẽ mỉm cười. Một tính từ hay.

“Cậu ấy sẽ rất vui nếu nghe được rằng cậu ấy đã che giấu nó rất tốt,” chiếc gương nói với một nụ cười thầm. “Rốt cuộc thì đó là điều cậu ấy muốn. Nhưng chờ đã, còn nữa. Câu chuyện vẫn chưa kết thúc tại đây đâu.”

Hermione nhướn một chân mày lên, ngạc nhiên rằng cuộc đời Draco vẫn còn có bi kịch nữa. “Ồ vâng, tiếp tục đi ạ.”

“Chỉ khi Draco gần như chạm tới đích, một điều tệ hại đã xảy đến: hôn phu của cậu ấy bị tra tấn đến chết bởi chính Chúa tể Hắc Ám. Iris Zabini là tình yêu mãnh liệt của cậu ấy. Trong mắt cậu, cô gắn với sự hoàn

hảo hơn bất cứ thứ gì mà cậu ấy có. Vô cùng kiêu diễm, Iris đã đánh cắp trái tim của Draco khi cậu rời Hogwarts. Họ đã định kết hôn, nhưng cái chết của cô ấy xảy đến chỉ một tháng trước ngày cưới. Draco bị phá hủy, nhưng cậu ấy tiếp tục làm việc cật lực, nếu không muốn nói là cật lực hơn nhiều, cho chính kẻ đã hại chết Iris. Giờ thì trái tim cậu ấy đã bị xé vụn, Draco không cảm thấy hối tiếc hay kinh tởm khi cưới Pansy. Cô ấy không có nghĩa lý gì trong cuộc đời cậu. Sau khi cưới Pansy, Draco giấu đi mọi thứ gợi cho cậu nhớ đến Iris với hi vọng có thể quên được cô ấy. Và thế đó, Draco hoàn thành tất cả những việc đã được lên kế hoạch.” Với một tiếng thở dài buồn thảm, chiếc gương kết thúc câu chuyện.

Giờ khi đã toàn bộ câu chuyện của chiếc gương, Hermione có đôi chút kinh ngạc. “Iris ... Zabini?” cô mắc nghẹn.

“Ồ phải. Tôi tin cô ấy có một người anh trai sinh đôi tên Blaise Zabini. Có thể cô biết cậu ta, cậu ta cũng đến Hogwarts trong khi Iris nhập học ở Durmstrang.”

Hermione choáng váng đến nỗi không biết nói gì. Cô lắc đầu.

“Có chuyện gì sao, cô gái?” chiếc gương hỏi, vẻ quan tâm.

“Không có gì,” Hermione thì thầm. “Tôi... tôi phải đi ngay bây giờ. Cảm ơn vì đã nói với tôi.”

Chiếc gương gật đầu. “Chúc cô một ngày tốt lành... ồ phải, và thường xuyên làm tóc theo cách này nhiều hơn nhé, trông nó đáng yêu lắm.”

Rồi, khuôn mặt trên chiếc gương nháy mắt với Hermione lần cuối và biến mất.

Hết chương X.

11. Chương Xi: Iris Thương Yêu

Warning: 16 +

Đêm đó, Hermione ngồi bên ngoài vườn, ngẫm nghĩ về câu chuyện của chiếc gương. Cả buổi chiều, cô đã không thể rũ bỏ nó khỏi tâm trí mình. Toàn bộ câu chuyện là một cú sốc đối với cô. Không chỉ bởi giờ cô mới biết thời ấu thơ của Draco đã đau khổ đến như thế nào, mà phần lớn bởi sự thật rằng hắn đã yêu say đắm cô em song sinh của Blaise Zabini.

Chỉ cần biết hắn có thể yêu thôi đã là một điều lạ lắm đối với mình rồi, cô nghĩ mĩm mai. Nhưng em gái của Blaise Zabini sao? Trong tất cả những con người chết dẫm ngoài kia, lại là cô ta. Trong cơn bốc đồng, Hermione nhổ một nhúm cỏ ngay bên mình và vứt xuống hồ. Những nhánh cỏ đáp nhẹ xuống mặt nước, gây ra một vài gợn sóng nhỏ. Trong vài phút, Hermione chỉ nhìn chúng nhẹ nhàng trôi đi.

Rồi cô mỉm cười cay đắng. Ít nhất chúng ta cũng có điểm chung. Chúng ta cùng chạy trốn với những vết bầm dập sau khi chạm trán với một Zabini. Khi những suy nghĩ đó trôi qua tâm trí cô, Hermione cảm thấy trái tim mình căng lên với tội lỗi. Như thể cô đang phạm trọng tội khi có những suy nghĩ như vậy về người Draco yêu sâu nặng.

Dù ỉn không biết cô ta. Nhưng mình có quyền tin rằng cô ta cũng là một kẻ xấu xa sau những gì mà anh trai cô ta gây ra ỉn. Hermione cau mày và cắn môi. Mình sẽ không bao giờ tha thứ cho những gì hắn đã làm, và nếu điều đó có nghĩa là đổ lỗi lên gia đình hắn, thì cứ để như vậy đi.

Có lẽ cô nên gắng quên hắn ta đi, một giọng nói nhỏ nhẹ lẩm bầm trong tận sâu tâm trí cô. Rốt cuộc thì nghĩ về nó chỉ khiến cô đau đớn thôi.

“Tôi biết,” Hermione đáp lớn. “Nhưng tôi không thể quên đi dễ dàng như vậy. Tôi thấy ngạc nhiên khi Draco có thể xoay sở để quên đi Iris khi hắn thực sự yêu cô ta nhiều như chiếc gương nói.”

Cô có chắc hắn đã thực sự quên không?

“Ý người là gì?” cô hỏi, chỉ mơ màng nhận ra là cô đang nói chuyện với chính mình.

Có lẽ hắc chưa thể quên cô ấy. Làm sao có thể khi mà hàng đêm hắc nằm trên giường bên cạnh người phụ nữ mà hắc không yêu, cố gắng để kìm nén những giọt nước mắt dành cho Iris?

”Hắc không như vậy đâu. Người đã nghe chiếc gương nói rồi đấy; hắc đã học được cách bảo vệ trái tim mình khỏi những cảm xúc.” Hermione giật thêm một nhúm cỏ nữa từ mặt đất bẩn thỉu. Cô siết chặt tay quanh nó, vò lại trước khi ném xuống hồ. Lần này nó chìm xuống.

Ồ thôi nào, Hermione. Đừng phán xét hắc. Cô không biết gì về hắc cả.

“Giờ thì người bắt đầu giống hắc rồi đấy,” Hermione làm bầm giận dữ, phủi đất khỏi bàn tay.

Tất cả những gì tôi nói là, cô không biết gì về hắc cả...

Hermione nhắm chặt mắt lại và cố gắng xua đuổi giọng nói phiền nhiễu. Im đi, cô tức giận nghĩ. Khi cô mở mắt ra, cô ngạc nhiên khi thấy ánh sáng tràn vào vườn. Quay lại phía cửa nách của phủ, cô ngạc nhiên khi thấy dáng người của Draco được ánh sáng rọi vào ở ngay ngưỡng cửa.

“Máu bùn, vào trong,” hắc thét.

Hermione chớp mắt. Có cái gì đó không ổn, giọng nói Draco nghe khang khác. Nhưng dù thế, cô vẫn đứng dậy và đi về phía hắc. Khi Hermione dừng lại trước mặt hắc, hắc khiến cô giật bắn khi chộp lấy cánh tay cô và kéo cô vào trong.

“Đi thôi,” hắc lè nhè, “chúng ta lên lầu.”

“Chuyện gì vậy?” Hermione hỏi, hơi hoảng hốt. “Có gì không ổn sao? Tôi đã làm gì sai ư?”

“Ồ, chẳng có gì không ổn cả. Chẳng gì cả.” Hắc quay mặt lại khi nói những lời đó và mỉm cười bình thản với cô.

Hermione có cảm giác như một cục đá vừa trượt qua cổ họng trôi tuột xuống dạ dày cô. Biểu cảm trên gương mặt hắc khi hắc quay lại mỉm cười với cô thật giống như một con rắn đang chuẩn bị vồ lấy con mồi. Ánh mắt hắc tối sầm và khó đoán một cách bất thường, giống như ánh mắt của một con bằng mã. Cô cố gắng vùng ra khỏi hắc nhưng cái nắm của hắc quá chặt.

“Chúng ta đi đâu đây?” cô hỏi, lần này sợ hãi vô cùng.

Draco không đáp. Thay vào đó, hắc chỉ nắm chặt cánh tay cô hơn và lôi cô lên lầu, vào trong phòng ngủ mà hắc đã ở cùng với người phụ nữ tóc đen vài hôm trước.

Khi Hermione loạng choạng về phía giường, cảm giác hoang mang bắt đầu trào lên trong cô. Cô có linh cảm chẳng lành về chuyện sắp xảy ra.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” cô lại hỏi, giọng run rẩy mất kiểm soát.

Draco đáp lại bằng việc ngồi xuống giường ngay bên cạnh cô. Trong một lúc, hắc chỉ ngồi yên và găm mắt về phía trước trong khi Hermione cố gắng thu hết can đảm để nhìn hắc. Cuối cùng, hắc cũng quay sang và hỏi, “Tối nay em cảm thấy thế nào, Hermione?” Lời nói của hắc hơi lú lú và mặc dù Hermione chỉ ngồi cách hắc có vài inch, Draco vẫn nói to lên.

Hermione cảm thấy trái tim mình run lên khi lần đầu tiên cô nghe thấy tên mình thoát ra từ miệng hắc, nhưng cô tăng lời câu hỏi. “Anh muốn gì ở tôi?” cô gặng hỏi.

“Chỉ muốn biết em đang cảm thấy như thế nào,” hắc làm bầm, nhích lại gần hơn.

Đột nhiên, một mùi quen thuộc sộc lên mũi Hermione. Cô há hốc mồm và đẩy mạnh Draco ra. “Anh say rồi!” cô buộc tội.

Draco nghiêng đầu và nhìn cô với một biểu cảm bối rối trên gương mặt. Rồi, không một lời báo trước, một đám mây đen giận dữ thoáng qua mắt hắc. “Em đang nói về cái gì vậy?”

“Malfoy...” Hermione khẽ nói, nhích ra xa khi cô nói.

“Tôi đã nói với em hãy gọi tôi là ‘ông chủ’,” Draco nói, giọng căng thẳng.

Hermione nuốt khan.

Rồi đột nhiên, biểu cảm của hắn dịu lại. “Đừng sợ, Hermione,” hắn nói kèm theo một tiếng cười nhạt vô hồn. “Tôi sẽ không làm em đau đâu.”

Hermione hít một hơi sâu và cố gắng nghĩ ra cách để thoát khỏi căn phòng này. Draco rõ ràng đang say khướt, chỉ cần nhìn vào cách tâm trạng hắn biến đổi nhanh như chong chóng mà cô khó lòng theo kịp. “Nghe này, Malfoy, tôi phải đi... giúp Kathryn ngủ.”

“Con bé đã rúc vào chăn lâu rồi,” Draco cười khẩy. “Em có thể ở đây cùng tôi.”

“Anh đã uống bao nhiêu vậy?” cô hỏi lo lắng, giật nảy người lại vì ghê tởm khi hắn cố gắng với lấy tay cô.

Hắn không đáp và chỉ đắm đắm nhìn cô với đôi mắt sâu hoắm. Hermione nuốt khan. Đến lúc dùng phương án B: Chạy.

Nhảy dựng lên từ giường, Hermione ào đến phía cửa và giật mạnh cái nắm. Nhưng buồn thay, nó đã bị khóa từ bên ngoài. Hermione quay lại nhìn Draco, sợ hãi.

Draco dường như không cảm thấy nản lòng bởi hành động chạy trốn đột ngột của Hermione. Thực tế, hắn hình như còn chẳng chú ý đến. Cuối cùng, hắn hướng ánh mắt về phía cô. “Lại đây.”

Hermione lắc đầu giận dữ.

Draco thở dài chán ngán, như thể hắn đang chơi trò chơi với một đứa trẻ cứng đầu. Với lấy túi đằng sau lưng, hắn rút đĩa ra và chìa vào cô. Với một cái vẩy nhẹ của hắn, Hermione cảm thấy một cái móc vô hình mắc vào lưng váy cô và văng mạnh cô về phía bên kia phòng hạ cánh xuống chiếc giường.

Áp lực của cú va chạm khiến hơi thở bật ra khỏi người Hermione, và giờ cô đang cố gắng để hồi lại khi dõi thấy Draco đang trèo lên giường, quỳ ngay cạnh cô. Cô có cảm giác như mình đang tham gia vào một bộ phim kinh dị; mọi thứ đang xảy ra dường như quá mông lung.

“Không, Malfoy, đừng,” cô thì thầm, nhưng không một tiếng nào thoát ra khỏi môi. Như để bù vào sự bất lực trong việc nói được một câu rõ ràng, Hermione đưa tay lên che mắt trong sợ hãi.

Draco cười phá lên. “Lạy Merlin, Hermione, tôi luôn biết em không dùng cảm như em vờ tỏ ra khi còn ở trường.” Giọng hắn đột nhiên nghe như thể nó đã bình thường trở lại. Mặc dù hắn vẫn nói to nhưng sự lưu lú đã biến mất.

Hermione cảm thấy tay hắn kéo những ngón tay cô ra khỏi mắt. Cô ngẩng mặt lên và thấy khuôn mặt hắn gần như chạm vào khuôn mặt mình. Ánh mắt hắn dán vào ánh mắt cô, và cô cảm thấy một cơn rung mình chạy dọc xương sống. Đôi mắt hắn rất tối... rất sâu... cơ thể cô trở nên bất động khi chìm vào trong đó. Chính điều này.

Giờ thì cô đã biết điều không thể tránh khỏi ấy đang đến, Hermione nhắm mắt và cố gắng gửi tâm trí mình đến một nơi khác. Cô gần như không nhận thấy hắn đã thô bạo xé toạc chiếc váy của cô ra. Cô không nhận thấy hắn đã bắt đầu hôn xuống cơ thể cô, đầu tiên là từ bờ vai trần của cô. Cô thậm chí không biết hắn đã tổng khứ đồng quần áo đang mặc trên người.

Những giọt nước mắt chảy ra từ khóe mi cô, nhưng cô từ chối mở chúng ra khi cảm thấy đôi môi hắn đang ghi dấu trên vùng da nhạy cảm ở cổ mình. Cô biết điều gì sẽ tới. Ồ phải, hắn chính là người đã tỏ ra buồn lòng vì sự thật cô bị cưỡng hiếp, nhưng giờ đây hắn đang ở trên cô. Hắn cũng chỉ như tất cả bọn chúng. Mọi điều mà chiếc gương nói đều sai. Một người đàn ông như hắn không thể yêu một người phụ nữ. Chiếc gương nói hắn đã dựng lên những bức tường thành bao bọc trái tim mình, nhưng nó sai rồi - hắn chẳng có trái tim nào cả. Hermione bắt đầu khóc.

Tệ hơn cả, và cũng tốt hơn cả, hắn thậm chí không biết hắn đang làm điều này với ai. Cô chỉ là một món đồ chơi vô giá trị đối với hắn. Ngày mai, hắn sẽ chẳng nhớ một chút gì cả. Cô sẽ tiếp tục cuộc sống trong căn nhà này, có thể cảm hận hắn hơn bao giờ hết nhưng chẳng thể sửa chữa điều này. Nhưng đây là công việc của cô. Đó là tất cả những gì cô có thể làm.

Khi cô cảm thấy cánh tay hắt đang nâng mình lên - hắt thực hiện thật dễ dàng; như thể cô chỉ là một con búp bê rách nát vô dụng - rồi ghì cơ thể cô với hắt trong một cái ôm thô bạo; cô nghe thấy hắt thì thầm điều gì đó bên tai. Nhưng không, tiếng thổn thức của chính cô đã lấp đầy trong tâm trí cô rồi, ngăn cho tai cô có thể tiếp nhận thêm bất cứ âm thanh nào nữa. Nhưng dù sao thì hắt có thể nói gì trong lúc này chứ?

Cú thúc đầu tiên nhói lên đau đớn trong cơ thể cô, và Draco lại thì thầm từ đó. Giọng điệu yêu thương khi hắt nói đối lập hoàn toàn với những hành động hoang dại hắt đang làm với cơ thể Hermione, đến nỗi giọng nói đó đã đâm xuyên qua lớp mây mù đang che đi tất cả suy nghĩ tỉnh táo trong tâm trí Hermione. Cú thúc thứ hai và cô hét lên. Và rồi hắt lại thì thầm, lần này cô đã nghe rõ. “Iris,” hắt lầm bầm.

Hermione bật ra một tiếng thổn thức bị bóp nghẹt nhưng lại càng kích thích Draco hơn. Cú thúc thứ ba; cô cảm thấy mình thật đáng ghê tởm và bẩn thỉu; như thể cô sẽ không bao giờ có thể trở nên sạch sẽ nữa. “Anh yêu em, Iris,” hắt nói gần như là thét vào tai cô. Cô cố gắng đẩy hắt ra. Không, cô không muốn nghe cái tên đó nữa. Cô không phải Iris.

“Tôi không phải Iris,” cô hét lên, nhưng hắt đã bịt miệng cô lại.

Và rồi đột nhiên, những ngôi sao bùng nổ trong tâm trí Hermione. Cô rên rỉ trong đau đớn. Bóng tối bện gót sau những chùm sáng, và cú thúc thứ tư gần như không là gì khi cô rơi vào vòng tay yêu thương của cơn bất tỉnh.

“Iris... tình yêu của anh...”

Hết chương XI.

12. Chương Xii: Chuyến Thăm Thị Trấn Máu Bùn

Mặt trời đang tỏa sáng rực rỡ và Hermione không có lựa chọn nào khác ngoài gượng mở đôi mắt sưng mọng của mình. Cô chớp mắt hai lần để nhìn cho rõ rồi hướng ra quanh quất, bối rối khi nhận ra nơi mình đang ở. Khung cảnh xung quanh trông không quen chút nào.

Quần áo của mình đâu? Cô nghĩ, hoàn toàn mất phương hướng. Và tại sao toàn thân mình lại đau nhức như thế này?

Hermione nhắm nghiền mắt lại, cố gắng hồi tưởng. Rồi dần dần, từng mảnh ghép của những sự kiện đêm trước trở lại với cô. Với từng mảnh vụn ký ức trở lại, cảm giác nặng trĩu trong trái tim Hermione càng dâng cao.

“Ôi không,” cô rên rỉ khi cuối cùng cũng chấp nối được những mảnh ghép với nhau, “ôi không, không, không...”

Nhưng, cô càng cố gắng đẩy những ký ức ra khỏi đầu bao nhiêu, thì chúng càng kiên quyết trở lại bấy nhiêu. Bất lực trong việc che giấu chúng, Hermione vùi mặt vào một cái gối cạnh đó và hét lên trong tuyệt vọng.

Chuyện này không thể xảy ra với mình... không phải một lần nữa. Không phải hắt.

Nhưng cơn đau nhức nhối giữa chân cô, trong đầu cô, mọi nơi trên cơ thể cô... tất cả đều quá thật. Nỗi tuyệt vọng mà cô cảm thấy dữ dội đến mức dường như mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng. Cùng lúc, Hermione vẫn không thể tin được điều này. Cô không muốn tin, và nó thực sự không đáng tin. Có phải Draco đã chiếm đoạt cô?

Hermione run rẩy khi những từ ngữ định hình trong tâm trí cô. Sao hắt có thể làm điều này với mình? Cô nghĩ trong cảm lạnh.

Trong sâu thẳm, cô có cảm giác bị phản bội, nhưng cô biết đó là lỗi của mình. Làm sao cô có thể ngu ngốc đến mức từng nghĩ rằng hắt quan tâm đến cô? Việc họ biết nhau bốn năm trước không có nghĩa lý gì cả; đối với hắt, cô chỉ là một con Máu Bùn tầm thường. Hắt đối xử với cô không khác gì cách hắt đối xử với những đầy tớ khác, nhưng cô đã nghĩ mình có ý nghĩa nhiều hơn đối với hắt.

Hermione run rẩy hít vào, và mùi hương của Draco lấp đầy mũi cô. Nó đậm đặc, giống như bạc hà, nhưng cùng lúc, thoải mái và êm dịu như mùi hương của Hang Sóc sau khi bà Weasley khi nấu một bữa ra trò.

Nước mắt tuôn ra từ bờ mi dưới của Hermione và ngay lập tức ngấm vào vỏ gối cotton mềm mại. Cô lại hít một hơi và lần này hương thơm của hắc đi kèm với hình ảnh của chính hắc thấp thoáng trong tâm trí cô. Hắc đang mỉm cười ấm áp với ai đó; điều này khiến Hermione bối rối, vì trước đây cô chưa từng thấy hắc mỉm cười như thế.

Chiếc gối bắt đầu thấm đẫm nước mắt của cô, vì vậy Hermione quay người lại để nằm ngửa lên. Cô nhìn đăm đăm vào trần nhà trắng xóa phía trên, những suy nghĩ rộn rạo trong tâm trí cô, trong khi nước mắt cứ chảy đều xuống hai má. Thi thoảng, khuôn mặt Draco lại hiện lên và trái tim cô lại trông thành đau đớn.

Cuối cùng, Hermione cũng ngồi thẳng dậy. Chân tay cứng nhắc của cô nóng ran vì phản ứng với chuyển động đột ngột, và tất cả những gì Hermione có thể làm là không bật khóc. Một cơn cơn cào của sự tủi nhục trào lên trong cô, Hermione cuộn tròn mình lại, rên rỉ trong đau đớn. Cô không thể chịu đựng được nữa. Mọi thứ đã quá vô vọng, quá vô nghĩa đối với cô. Không còn một tia hi vọng nào cả. (1)

Không còn lý do nào để mình sống trên đời này nữa, cô nghĩ đau đớn, vẫn ôm chặt mình. Mình ước Harry và Ron ở đây. Họ sẽ biết phải làm gì. Họ sẽ giúp mình vượt qua.

Ngay khi Hermione sắp bật ra một tràng nức nở, cô nghe thấy tiếng bước chân đang tiến đến. Theo bản năng, cô thấy căng thẳng. Làm ơn, làm ơn không phải hắc.

Cánh cửa bật mở và Draco bước vào. Hắc nhìn cô lãnh đạm. “Ra ngoài,” hắc ra lệnh.

Hermione bất động. Cô thậm chí không muốn nhìn mặt hắc, chứ chưa nói đến đi ngang qua hắc.

Cô lại nghe thấy tiếng bước chân hắc và trong một khoảnh khắc kinh hoàng, cô nghĩ hắc chuẩn bị đến tát cô, nhưng một vài giây sau, cú bạt tai mà cô đang đợi không đến. Lần đầu tiên, Draco có vẻ không giận dữ vì thái độ bất tuân của cô.

“Thomas và Kathryn cần được chăm sóc,” giọng nói của hắc đến từ đầu bên kia căn phòng. “Cô sẽ thấy một đôi váy mới ở trên giường mình. Mặc vào; chúng ta sẽ đến Thị Trấn Máu Bùn hôm nay.”

Hermione đóng băng tại chỗ. Hai từ cuối của Draco có vẻ như lớn vồn trong không khí vài giây trước khi tan biến. Cô không muốn dò hỏi động cơ khi hắc đem cô theo cùng, nhưng cùng lúc, cô chưa thực sự sẵn sàng để chấp nhận tin này. Do đó, cô bám chặt lấy tấm chăn bên dưới với một cái nắm chết người.

“Cô có nghe tôi nói không vậy?” Draco gất lên.

Hermione nuốt khan và trao hắc một cái gật rất nhẹ. Cô định ra khỏi giường nhưng rồi nhận ra không biết quần áo mình giờ ở đâu. Đồ bừa bãi mặt giận dữ, cô thu mình lại vào đồng chăn.

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, Draco thở dài và nói, “Chúng ở trong cái tủ cạnh cô.”

“Anh có thể làm ơn ra ngoài được không?” Hermione yêu cầu, nhưng những lời nói thì tuôn ra líu ríu. Cô hắng giọng và mở miệng để nói lại lần nữa, nhưng trước khi cô có thể cất tiếng thì đã bị Draco ngắt lời.

“Sao tôi phải làm thế? Có gì mà tôi chưa nhìn thấy đâu,” hắc đáp, một nụ cười nhạo rõ ràng trong giọng điệu.

Hermione nhắm nghiền mắt lại, cương quyết không nhìn vào Draco vì sợ rằng hắc có thể thấy những giọt nước mắt nhỏ ra từ mắt cô. Má cô nóng bừng vì nhục nhã và căm hận; giờ cô chẳng mong gì hơn là biến khỏi nơi này. Nhưng mình sẽ không để hắc biết điều đó, cô tự nhủ giận dữ.

“Chắc, chắc, chắc... điều này mới đây; lần đầu tiên cô nàng biết tuốt cảm như hắc. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp ngày này.”

“Anh đang cố thu được lợi lộc gì khi chọc tức tôi?” Hermione hỏi nhẹ nhàng, giọng nói cô run lên dữ dội. “Những thứ mà anh gây ra chưa đủ tồi tệ hay sao? Anh vừa mới hủy hoại tôi (2), đó không phải tất cả những gì anh muốn sao?”

“Không,” hắc nói khẽ, “cô sẽ không thể đem đến cho tôi mọi thứ tôi muốn.”

“Vậy sao đêm qua anh thì thăm tên cô ấy với tôi, như thể anh tưởng tượng cô ấy ở vị trí của tôi?”

Không khí kéo theo lặng như tờ. Thậm chí những chú chim đang ca vang ngoài kia cũng im bật; như thể cả thế giới ngừng chuyển động. Hermione biết cô vừa đánh trúng tim đen của hắn; và giờ cô cảm thấy hối tiếc với những lời nói cuối cùng. Ngay khi cô chuẩn bị xin lỗi; cô nghe thấy tiếng sột soạt và khi ngẩng mặt lên đã thấy Draco rời khỏi phòng.

Vài giây sau, Hermione cố gắng xua đuổi cảm giác tội lỗi đang trào lên. Những gì cô nói rất tồi tệ, thậm chí còn tồi tệ hơn bất cứ điều gì Draco từng nói với cô. Nhưng phản ứng duy nhất của Draco là rời khỏi phòng, trong khi những trường hợp khác, hắn đã có thể tát cô hoặc bạt tai cô. Cái gì vừa thay đổi vậy?

Lắc đầu, Hermione thần thờ dụi mắt. Cô cảm thấy mình già cả hơn rất nhiều so với tuổi hai mươi. Như thể mọi gánh nặng mà một phù thủy trưởng thành mới có thể chống chịu được đột nhiên đổ dồn lên vai cô, và chút sức lực giúp cô khỏi gục ngã đang dần cạn kiệt. Sớm thôi, Hermione sẽ bị hạ gục bởi những căng thẳng và giờ đây, cô cũng không chắc mình có thể sống sót cho đến ngày đó.

Mặc dù đây là điều cuối cùng Hermione muốn làm, cô gắng gượng ép mình ra khỏi giường, với lấy quần áo trong chiếc tủ, và mặc vào. Cô làm thật chậm rãi, thật cẩn thận, như thể đang cố gắng kéo dài thời gian trước khi cô phải đến Thị Trấn Máu Bùn - hay nói cách khác, thăm lại chốn địa ngục mà cô gọi là nhà.

Cuối cùng, Hermione biết cô không thể ở mãi trong phòng ngủ. Thít chặt váy vào người, cô loạng choạng ra khỏi phòng, co rúm lại khi những vết trầy xước ở mặt trong đùi mình cọ xát vào nhau đau đớn. Một cách cẩn trọng, Hermione tiến về phía cầu thang trong khi nín thở và cầu nguyện không có thành viên nào trong gia đình Malfoy xuất hiện. May mắn thay, cô nhanh chóng đến được phòng mình mà không chạm mặt bất cứ ai trong số họ.

Draco đã nói đúng; khi Hermione đến được chân cầu thang dẫn tới phòng cô, có một cái hộp lớn đang đợi cô ngay trên giường ngủ. Thở dài, Hermione lê bước về phía chiếc giường và thận trọng ngồi xuống. Cô đặt cái hộp lên trên đùi mình và từ tốn tháo cái nút buộc ở trên ra. Khi sợi dây bị bỏ qua một bên, cái nắp bìa các-tông rơi ra để lộ một chiếc váy lụa màu xanh nhạt được gấp gọn gẽ.

Hermione cắn môi khi nhìn thấy món quà của Draco. Không còn nghi ngờ gì nữa rằng nó rất đắt, có khi còn đắt hơn so với bất cứ thứ gì trong tủ đồ của Pansy. Nhưng sao hắn lại mua nó cho cô? Hắn đã đưa cho cô bộ váy đẹp mà cô đang mặc trên người; thế còn hơn là đủ và hắn biết điều đó. Liệu rằng sau khi được tắm táp trong những bộ đồ đắt tiền, cô có được mong đợi là phải đền đáp Draco bằng cách nào đó không? Khoảnh khắc mà ý nghĩ đó hình thành, Hermione không thể kìm nén cơn run rẩy khi “những thứ để báo đáp” lọt vào tâm trí cô.

Với đến chiếc hộp, Hermione lấy chiếc váy ra và giữ tung nó ra để kiểm tra độ dài. Mắt cô mở to khi cô chiêm ngưỡng sự giản đơn tao nhã của những dây thừng xoắn được may dọc theo mép và đường viền cổ áo. Chiếc váy đẹp đến mức chỉ với một cái liếc nhìn thôi đã đủ để lấy đi hơi thở của Hermione.

Bờ môi dưới của cô đột ngột run lên, và cô cảm thấy những giọt nước mắt không mong muốn lại bắt đầu hình thành. Vừa tự nguyện rửa bản thân trong hơi thở vì dễ xúc động, Hermione vẫn mặc cho những giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Chúng đáp xuống váy cô, ngay lập tức thấm vào lớp vải.

Cô thậm chí còn không biết vì sao cô khóc. Trái tim cô có cảm giác như bị xé ra làm đôi: một nửa căm ghét, ghê tởm Draco vì những gì hắn đã làm với cô; một nửa khác thì gần như là tôn trọng và biết ơn những gì hắn đã làm cho cô. Nỗi đau từ việc bị chia ra làm hai nửa hoàn toàn khác biệt thực sự không hay ho gì.

Với chiếc váy được vắt ngang qua cánh tay, Hermione đứng dậy và đi đến trước gương. Rồi cô thử áp chiếc váy vào người mình và nhìn chăm chăm mình trong gương với biểu hiện như kiểu bản khoản. Một nụ cười buồn nở rộng trên khuôn mặt cô. Hình ảnh phản chiếu của cô, với cùng một nụ cười như thế, trông vừa đẹp và vừa nhếch nhác. Mái tóc rối xù của cô đối lập gay gắt với vẻ trang nhã của chiếc váy, mang đến cho cô hình ảnh của một sự giao thoa giữa hai mặt của nàng Lọ Lem, một nhân vật trong một câu chuyện cổ tích Muggle.

Thở dài, Hermione thả chiếc váy xuống sàn. Ngay lập tức, cô trở lại dáng vẻ của một hầu gái bản thủ nhỏ mọn của vài phút trước. Mình đoán nếu không có pháp thuật, mình sẽ không bao giờ trở thành một nàng công chúa.

Buổi chiều muộn hôm đó, người ta thấy Hermione đang bám gót Draco dọc những con phố của Thị Trấn Máu Bùn. Sau khi mặc những bộ váy mà Draco đưa cho, Hermione miễn cưỡng đi lên lầu để tham gia cùng hân ta. Trong suốt quãng đường đến Thị Trấn Máu Bùn bằng bột Floo vì Hermione không thể độn thổ, cả hai cùng yên lặng.

Khi Hermione cố gắng theo kịp những bước chân nhanh nhẹn của Draco, cô thấy mắt mình lướt đi quanh quất, nắm bắt được dáng vẻ thảm hại của khu vực này. Những phù thủy lai và gốc Muggle nhếch nhác đói khát có ở khắp mọi nơi; một số thì ẩn mình trong những hẻm tối, vài người thì được thấy đang mò mẫm băng qua đường, và có những người thì chỉ ngồi bên vệ đường, chìa những bàn tay gầy mòn một cách tuyệt vọng về phía Draco và Hermione. Draco không thèm để mắt đến họ, hình như chỉ chú tâm đến việc đến nơi cần đến nhanh nhất có thể. Hermione, mặt khác, bồn chồn đến suýt bật khóc. Phần da thịt được khắc sô trên cánh tay đau nhói lên khi cô ngẩng mặt nhìn những căn lầu tiêu điều-đổi-thân-thuộc. Chỉ cần ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc của thức ăn hỏng và mồ hôi bám đặc trong không khí đã gợi một ký ức kinh hoàng vào những ngày mà cô bơ vơ không có người thuê - những ngày tháng mà cô thà không nhớ còn hơn.

Cuối cùng Draco cũng đứng trước một tòa nhà cao xám xịt, cái mà vượt lên trên những mái lầu nhỏ bé. Hân liếc nhìn đến hàng chữ “Cơ quan môi giới việc làm dành cho Máu bùn” được vẽ bằng sơn đỏ trên một cánh cửa thép lớn trước mặt, rồi đưa tay ra với lấy cái nắm.

“Đứng chờ ở đây,” hân quát vào mặt Hermione trước khi vặn cái nắm và bước vào tòa nhà tối om. Cánh cửa đóng lại sau lưng hân, và Hermione thấy mình đang đứng trơ trọi trên con phố của Thị Trấn Máu Bùn.

Khi Hermione lặng lẽ cân nhắc rằng cô có nên đứng trước cửa và đợi Draco hay không, cô nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình từ phía sau. Giật mình, Hermione quay lại, ánh mắt cô lướt dọc con phố để tìm bất cứ ai mà cô thấy quen. Người đó lại cất tiếng gọi cô lần nữa, và Hermione đột ngột bắt gặp một quen thân, đang đứng cách đó vài mét.

“Jeanne!” Hermione hét lên, chạy khỏi chỗ cánh cửa để đến ôm bạn mình. Nhưng Jeanne nhanh chóng lùi lại một bước trước khi Hermione có cơ hội được ném cánh tay mình quanh người bạn.

“Cẩn thận!” Jeanne hét, giơ một tay lên. Cô ấy cười vang và chỉ xuống một cái bọc nhỏ mà mình đang mang trong tay.

Hermione há hốc mồm khi cô nhận ra cái vật - hay đúng hơn, cái người - mà Jeanne đang bế trên tay. “Cậu có một đứa con!”

Jeanne giật đầu. Cô ấy đã sụt cân rõ rệt kể từ lần cuối Hermione trông thấy cô, và làn da cô ấy mang một màu vàng vọt phớt nhẹ, ám chỉ một vài loại bệnh nào đó. Mặc dù vậy, một nụ cười hết cỡ vẫn sáng lên trên khuôn mặt Jeanne.

“Khi nào vậy?” đó là tất cả những gì Hermione có thể nói khi cô há hốc mồm trước trước đứa trẻ nhỏ mà Jeanne đang bế. Trông thẳng bé khó mà lớn hơn hai tháng tuổi, và thật ngạc nhiên khi biết được rằng một sinh linh bé bỏng không tự lực được như thế này có thể sống trong một điều kiện nghèo nàn đến vậy.

Phản ứng của Jeanne ngay lập tức trở nên nghiêm túc. “Thằng bé được gần hai tháng,” cô ấy nói, làm sáng tỏ những thắc mắc của Hermione. “Thằng bé ... thằng bé là con của người chủ cuối cùng của mình.”

Bàn tay Hermione vội ôm chặt lấy miệng trong kinh hoàng. “Sao cậu có thể làm điều đó?” cô nửa kêu la, hoàn toàn choáng váng trước lời thú nhận của Jeanne.

“Cậu nghĩ mình muốn sao?” Jeanne rít lên, nhìn đi quanh quất như thể cô sợ cha của đứa bé có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. “Mình không có lựa chọn. Giờ thì hạ giọng cậu xuống đi, Hermione. Mình không muốn gây sự chú ý, có khi cậu còn đánh thức James đó.”

“Cậu đặt tên cho thằng bé sao?” Hermione hỏi, hoàn toàn thất kinh.

Về xúc phạm hân trên khuôn mặt Jeanne. “Tất nhiên là mình đã đặt tên cho nó,” cô ấy nói khê khàng. “Nó cũng là con mình, Hermione. Chỉ vì mình không muốn có thằng bé không có nghĩa là mình không yêu nó.”

“Nhưng... bằng cách nào mà thằng bé được thụ thai? Sao cậu có thể yêu hậu quả của cái việc quá...” Hermione dừng lại, cố gắng tìm từ ngữ thích hợp.

Jeanne lắc đầu. “Điều đó không quan trọng,” cô ấy nói dứt khoát, gần như phòng thủ. “Chúng ta hãy... hãy thôi nói về James. Hãy nói về cậu. Trông cậu xinh đẹp lắm, cưng à. Mình rất vui vì người chủ của cậu đã đối xử tốt với cậu.”

Hermione lắc đầu nguây nguẩy. “Jeanne, làm ơn đừng cố thay đổi chủ đề. Mình đang lo lắng cho cậu!”

“Mình biết,” Jeanne đáp câu tiết. “Mình cũng lo cho bản thân mình. Nhưng mình ổn, được chưa? Chỉ là có một đứa con, mình không thể tìm được phù thủy thuần chủng nào chấp nhận mua mình.”

“Ôi đừng tự nói về cậu như vậy,” Hermione e dè. “Cậu không phải một thứ hàng hóa. Ôi Jeanne, mình ước gì cậu có thể đến sống với mình.”

Jeanne uể oải dụi mắt với bàn tay không. “Không, mình nghĩ tốt hơn hết là mình cứ sống như thế này. Mình không nghĩ mình có thể sống với một phù thủy thuần chủng trong tình trạng hiện nay.”

“Hắn ta... hắn không...” Hermione thoáng ngập ngừng. Cuối cùng, cô kết thúc câu nói bằng một tiếng thì thầm. “... tệ đến mức đó.”

Làm bạn với Hermione trong nhiều năm, Jeanne ngay lập tức nhận ra nỗi thống khổ được giấu nhem của Hermione. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không có gì,” Hermione đáp vội, ngoảnh mặt đi. Cô nhắm chặt mắt lại, cố gắng xua đuổi những ký ức về đêm hôm trước, rồi lại mở mắt ra để nhìn Jeanne. “Không có gì,” cô nhắc lại cương quyết.

Jeanne thở dài. “Mình biết chuyện gì đã xảy ra Hermione. Mình rất tiếc về việc hắn ra đã chiếm đoạt cậu.”

Hermione giật nảy mình, ngạc nhiên trước sự thẳng thừng trong lời nói của Jeanne. Cô mở miệng ra định đáp lại, nhưng ngay lúc đó, cô thấy cánh cửa của tòa nhà MEA bật mở và Draco bước ra. Hắn dừng lại, nhìn quanh, rồi cuối cùng cũng thấy Hermione đang đứng bên vệ đường.

“Chúng ta sẽ rời đi,” hắn nói, băng đến chỗ Hermione đang đứng cùng Jeanne. “Ngay bây giờ,” hắn thêm vào khi thấy cô đứng yên.

Hermione ngập ngừng, bị giằng xé giữa việc ở lại với Jeanne hay đi cùng Draco. Trái tim bảo cô hãy lựa chọn phương án thứ nhất, trong khi lý trí khuyên cô chọn cái thứ hai. Cuối cùng, Jeanne là người quyết định - cô ấy trao cho Hermione một cái huých nhẹ về phía Draco.

“Mình sẽ ổn thôi,” Jeanne thì thầm bảo đảm khi Hermione bắt đầu lững thững đi. “Mình hứa mình sẽ sớm gặp lại cậu, Hermione.”

Hermione cảm thấy nước mắt trào lên khi cô nhìn qua vai và thấy hình dáng của người bạn đang mờ dần. Cô đưa ngón tay lên môi. “Tạm biệt Jeanne,” cô khẽ thì thầm trước khi quay mặt và đi vội để bắt kịp với Draco.

Hết chương XII.

Chú thích:

(1) Nguyên văn : There was no bright light on the horizon, no flickering candle in the corner. - ND

(2) Nguyên văn : You’ve just about broken me in. - ND

13. Chương Xiii: Lửa Và Thủy Tinh

Hermione tự cuộc bộ về phủ. Khi cô bước đến cái lò sưởi đằng sau một cái quán dơ dáy trong Thị Trấn Máu Bùn, nắm trong tay một nhúm bột Floo, cô có thể cảm nhận thấy ánh mắt Draco dán chặt lấy mình. Thậm chí ngay cả khi cô trở về phủ, người bám đầy không khí ẩm và tro, cô vẫn cảm thấy ánh mắt hằn như thiêu đốt sau lưng và đó là cảm giác mà cô không dễ dàng rũ bỏ.

Khi Hermione đã an toàn trên sàn nhà bóng loáng ở sảnh vào chính, cô bắt đầu vô tình lang thang về phía cầu thang. Khi cô gần tới nơi, cô chợt dạ nghĩ rằng mình chưa phát hiện ra điều gì bí mật ở trên lầu ba.

Mặc cho cảm giác tội lỗi, Hermione vẫn để cho đôi bàn chân lặng lẽ đưa mình lên trên cầu thang được lót thảm. Căn nhà xung quanh cô tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch bên tai. Hơi thở của cô nghẹn lại, đông cứng, như thể cô đang đề phòng Draco có thể bất thần xuất hiện trước mặt cô bất cứ lúc nào.

Mình không nên làm điều này, cô nghĩ lo lắng khi cuối cùng cũng đặt chân lên sàn lầu ba.

Hình ảnh quen thuộc của hai hành lang về phía bên trái và bên phải không khiến cô khuây khỏa. Thực tế, khi cô bắt đầu bước đi chậm rãi xuống hành lang mà cô đã từng loanh quanh trong chuyến thăm viếng lầu ba lần đầu của mình, Hermione cảm nhận một điềm gở đang len lỏi trong cô. Có điều gì đó không phải; cô không nên lên đây. Tuy nhiên, sự tò mò đã lấn át những hồi chuông cảnh báo đang rung lên trong tâm trí cô, và cô tiếp tục bước.

Hermione đột nhiên dừng lại khi bắt gặp hình ảnh tấm thảm thêu mà cô dừng lại ngắm nhìn lần trước. Lại một lần nữa, cô thấy mình đang kinh ngạc trước vẻ đẹp và sức mạnh của những sinh vật này. Chúng được thêu tinh xảo vào tấm thảm đến mức những ngọn lửa phun ra từ mũi chúng có thể bật ra khỏi đây bất cứ lúc nào.

Nhớ đến cái núm nhỏ, Hermione cẩn thận rê tay xuống lưng của một trong những con rồng, và ngạc nhiên thay, cô thấy nó. Không chút do dự, cô nhấn vào cái núm gỗ và lùi lại, cảm thấy hơi e sợ.

Trong một vài giây, không có gì xảy ra cả. Thất vọng, Hermione bật ra một tiếng thở dài nào nề và quay đi để khám phá những phần còn lại của hành lang. Tuy nhiên, trước khi cô bước đi, một tiếnggroet phát ra từ đằng sau.

Quay mặt lại, miệng Hermione rớt xuống khi cô thấy tấm thảm – hay đúng hơn, phần còn lại của nó. Tấm thảm đẹp dễ bung ra làm đôi. Bức tường đằng sau nó cũng biến mất khỏi tầm nhìn. Dưới rất nhiều sợi chỉ giờ đang lơ lửng từ tấm thảm, Hermione có thể thấy một căn phòng rộng rộng vuông vắn.

Kìm nén cơn run rẩy với một chút khó khăn, Hermione vội vã băng qua những sợi chỉ mỏng manh để vào căn phòng. Trong niềm phấn khích, cô hoàn toàn quên mất việc phải tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu như lối vào ma thuật bằng cách nào đó biến mất, điều này sẽ khiến cô bị mắc kẹt trong căn phòng bí mật. Như để trừng phạt Hermione vì tội không chịu dừng lại suy nghĩ, bức tường phía sau cô đột nhiên chuyển về trạng thái rắn. Nhưng, Hermione quá lóa mắt bởi những gì chứa trong căn phòng đến mức chẳng thém màng đến việc thoát ra khỏi đây.

Căn phòng hầu như được làm bằng đá hoa cương. Những bức tường, trần nhà, sàn nhà, mọi thứ đều bằng đá hoa cương. Những bức tượng nằm dọc theo những bức tường, tất cả đều phác họa một nữ phù thủy trẻ trong các tư thế khác nhau. Gần như ở mọi inch vuông vức của từng bức tường, chiếm phần lớn bức tường phía đông và tây cái mà được chạm khắc thành những cái giá, được lấp đầy bởi những bức tranh và chân dung của cùng một phù thủy. Ở ngay chính giữa phòng, một bức tượng măng xà khổng lồ đang cuộn tròn bằng thủy tinh bao trùm lên Hermione. Cái lưới dài chẻ đôi của nó chạm trần và đôi mắt sâu hoắm của nó dường như chĩa thẳng về phía cô. Điều thu hút nhất ở bức tượng rắn này nằm trong lòng nó, một ngọn lửa nhỏ, gần như vô hình đang bập bùng.

Trong vòng vài phút, Hermione đứng cầm rẽ tại chỗ, gần như câm nín. Hàng triệu câu hỏi vụt qua đầu cô. Người phụ nữ này là ai? Sao đây lại là mật thất? Draco có biết về nó không? Sao tất cả những bức họa đều bị giấu đi? Liệu đây có phải lý do cô bị cấm đặt chân lên lầu ba?

Trong lúc tìm kiếm câu trả lời cho những thắc mắc về danh tính của người phụ nữ, Hermione lặng lẽ bước về phía một bức tranh sơn dầu toàn thân phía bên tay trái. Cô đứng yên một lúc, nắm bắt mọi đường nét thanh tú chân thật được vẽ nên bởi người nghệ sĩ; sự đánh bóng thuần thực và vẻ chói lọi, nhưng cùng lúc dịu dàng, của màu sắc. Bức họa mô tả một nữ phù thủy đang ngồi trên một tảng đá rộng, phẳng bên cạnh một con suối trong vắt. Trên nền là những ngọn núi và thậm chí đằng xa, một chiếc cầu vồng nhàn nhạt có thể được nhìn thấy đang trải băng qua bầu trời xanh. Người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp; mái tóc dài nâu vàng của nàng xỏa xuống tấm lưng như một dòng thác mạ đồng tuyệt đẹp; đôi môi nhợt nhạt cong lên thành

một nụ cười hiểu biết; và đôi mắt to tròn như mắt mèo, điểm hấp dẫn nhất, có màu hổ phách tuyệt đẹp lấp lánh những tia xám rõ rệt. Đôi bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt một bó hoa tím biếc to rất giống với hình thù và kích cỡ của loài hoa mà Hermione đã nhổ từ khu vườn hàng tháng trước.

Khi Hermione chăm chú nhìn dò hỏi vào bức họa tuyệt đẹp trước mặt, cô gái kia bắt đầu chuyển động. Nàng khẽ nghiêng đầu và nháy mắt với Hermione. Nụ cười nàng nở rộng, nhưng nàng lặng thinh không nói. Hermione không thể ngăn mình mỉm cười đáp lại, mặc dù cô cảm thấy khá là ngu ngốc khi làm thế. Đúng lúc đó, cô để ý thấy một vài dòng được viết ở góc phải bên trên của bức họa. Cô kiễng chân để nhìn những dòng chữ cho rõ, Hermione đọc phần mô tả với một chút khó khăn.

Cô con gái của Tạo hóa

Iris Zabini

60838, 09/21/99

John Carter

Hermione ngã dụi xuống nền với một tiếng thở khẽ. Vậy đây là Iris.

Vừa thấu hiểu vừa bối rối, Hermione nhìn những bức họa và tượng xung quanh, giờ nhận ra chiếc gương đã nói giảm khi bảo với cô rằng Iris gần như hoàn hảo. Từ những tác phẩm nghệ thuật này, rõ ràng Iris còn hơn cả hoàn hảo.

Giờ đang tò mò hết sức để khám phá thêm, Hermione nhích thêm về phía bên trái và dừng ngay trước một giá sách được tạo nên bằng cách khoét sâu bức tường phía tây. Những cuốn sách phủ bụi đủ kích cỡ được cất ở trong những giá sách được khoét thô, những tấm bìa da được bọc trong một lớp bụi dày, những trang sách thì ố vàng theo thời gian. Hiển nhiên là những cuốn sách này đã bị bỏ ở đây nhiều năm.

Hermione với tay lên, rút một trong những cuốn sách dày ra, cẩn thận để không phá hỏng lớp bìa đã nát của nó thêm nữa. Khi cô mở nó ra, một luồng bụi bay lên chào đón cô. Hermione mắt kiên nhẫn khua chúng đi, rồi háo hức chuyển ánh mắt mình về trang sách trước mặt và bắt đầu đọc những dòng nhật ký viết trên đó.

Nhật ký,

Vậy là tháng Chín đầu tiên sau cuộc chiến đã đến. Chủ nhật tới đây, ta sẽ họp mặt với Chúa Tể Hắc Ám để bàn luận về nước cờ tiếp theo. Ta cảm nhận được sự hòa trộn giữa e ngại, phấn khích và sợ hãi. Cuộc gặp này sẽ quyết định ta có được đề bạt lên hàng ngũ thân cận của ngài hay không. Nếu ta có thể vượt qua, đó sẽ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời ta. Cuối cùng, ta sẽ đạt được một trong những mục tiêu đời mình!

Chiều nay, Iris và ta đã có một cuộc đi dạo trong vườn. Khi chúng ta ra ngoài, có một điều đã xảy ra: bông tuyết đầu tiên của mùa xuất hiện. Nó thực sự rất đẹp, nói giảm là vậy, nhưng vẫn không thể sánh với nàng. Những bông tuyết rơi trên tóc nàng và đọng lại trên hàng mi, khiến nàng trông như một thiên thần tuyết... Thiên thần tuyết của ta. Nàng đẹp đến mức không thể diễn tả thành lời.

Có một điều đáng mừng là Cha không hề biết ta giữ cuốn nhật ký này, không thì ông hẳn đã từ ta rồi - nhưng giờ nó cũng không còn quan trọng nữa, xét đến việc ông không còn sống được bao lâu. “Con không được tìm thấy sự tinh khôi trong đời, Draco. Con không được có cảm xúc.” Phải, ông hẳn phải răn dạy ta điều như thế. Nhưng ta không thể ngăn được tình cảm của ta dành cho Iris. Ta chưa từng cảm thấy như thế trước đây. Nàng không biết những xúc cảm mà nàng gợi lên trong ta. Liệu đó có phải tình yêu không?

Hermione gấp mạnh cuốn nhật ký lại. Vậy ra đây là phòng của Draco. Hẳn biết về nó, nhưng như tình trạng bụi bẩn bám trên những vật dụng trong phòng đây, hẳn đã không thăm viếng nơi này hàng năm trời. Chiếc gương đã nói đúng; hẳn đã tìm mọi cách để đẩy Iris ra khỏi cuộc đời hẳn.

Trong vài khoảnh khắc, Hermione đứng lặng thinh, ngẫm lại những gì mình vừa mới đọc. Khi cô nhớ lại những dòng cuối cùng của đoạn cuối, cô ngạc nhiên khi thấy những giọt nước mắt đã ứ đọng nơi bờ mi. Trong thâm tâm tự vả lấy mình, Hermione nhanh chóng nhét cuốn nhật ký trở lại chỗ cũ trước khi cô có thể bị nó làm ỉu lòng hơn nữa.

Khi Hermione bắt đầu đi lang thang trong phòng, cô cảm thấy tim mình nhói đau vì Draco - và cô giết bản thân vì lẽ đó. Cô muốn khinh thường hẳn, ghê tởm hẳn, muốn nhớ đến hẳn không gì ngoài sự kinh tởm và

kinh khi thuần túy, nhưng càng biết thêm về quá khứ của hắn, cô càng thấy thật khó khăn để tự vệ. Rốt cuộc, hắn cũng là con người, dù hắn cố gắng chối bỏ việc thể hiện điều đó.

Khi Hermione ngẩng mặt lên, cô thấy mình đang đứng trước con rắn thủy tinh khổng lồ. Cô tự động ngả người xuống gần hơn và khẽ chạm ngón tay vào lớp kính. Khoảnh khắc mà cô đụng vào bức điêu khắc, ngọn lửa ở ngay giữa những cuộn tròn của con rắn bùng lên, chuyển sang màu ngọc lục bảo. Hermione rút tay lại khi như thể cô vừa bị giật điện. Ngay khi ngón tay cô rời bức tượng, ngọn lửa trở lại trạng thái ban đầu.

Sau khi hoàn hồn từ cú sốc chớp nhoáng, Hermione ngáp ngừng đưa tay ra và ép lòng bàn tay vào lớp kính lạnh toát. Một lần nữa, ngọn lửa hiện lên, bùng cháy cùng một màu xanh hồi nãy. Chỉ khi Hermione bỏ tay ra nó lại sụp xuống. Nhưng, kể cả khi nó như vậy, có gì đó khác lạ, nó không còn là ngọn lửa chết chóc yếu ớt nữa; ngược lại, giờ nó cháy với nhiều sức sống hơn.

Bị thu hút bởi ngọn lửa quyến rũ, Hermione nhìn ngắm nó trong vài phút. Nhưng khi không có điều gì khác lạ, cô thở dài và quay đi.

Giờ khi cô đã khám phá xong mọi thứ đáng quan tâm trong phòng, Hermione mới chợt nhận ra cô hắn đã ở trong phòng này vài tiếng đồng hồ rồi. Giờ đã đến lúc trở lại trước khi gia đình Malfoy về, cô tự nhủ.

Không may, khi cô quay về nơi mà cô bước vào phòng, Hermione kinh ngạc phát hiện ra lối vào đã biến mất.

“Ôi không, điều này không hay chút nào,” cô lầm bầm với chính mình khi vội vàng băng qua căn phòng. Cô chỉ mập mờ hình dung ra vị trí của cánh cửa, vậy nên cô bắt đầu mò mẫm bức tường trong vô vọng.

Sau vài phút, bàn tay cô tình cờ chạm phải một cái nắm nhỏ. “Đây rồi!” cô rít lên chiến thắng, giật cái nắm. Bức tường lại dần biến mất và Hermione bước qua những sợi chỉ bung ra của tấm thảm, sự khuây khỏa lấp đầy cô sau cơn hoảng loạn chớp nhoáng.

Ngay khi Hermione trở lại phía bên kia tường, tấm thảm tự dột lại một cách thần kỳ. Hermione quá yên lòng tìm đường về để mà quan tâm đến nó. Tuy vậy, cô cũng lầm bầm thề rằng mai này, cô sẽ không bao giờ đột nhập vào một căn phòng bí mật mà không đảm bảo rằng mình có thể thoát ra.

Sau khi đã trải qua tá chuyện trong cùng một ngày, Hermione vội vã trở lại cầu thang và bắt đầu đi xuống nhanh nhất có thể. Khi cô dừng lại ở đầu cầu thang của lầu hai, cô nhìn qua vai và bắt gặp hình ảnh căn phòng mà Draco đã đem cô đến vào tối hôm trước, một cơn rung mình kỳ lạ chạy dọc chiều dài sống lưng cô. Run rẩy, Hermione ngoảnh đi và bước nốt những bậc còn lại.

Hết chương XIII

14. Chương Xiv: Câu Truyện Của Một Cô Gái

Đến sẩm tối hôm đó Hermione vẫn ở ngoài vườn. Cô dành cả buổi chiều để nghĩ về căn phòng bí mật mà cô tình cờ bắt gặp và điều mà Draco đã làm với cô, một lát sau, cô đưa ra kết luận rằng nếu cô chỉ cần lơ hắn đi, khả năng hắn khiến cuộc sống cô trở nên đau khổ sẽ giảm bớt. Rốt cuộc thì, tính tình của cô đã khiến cho sự cay độc của hắn dành cho cô càng dâng cao. Hermione là loại người không thể giữ được miệng lưỡi khi bị kích động, và Draco biết điều đó. Đó là một điểm yếu của cô, nhưng nếu bằng cách nào đó cô kiểm soát được nó, Draco khó có thể tác động nhiều đến cô.

Khi những tia nắng cuối cùng hạ màn về phía cuối chân trời, ném buổi đêm chìm vào bóng tối, Hermione quyết định đã đến lúc phải trở lại phủ. Đã gần đến giờ ăn tối; gia đình Malfoy chắc đang ở nhà, có nghĩa là cô sẽ phải đi giúp lũ trẻ chuẩn bị trước bữa ăn.

Khi Hermione bắt đầu đi dọc con đường đất quanh co, cô nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình.

“Ai đó?” cô hỏi to, dừng lại và nhìn quanh bối rối.

Câu hỏi của Hermione ngay lập tức được trả lời khi Pansy lặng lẽ bước ra từ bóng của một cái cây cách đó vài mét và nói, “Có phải cô định vào trong nhà không?”

“Tôi đang định vào,” Hermione đáp, thở phào vì đó chỉ là Pansy chứ không phải ai đó khác. “Có chuyện gì cô muốn nói với tôi phải không?”

Đáp lại, Pansy bước đến con đường. Giờ được soi sáng bởi ánh trăng đang lên, Hermione không thể không nhận ra trông Pansy đau khổ đến mức nào. Cô ta đang mặc một chiếc váy xanh trơn khác hoàn toàn so với những chiếc váy đắt tiền cầu kỳ mà cô thường hay mặc, và lần đầu tiên mái tóc cô buông hờ quanh gương mặt. Trông cô ta mệt mỏi và kiệt sức khi tiến về phía Hermione, đôi tay ôm lấy mình có vẻ như là do lạnh.

“Có... chuyện gì không ổn sao?” Hermione bối rối hỏi. Tâm trí cô đột nhiên tràn ngập hình ảnh Kathryn và Tom, xanh xao và bất động, máu rỉ ra từ khóa miệng chúng, tay chân thì xoắn lại ở những góc độ bất thường. Bụng cô bắt đầu nhộn nhạo nôn nao trước ý nghĩ lũ trẻ bị thương theo bất cứ cách nào.

“Đó là về Thomas và Kathryn,” Pansy giải thích như thể đọc được suy nghĩ của Hermione.

Hermione kiểm chế cơn hoang mang. Khẽ hít một hơi, cô hỏi, “Có chuyện gì xảy ra với chúng? Chúng ổn chứ? Chúng có bị—?”

“Chúng ổn,” Pansy cắt ngang. Cô dừng lại một lát như thể cân nhắc cái gì đó, rồi chớp lấy cánh tay Hermione và kéo cô ra khỏi con đường đất, “Đi với tôi,” cô ta nói cứng rắn.

Hermione lặng lẽ nghe theo. Giờ khi đã chắc hai đứa nhỏ nhà Malfoy không bị tổn hại theo bất cứ cách nào, cô thấy khuấy khỏa hơn đôi chút. Tuy nhiên, sự thật là Pansy có vẻ khao khát được trò chuyện với cô khiến cô rung động, cô không thể ngăn được cảm giác căng thẳng trào dâng khi hai người họ cuối cùng cũng dừng lại ở một khoảng cách an toàn so với con đường.

Trong vòng vài phút, họ chỉ đứng lặng thinh. Rồi khi Pansy cất tiếng, giọng cô ta nghe yếu ớt một cách kỳ lạ.

“Tôi phải nói cho cô biết làm thế nào mà chúng xuất hiện trong cuộc đời tôi.”

“Cứ nói đi,” Hermione thì thầm, ánh mắt cô dán chặt vào Pansy.

Pansy trông không được thoải mái trong phút chốc, nhưng rồi cảm giác đó cũng qua khi cô ta vươn tay ra và nắm lấy một cành cây thấp gần đó để đứng vững. Ném ánh mắt mình xuống dưới đất, cô ta bắt đầu kể câu chuyện của mình.

“Khi học năm thứ 5 tôi có hẹn hò... Tôi có hẹn hò với Blaise Zabini. Chúng tôi bên nhau khoảng 4 tháng và mặc dù khi đó cả hai còn trẻ, tôi nghĩ mình đã yêu. Hình như anh ấy cũng vậy bởi vì khi sắp kết thúc năm học, chúng tôi... chúng tôi...” Pansy dừng lại ở đây, dường như không thể nói tiếp. Trái tim Hermione quận lên cảm thông khi cô im lặng đợi người phụ nữ này tiếp tục.

“Thomas ra đời khi tôi học năm sáu. Tôi đã rời trường, nếu cô còn nhớ. Những tin đồn lan ra, nhưng không ai biết lý do vì sao tôi phải chuyển đi. Từ cái ngày mà tôi bị lôi ra khỏi trường, tôi nhận ra mẹ ghét mình, và vì bà mà ngay từ khi tôi nhìn thấy Thomas tôi đã rất ghét thằng bé. Tôi ghét chính con trai đẻ của mình. Khi những bác sĩ mang thằng bé đến và đặt nó trong vòng tay tôi, tôi đã coi khinh nó và ước rằng nó chưa từng được hình thành. Thằng bé đại diện cho tất cả những gì tôi kinh tởm; chính nó là người đã khiến mẹ ghét tôi, khiến tôi chịu đựng bao nhiêu điều tiếm ở trường, hủy hoại cuộc sống mà trước khi nó đến đã rất sáng lạn. Nhưng rốt cuộc nó chỉ là một đứa trẻ. Tình trạng này không phải lỗi do ai mà là bản thân tôi.

“Tôi trở lại Hogwarts, may mắn là mẹ đã miễn cưỡng cho Thomas nương nhờ và tôi có thể gặp lại Blaise. Nhưng... anh ta đã thay đổi trong lúc tôi đi. Anh ta trở nên lạnh lẽo và vô cảm với tôi. Sau một tuần tự vấn trong vô vọng xem chuyện gì đã xảy ra, cuối cùng tôi cũng đối mặt với Blaise. Anh ta đã nói cho tôi sự thật - rằng anh ta chẳng muốn dính líu gì đến Thomas hay tôi. Rồi anh ta bỏ đi.

“Draco đã ở đó vì tôi. Anh xoa dịu tôi và khi mẹ không cho tôi nương tựa trong chính nhà mình vào kì nghỉ Giáng sinh, gia đình anh ấy đã tử tế cho tôi ở cùng với họ. Trong suốt kì nghỉ đó tôi lại mắc cùng một sai lầm mà tôi đã mắc với Blaise. Draco... anh ấy rất ngọt ngào về chuyện đó. Anh bảo tôi không phải làm vậy nếu tôi không muốn, nhưng tôi vẫn làm. Tôi đã luôn yêu anh, dù cho khi ở cùng Blaise, và tôi biết là mình sẽ luôn như vậy. Tôi sẽ không bao giờ hối tiếc bất kì điều gì tôi làm cùng anh. Và rồi, trong hoàn cảnh đó, Kathryn được hình thành.

“Năm sau Kathryn ra đời, tôi không cảm thấy chút giận dữ hay chối bỏ con bé. Kể cả khi Draco trở nên xa cách giống như cái cách mà Blaise đã từng, tôi không đổ tội cho con bé vì những gì mình đã làm. Mặc

dù mỗi ngày qua đi Draco trở nên kém trù mến hơn, tôi chưa bao giờ từ bỏ hi vọng rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ nhận ra chúng tôi được dành cho nhau vì trong trái tim tôi, chúng tôi là như vậy.

”Cuộc chiến ngày càng ác liệt. Hogwarts bị đóng cửa, Draco và tôi chiến đấu cho phe của Chúa Tể Hắc Ám. Nhiều khi trong lúc chiến đấu, tôi không biết Thomas hay Kathryn giờ đang ở đâu hay chúng có còn sống không. Nhưng tôi vẫn tiếp tục, bởi tôi không còn gì khác.

”Khi cuộc chiến kết thúc vào tháng Bảy, tôi trở lại căn nhà cũ của mình thì thấy mẹ đã bị giết bởi một người nào đó từ Bộ và Thomas, lúc đó mới một tuổi, và Kathryn vẫn còn ẵm ngửa, nấp trong một cái tủ đựng đồ mà không bị phát hiện trong suốt hai tháng. Đến giờ, tôi vẫn tự hỏi bằng cách nào mà chúng sống sót được qua những tháng ngày đó mà không có người bên cạnh hay pháp thuật.

”Tôi đem hai đứa bé đi, và từ ngày hôm đó, cuộc sống của tôi lâm vào cảnh túng thiếu. Tôi không có gia đình, không nghề nghiệp, và không ai giúp đỡ. Tôi sống trên những con phố của Hẻm Knockturn, thi thoảng phụ việc cho tiệm Borgin and Burkes nhưng vẫn luôn thiếu thốn. Tôi không biết Draco đã đi đâu, nhưng tôi nghe được từ những người qua đường rằng anh ấy đang yêu cô em gái xinh đẹp của Blaise, Iris. Đau đớn và tuyệt vọng, nhiều lần tôi đã có ý định tự vẫn. Rốt cuộc thì chẳng còn gì để mất vào thời điểm đó - tôi đã ở dưới đáy vực sâu rồi. Nhưng Thomas và Kathryn đã giúp tôi tiếp tục sống. Tôi không thể bỏ mặc chúng; chúng chỉ là những đứa trẻ và tôi phải vượt qua nỗi đau của bản thân vì chúng.

”Vào tháng Hai năm 2000, gần 2 năm sau khi cuộc chiến kết thúc, lối đi của tôi và Draco lại giao nhau. Thay đổi đến với anh ấy thật đáng kinh ngạc. Anh không còn tự phụ, tự tin và dịu dàng nữa. Anh bị tổn thương. Anh nói với tôi rằng Iris đã bị Chúa Tể Hắc Ám giết chết. Tôi bảo với anh rằng giờ thì anh đã biết tôi cảm thấy thế nào. Và rồi tôi nhớ khi anh ấy nhìn tôi với đôi mắt xuyên thấu đó, đôi mắt đã đánh cắp trái tim tôi, và tôi nhận ra rằng tôi vẫn còn yêu anh sau tất cả mọi chuyện. Tôi biết anh sẽ không bao giờ đáp lại, nhưng chúng tôi kết hôn ba tháng sau đó.”

Cuối cùng, Pansy thả tay mình ra khỏi cành cây khi cô chậm rãi ngẩng đầu lên. Đôi mắt xanh tròn của cô dường như tối hơn bình thường, gần như là đen, khi cô nhìn thẳng vào mắt Hermione. “Tôi phải nói với cô; cô hiểu chứ?”

“Vâng,” Hermione nói, ngạc nhiên khi phát hiện ra mình hoàn toàn chân thành, “Tôi hiểu.”

Lúc đó, Hermione đã nghĩ Pansy sẽ ngoảnh mặt và rời đi. Nhưng, người phụ nữ này đã khiến cô ngạc nhiên bằng một câu hỏi mà cô chưa bao giờ ngờ tới.

“Cô có yêu anh ấy không?”

Hermione bất động. “Xin lỗi?” cô hỏi chậm rãi, không chắc là mình đã nghe đúng.

“Cô có yêu Draco không?”

“Cái gì...” Hermione nuốt khan, cố gắng ép những từ ngữ thoát ra khỏi cục u đang ngày càng lớn trong cổ họng. “Cái gì đưa cho cô ý tưởng đó?”

“Tôi chỉ hỏi thôi,” Pansy đáp nhẹ nhàng, mặc dù có một âm điệu kiên quyết trong giọng nói của cô ta.

Để đáp lại, Hermione há hốc mồm nhìn Pansy. Cô cảm giác như thể cô đang ở trong một thế giới so le, nơi mà ở đó cô và Pansy là bạn bè. Rốt cuộc thì hai người họ đang trò chuyện như thể họ thực tế có một mối giao hảo với người còn lại. Như thể sự không ưa dành cho đối phương đã biến mất một cách thần kỳ. Đầu tiên là Pansy thuật lại tường tận quá khứ của mình, và giờ là điều này?

“Không, bây giờ không và sau này cũng không,” Hermione đáp dứt khoát, lờ đi những cơn nhức nhối khe khẽ đang trào lên trong bụng.

Pansy xem xét Hermione như thể trong hàng giờ đồng hồ trước khi mỉm cười buồn. “Một ngày nào đó.”

Bối rối, Hermione chớp mắt. “Cô có ý gì khi nói thế?”

Pansy lắc đầu. Về mặt tư lự thoáng trên khuôn mặt cô ta, nhưng nó nhanh chóng được thay thế bởi sự thất vọng. “Tôi không nghĩ mình đủ tốt cho anh ấy.”

“Đừng nói vậy!” Hermione ré lên quả trách.

“Không,” Pansy tiếp lời trước khi Hermione có thể nói thêm, “cô không hiểu đâu. Tôi sẽ không bao giờ đủ tốt cho anh ấy.” Cô lại mỉm cười, và một làn ánh trắng tình cờ đáp xuống gương mặt cô, soi sáng nét mặt một mỗi của cô. “Thì thoảng tôi nằm trên giường vào ban đêm và cầu nguyện một thiên thần được gửi xuống từ Thiên đường, một người nào đó xinh đẹp và tốt bụng mà anh ấy có thể yêu. Một người nào đó có thể thay đổi và hàn gắn những vết thương lòng của anh. Tôi không thể làm điều đó, tôi và anh đều biết vậy.”

Hermione mở miệng định đáp, nhưng lại bị cắt ngang bởi Pansy.

“Đừng sợ yêu chỉ vì những chuyện xảy đến với chúng ta, Hermione. Mẹ từng nói với tôi rằng giữa hàng ngàn cây dừa khiếm khuyết, sẽ có một cây được làm dành riêng cho tôi. Một ngày nào đó, tôi sẽ tìm thấy một người yêu tôi vì tôi là chính tôi và cô cũng vậy.”

Cùng lúc đó, Pansy lại vòng tay ôm lấy mình thật chặt, quay gót và bắt đầu bước trở vào phủ.

Hermione dõi theo dáng dấp khom khom của Pansy đang tìm đường trở vào trong. Một cơn rộn rạo bồn chồn, đã thay thế những cơn nhức nhối khe khẽ, đang nhảy múa trong bụng cô trong khi một loạt những câu hỏi xâm nhập tâm trí. Những điều này có thật không? Liệu Blaise có đúng là cha đẻ của Thomas? Tại sao Pansy lại nói với cô trong tất cả mọi người? Và tại sao Pansy lại hỏi cô có yêu Draco hay không? Chẳng lẽ câu trả lời ‘không’ vẫn chưa đủ rõ ràng rồi hay sao?

Nhưng khi Hermione cân nhắc câu hỏi cuối cùng, cô không thể ngăn cảm giác rằng một từ “không” đơn giản và rõ ràng không thể lấp đầy toàn bộ câu trả lời. Thực tế, khi Hermione bắt đầu trở vào trong, cô nhận ra rằng câu trả lời mà cô đưa cho Pansy có lẽ không được nói ra với sự chắc chắn như ban đầu cô nghĩ...

Hết chương XIV

15. Chương Xv: Bất Động

“... cứ tự nhiên ở phòng khách trong khi tôi đi công chuyện ở Brigde. Người hầu Máu Bùn của tôi sẽ phục vụ các cậu.”

Ngay khi nghe thấy mình được nhắc đến, Hermione đông cứng tại chỗ. Cô vừa lĩnh lên lầu hai để khỏi phải ra chào những vị khách mà Draco mời đến chiều nay. Cô chỉ thoáng thấy họ khi họ đi qua cửa chính lúc sớm hôm đó, và, từ cái màu đỏ thẫm đó - một màu được coi là dấu hiệu của những kẻ bày tỏ thân cận của Voldemort - áo chùng và những tiếng cười khẩy lạnh lẽo, rõ ràng đó không phải những kẻ cô muốn dính líu tới.

Nhưng cô không thể tránh mặt bọn họ thêm được nữa và do vậy, với cảm giác lo sợ đang trào dâng, cô quay mặt và bắt đầu bước về phía chiếc đi-văng chạm rai nhất có thể.

Khi Hermione đến được ngưỡng cửa dẫn đến chiếc đi-văng, Draco đang chuẩn bị rời đi. Hắn dừng lại ngay khi nhìn thấy cô đứng đó. Trong vài giây, hắn nhìn cô chằm chằm; rồi như thể tự quả trách bản thân vì bị bất ngờ bởi hình ảnh của cô, hắn khẽ lắc đầu và lại sải bước.

“Tôi đi đây,” hắn nói căng thẳng khi đi qua cô. “Trong khi họ ở đây, tôi hi vọng cô sẽ vâng lời họ. Khi tôi trở lại trong một giờ nữa, căn nhà phải ở trong tình trạng tốt nhất như bây giờ... nếu không thì...”

Để lời hăm dọa của mình bỏ ngỏ, Draco sải bước đi mạnh mẽ. Hắn dừng ở giữa sảnh, bắn một ánh nhìn cuối về phía Hermione qua bờ vai, rồi độn thổ đi mất với một tiếng nổ nhỏ.

Hermione đứng cầm rẽ tại chỗ, nhìn chằm chằm vào vị trí Draco vừa mới đứng. Lần đầu tiên trong đời, cô ước hắn không để cô lại một mình. Với cảm giác lo sợ đang trào dâng, cô cắn môi, nhắm mắt và thầm cầu nguyện rằng cô sẽ vượt qua điều này, rồi bước về phía chiếc đi-văng.

Khi Hermione dám mở mắt trở lại, cô thấy bốn hay năm phù thủy đang ở trong phòng đều chằm chằm nhìn cô với một biểu cảm từ thích thú cho đến kinh tởm. Cô ngay lập tức nhận ra hai trong số đó: Vincent

Crabbe và Michael Stimson, hai Tử thần thực tử mà cô đã từng học chung trường. May thay, chúng không có vẻ nhận ra cô là ai vì những nụ cười nhạo báng thích hợp trên khuôn mặt chúng không cho thấy bất cứ dấu hiệu nhận ra nào.

Đổ bình mặt giận dữ, Hermione cúi đầu và di chuyển đến phía sau căn phòng. Có khi, cô thầm bảo đảm với bản thân, họ thậm chí còn không muốn làm gì với mày. Chỉ cần mày ngậm miệng lại, họ có thể để yên.

“Chắc, chắc, chắc,” một Tử thần thực tử to cao lực lưỡng với một mái tóc xám và đôi mắt híp nói, “hình như Malfoy cũng biết hưởng thụ ấy nhỉ.”

Đám bạn của hắn ta cười phá lên.

“Ước gì con Máu Bùn của tao cũng đẹp như vậy,” Crabbe thêm vào. Nhận xét của gã lại xướng thêm một tràng cười từ những phù thủy đang ngồi xung quanh và khuôn mặt béo phệ của gã nở rộng một nụ cười. “Này, lại đây được chứ?” gã nói thêm với Hermione.

Vừa run vừa lo, Hermione vâng lời nhích về phía nhóm Tử thần thực tử. Bàn tay cô, ẩn giấu dưới ống tay áo dài của chiếc váy, đang nắm chặt đến mức cô có thể cảm thấy máu ứa ra từ lòng bàn tay.

“Cô thực sự xinh đẹp đấy,” tên Tử thần thực tử đang ngồi trên cái ghế gần cô nhất lầm bầm. Gã trông chạc tuổi cô và chắc chắn rất đẹp trai nếu không có vết sẹo dài lởm chởm chạy từ thái dương bên phải đến môi trên. Cười khẩy, gã nâng một bàn tay của mình lên và đặt những ngón tay xuống dưới cằm Hermione để đưa mặt cô lại gần gã hơn. Đầu ngón tay gã lạnh một cách tàn bạo, và Hermione không thể ngăn mình run rẩy khi gã ép cô nhìn vào đôi mắt nâu u ám của gã.

“Ê này, mày không thể cướp cô ả cho riêng mình, Keynes,” tên Tử thần thực tử đầu tiên hét lên, đứng phắt dậy.

Keynes hạ tay mình xuống và Hermione ngay lập tức lùi lại. “Im đi, Hayek,” gã nói, đảo mắt.

“Tụi mày thấy không,” Stimson cắt ngang, nghiêng nghiêng đầu một cách trầm tư, “ả rất giống với cô em của Zabini. Tụi mày biết đấy, người mà Voldemort đã kết liễu... Tên cô ta là gì nhỉ?”

“Iris,” Crabbe đáp ngay tức thì. Chúng nhìn gã, hình như ngạc nhiên rằng tại sao gã lại đưa ra được câu trả lời nhanh đến vậy. “Malfoy luôn miệng nói về việc hắn đã yêu cô ta say đắm và muốn kết hôn,” gã lập tức thêm vào.

Một vài tên Tử thần thực tử đảo mắt.

“Ha!” một tên lùn thô kệch với mái tóc dày màu đen khịt mũi khi gã phủi đám bụi tường tượng ra khỏi tấm áo chùng màu đỏ của mình. “Phải rồi... Cứ làm như Malfoy có thể yêu ai đó vậy. Coi cậu ta và vợ mình xem.”

Hermione bỏ ngoài tai cuộc hội thoại khi chúng bắt đầu đùa cợt về những mối quan hệ thất bại của Draco trong quá khứ. Những lời nói của Stimson đã giải đáp một trong những câu hỏi đang nhức nhối trong tâm trí cô. Vậy đó là lý do tại sao hắn gọi mình bằng tên cô ấy, cô nghĩ cứng rần khi đau đớn hồi tưởng lại cái đêm mà Draco đã chiếm đoạt cô. Trong mắt hắn ta, mình là Iris.

Ngoài những tiếng cười nhạo và trêu chọc không thường xuyên, hai giờ tiếp theo trôi qua mà không có những xung đột nào như hoàn cảnh có thể cho phép. Hermione thầm biết ơn những đồ vật đắt tiền được trưng ra trên mặt lò sưởi vì chúng đã thu hút sự chú ý của đám Tử thần thực tử, cô dành thời gian để gắng tìm một lối thoát mà qua đó có thể rời đi mà không bị ai phát hiện.

Không may thay, khi màn đêm buông xuống, Hermione vẫn bị kẹt trong căn phòng đó. Cô gần như đã ngủ thiếp đi, nhưng gắng gượng tỉnh táo vì e sợ chuyện có thể xảy ra nếu cô chỉ chợp mắt trong vòng một phút thôi. Những múi cơ của cô vẫn còn căng cứng, sẵn sàng hành động nếu có bất cứ vụ ẩu đả nào xảy ra.

Như thể cuối cùng cũng cho Hermione cái mà cô trông đợi, Stimson và tên Tử thần thực tử với một vết sẹo ngang mặt, Keynes, đột nhiên đứng dậy. Tên đầu tiên tiến về phía cô, trong khi tên thứ hai chuyển mình về phía tên bạn lùn thô thiển và bắt đầu thì thầm cái gì đó vào tai tên này.

“Cô yên lặng kinh khủng,” Stimson nói với một tiếng cười nhạo. Hắn đứng gần cô một cách không thoải mái và cô có thể cảm nhận được hơi thở hôi thối của hắn phả lên da mình.

Kìm nén mong muốn được nôn ọe, Hermione đẩy hắn ra. “Tránh xa tôi ra,” cô rít lên.

Stimson loạng choạng và những tên Tử thần thực tử đang đứng ngoài nhìn cười phá lên. “Để tao thử xem nào!” một trong những tên đó thét.

“Im đi!” Stimson rống lên, thoáng nhìn qua vai để trừng mắt nhìn lũ bạn của gã. Rồi gã quay lại với Hermione với một nụ cười khoác trên khuôn mặt. “Xin lỗi, nhưng tôi vừa lỡ mất những gì cô vừa nói... Cô có phiền nhắc lại cho tôi không?”

“Anh đã nghe thấy những gì tôi nói,” cô đáp lạnh nhạt. “Tôi đã có quá đủ những trò bẩn thỉu kể từ khi sống ở căn nhà này, cảm ơn. Tôi không cần anh thêm vào nữa.”

“Ồ hô!” ai đó hét. Hermione nhận ra đó là giọng của Crabbe. “Cô ta dám bật lại mày kia.” [Nguyên văn: “She’s giving you cheek!” - có nghĩa là “tỏ thái độ với ai đó”]

Nụ cười nửa miệng đột nhiên tuột khỏi khuôn mặt của Stimson. Đôi mắt híp của hắn nheo lại khi hắn gầm gừ, “Tao ngạc nhiên nếu Malfoy chưa hề làm nhục mày, đồ đĩ điếm.”

“Tôi sẽ không bao giờ — không bao giờ — bị làm nhục, nhất là bởi loại người như hắn,” Hermione bật lại. Mặc dù cô đang càng trở nên khoái trá khi thấy gã giận dữ hơn thì những lời nói của gã cũng khiến cô tức tối hơn về bề ngoài mà cô khoác lên. Ở đâu đó tận sâu trong tâm trí cô là một giọng nói nhỏ nhẹ đang khấn khoản kêu cô dừng lại nếu không muốn phải hối tiếc, nhưng như thường lệ nó không được lắng nghe.

“Chắc... vậy tao đoán Malfoy không đủ năng lực...” Stimson thò tay vào túi áo sau lưng và rút đưa phép ra.

Trước khi Stimson có cơ hội nói hay làm gì đó, Hermione đã lại lên tiếng trước. “Ồ vậy sao?” cô đáp trả. “Người nghĩ mình tuyệt lắm hả, phải không? Ếm bùa những Máu Bùn hay những người không có đũa phép trong tay. Hình như người chẳng hề thay đổi một chút nào kể từ năm thứ bảy khi nạn nhân ngon lành nhất của người có thể hạ bằng tay là con mèo của ông quản trường.”

Mắt Stimson mở to và gã suýt chút nữa đã đánh rơi đũa phép. “Mày... nói gì?”

Một cái liếc nhìn qua vai Stimson cho Hermione thấy những tên Tử thần thực tử khác cũng đang sững sờ khi khám phá ra sự thật rằng cô biết được họ đã từng học cùng nhau.

“Và,” Hermione tiếp tục, giờ giọng nói của cô càng trở nên mạnh mẽ đến nỗi những tên đàn ông trong vòng choáng váng đến mức im re. “người biết rằng mình thảm hại. Buồn cười là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thường nhấn mạnh tầm quan trọng của một cuộc chiến công bằng, và những cận vệ trung thành nhất của lão vẫn ra ngoài đó hành hạ những phù thủy lai yếu thế trong khi họ không được phòng vệ. Không ai trong số các người xứng đáng với danh hiệu mình đang mang. Các người là những tên thô bỉ và —”

Hermione đột nhiên bị cắt ngang bởi một cơn đau nhói. Một trong những Tử thần thực tử phía sau Stimson đã thét “Crucio!” trong khi cô đang nói, cô chính là người đang la hét — la hét khi cảm giác của hàng ngàn mũi kim liên tục đâm vào mặt, ngực, cánh tay, chân đập vào cô như một cú bạt tai, la hét khi tâm trí cô choáng váng dữ dội đến độ cô dám chắc đầu mình sắp nổ tung. Một giọt nước mắt tuôn ra từ khóe mắt cô, chảy xuống má; nhưng Hermione không biết; cô đã bất tỉnh vì đau đớn; phổi của cô hẳn đã bị xé ra thành ngàn mảnh, chỉ thêm một giây nữa thôi và cô chắc chắn sẽ chết...

Và đột nhiên, nó dừng lại. Không thể cử động hay thậm chí là thở, Hermione vẫn quỳ gối, run lên dữ dội. Ở một khoảng cách mơ hồ, cô nghe thấy một người đàn ông nói, “Điều này sẽ dạy cho ả một bài học khi dám gây sự với tao.”

Với câu nói đó, Hermione mở miệng, hít một hơi run rẩy và phun ra, “Mấy người khiến tôi ghê tởm.”

Mặc cho lần này cô đã được giải thoát thì ảnh hưởng của lời nguyền Tra tấn vẫn ép một tiếng thét đau đớn ra khỏi cô. Trong tâm trí cô, Hermione có thể thấy hình ảnh thoáng qua của những tên chủ trước tát cô, lạm dụng cô, cưỡng hiếp cô và tay cô theo bản năng đưa lên che đầu và bắt đầu cố gắng móc mắt ra một cách điên dại; bất cứ cách nào giúp cô tống khứ những hình ảnh đó ra khỏi đầu và bất cứ cách nào có thể khiến cơn đau ngừng lại.

Lại một lần nữa, Hermione thấy lời nguyên được phá bỏ ngay sau đó; lần này, cô kiệt sức đến mức không còn hơi sức mà mở nổi mắt. Cô có thể nghe lảng máng chúng đang rỉ tai nhau; nhưng khó có thể nghe rõ những gì chúng nói vì tiếng ong ong bên hai màng nhĩ đã làm tắt ngúm mọi âm thanh trừ chính tiếng vọng từ tiếng la hét của cô vẫn còn dội lại trong trí óc.

Rồi Hermione cảm thấy vật gì đó đập mạnh vào đầu mình. Cơn đau vạch một đường như sét đánh ngang qua sọ nhưng khi cô mở miệng ra để gào thét, không có âm thanh nào thoát ra. Bị lật về một bên; cô cảm thấy một bàn chân đang nghiền lên lưng mình, ghì cô xuống sàn nhà.

Vậy là hết... mình sắp chết.

Nhưng rồi, một cảm giác lạ lùng bao trùm lấy cô. Cơn đau đột nhiên biến mất và Hermione cảm thấy như thể mình đang trôi dạt bình yên trong hư vô. Thật kỳ diệu, cô từ từ đứng dậy một cách dễ dàng và quay lại nhìn những kẻ tấn công mình. Cô không thể thấy chúng; một đám mây trắng chắn mất tầm nhìn của cô; nhưng cô nghe thấy tiếng của một trong số bọn chúng buộc cô phải cầu xin tha thứ.

Không, cô nghĩ yếu ớt khi vật lộn với mong muốn tuân lệnh kẻ kia. Không, tôi sẽ không làm thế, tôi đã trải qua tất cả những thứ này, tôi có thể chống cự với điều này, để tôi yên...

Đột nhiên, trạng thái hôn mê mơ màng của Hermione đột nhiên biến mất, và cơn đau tốt cùng đập thẳng vào cô. Há hốc mồm để thở, cô khuyu xuống sàn. Có nhiều tiếng la hét xung quanh cô; một trong những giọng nói đó nghe quen thuộc hơn cả nhưng cô vẫn không thể hình dung được chuyện gì đang diễn ra.

Một lát sau, Hermione cảm thấy một bàn tay mát lạnh gạt mớ tóc cô ra khỏi mặt. Một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng, người đó ấn hai ngón tay vào một bên cổ cô. Rồi, không một lời cảnh báo, Hermione cảm thấy mình được nhấc bổng lên khỏi sàn và mang ra khỏi phòng.

Lúc này, cô đã hoàn toàn bất động. Cơn đau đang dần thuyên giảm khi bóng tối bắt đầu bao trùm mọi suy nghĩ còn vương vấn trong tâm trí cô. Nhưng ngay Hermione sắp chìm vào cơn mê man bất tỉnh, cô nghe thấy mọi giọng nói kẻ bên tai đang thì thầm điều gì đó.

“Tôi xin lỗi...”

Hết chương XV

16. Chương XVI: Băng

Hermione tỉnh dậy trong cơn run rẩy. Không khí quanh cô lạnh lẽo; thực tế là lạnh đến mức mà Hermione thấy dường như mắt mình đã đóng băng nhắm tịt lại. Trong một thoáng quên đi không gian xung quanh mình, cô chớp mắt hai lần với chút khó khăn, rồi mở hẳn ra và nhìn thẳng lên.

Hình như cô đang nằm trên một chiếc giường. Bên trên cô là một cái màn màu xám nhạt trong khi những tấm rèm cùng màu được vén sang, để Hermione tiếp xúc với không khí lạnh cóng. Vật bảo vệ duy nhất cô có để chống lại cái lạnh là một tấm chăn mỏng cũng màu xám. Hermione kéo nó cao lên tận cằm khi cô ôm chặt lấy mình trong nỗ lực giữ ấm bản thân.

Cảm giác hơi hoang mang, Hermione đưa mắt ra khắp phòng, bắt gặp những mảng tường và trần nhà màu trắng. Sàn nhà, được làm từ những tấm gỗ bóng loáng, không có chút tí vết. Một cái đèn đơn được treo chính giữa trần, tỏa ra thứ ánh sáng vàng cam dịu nhẹ xuống tận chân giường Hermione.

“Xin chào?” cô thì thầm, giọng vỡ ra. Vì không có ai trong phòng nên Hermione cũng chẳng mong có lời hồi đáp, nhưng âm thanh từ giọng nói của cô đảm bảo với cô rằng mình đang hoàn toàn tỉnh táo và không mơ màng.

Nhưng rồi, một tiếng nổ nhỏ phá tan bầu không khí tĩnh lặng và Draco dộn thổ vào phòng. Miệng hắn cong hẳn lên và lông mày hắn nhíu lại trong một điệu bộ lo lắng. Khi hắn thấy Hermione đã tỉnh, những đường nét căng thẳng trên khuôn mặt hắn có phần dịu đi.

Bước về phía bên phải giường, Draco biến ra một cái ghế gỗ có lưng tựa và ngồi xuống. Trong vòng vài giây, hắn quan sát Hermione, người đang cảm thấy chệnh choạng đến mức không thèm hỏi tại sao hắn ở đây. Cuối cùng, Draco lên tiếng trước.

“Cô cảm thấy thế nào?”

Hermione cố gắng nhún vai, nhưng phát hiện ra các cơ của cô đã cứng lại vì lạnh. Vì thế, cô thay bằng một cái nhăn mặt.

“Cô có thể còn làm tệ hơn,” Draco nói đặng đặng sát khí. Hắn nhướn một chân mày lên khi Hermione kéo cái chăn cao hơn nữa rồi mới nói. “Tôi tổng khứ chúng đi kíp lúc. Chúng đang định giết cô, cô biết đó.”

“Tôi không đoán được điều đó cơ đấy,” Hermione lầm bầm mĩa mai.

Tảng lờ lời đáp của cô, Draco nghiêng người xuống và để những ngón tay chạm lên một vết cắt sâu trên má Hermione. Cô run lên và né đầu khỏi cái chạm của hắn.

“Chắc phải mất vài ngày mới lành lại được,” hắn tự lầm bầm với mình. “Và cơ thể cô cần nhiều thời gian để hồi phục từ áp lực của những lời nguyền.”

”Có phải anh là người đã cứu tôi không?” Hermione hỏi, cảm thấy hơi xấu hổ.

“Phải.”

“Tôi cho là mình nên cảm ơn anh.” Cô nói miễn cưỡng.

Draco lắc đầu. “Không. Đừng bận tâm. Đó là... đó là lỗi của tôi.”

Ngạc nhiên vì Draco đang nhận trách nhiệm về mình, Hermione không nói gì. Thay vào đó, cô khẽ cựa quậy dưới chiếc chăn, cố gắng để bản thân trong một tư thế thoải mái. Trong lúc đó, Draco tiếp tục nhìn cô.

“Tôi có ý định về sớm hơn, nhưng công việc ngáng đường. Tôi không biết chúng sẽ... ừm, làm cái điều mà chúng đã làm. Khi tôi bước vào phòng khách, tôi thấy chúng tùm tùm xung quanh cô, cười đùa trong khi cố gắng bắt cô làm theo mệnh lệnh của chúng bằng — tôi đoán là — Lời nguyền Độc đoán?”

Hermione lặng lẽ gật đầu.

“Tôi đẩy chúng ra và yêu cầu chúng rời khỏi nhà của tôi rồi đưa cô lên đây. Tôi dẫn một bác sĩ mình quen biết vào và trị thương cho cô rồi để cô ngủ thật say. Cô đã ngủ ở đây hai ngày rồi.”

“Hai ngày?” Hermione lặp lại, ngạc nhiên vì cô đã ở đây lâu như vậy.

Draco gật đầu. “Hai ngày,” hắn nói lại khe khẽ.

Thở dài, Hermione lặn mình về một bên để cô có thể đối mặt với Draco. “Anh biết đấy,” cô nói, “anh không cần phải cứu tôi.”

Hắn nhìn cô chằm chằm, biểu cảm của hắn đột nhiên lạnh tanh. “Tại sao không?” hắn hỏi với tông giọng thúc ép.

“Tôi không nghĩ anh sẽ quan tâm đến một Máu bùn dơ bẩn nhỏ bé như tôi,” Hermione đáp đều đều. Mặc dù tông giọng của cô nhẹ nhàng, cô vẫn đang chăm chú nhìn Draco.

Mắt Draco lóe lên, rồi hắn khẽ đáp, “Tôi không quan tâm đến cô.”

“Vậy tại sao anh làm thế?”

Sau đó là sự yên lặng. Rồi, Draco nói cứng nhắc, “Giờ tôi sẽ để cô nghỉ ngơi. Sau chiều nay vị bác sĩ đó sẽ ghé qua để xem xét tình hình của cô. Tôi mong là cô sẽ hồi phục trong vòng ba ngày tới. Lũ trẻ —” hắn ngừng lại rồi nói nốt “— đã không gặp cô lâu rồi.”

Khi Draco bắt đầu đẩy ghế ra đằng sau để đứng lên, Hermione nói nhanh, “Đợi đã!”

Hắn dừng lại và nhìn cô. “Gì vậy?”

“Chuyện gì đã xảy ra với Iris?”

Mắt Draco cắt không còn một giọt máu, khiến nước da hắn tái nhợt. Mắt hắn mở to khi chúng găm vào Hermione với vẻ không tin nổi và bàng hoàng. Với một tiếng lách cách, đũa phép của hắn rơi xuống sàn từ bàn tay đột nhiên mềm rũ, nhưng hắn chẳng thèm quan tâm.

Hermione bình tĩnh đón nhận cái nhìn chằm chằm của Draco, đợi hắn trả lời. Cô đã mong đợi kiểu phản ứng này, và thậm chí không thấy chút ngạc nhiên.

“Làm thế nào... làm thế nào mà cô... cô không...”

Nheo mắt lại, Hermione đáp, “Phải tôi có.”

Khẽ run run, Draco bị ép phải bám chặt lấy thành giường trong khi hắn cố gắng đứng thẳng người. Miệng hắn lặng lẽ mở ra rồi ngậm lại ba lần, nhưng không từ ngữ nào thoát ra. Cuối cùng, khuôn mặt hắn méo mó thành vẻ cau có vì đau đớn rất không giống một Malfoy.

Nhưng Hermione vẫn giữ được bình tĩnh. Cô đợi hắn trả lời câu hỏi của mình.

Rồi, không có lấy một lời cảnh báo, Draco đứng thẳng dậy. Hắn bắt đầu giật lùi lại, nhưng Hermione đã nhanh hơn hắn – cô túm lấy ống tay áo của hắn và kéo hắn trở lại ghế ngồi.

“Nói cho tôi,” cô rút lên, vẫn bám chặt lấy áo chùng của hắn.

Trong một giây, Draco trông như thể sắp rút đũa phép ra và phóng bùa vào Hermione. Rồi, trước sự ngạc nhiên của cô, hắn đổ sụp xuống. Như thể sự sống đã bị hút ra khỏi cơ thể hắn khi vai hắn buông thõng và hắn ngừng vung vẩy khỏi cái nắm chặt của cô.

Khi Draco cắt tiếng, giọng nói của hắn khiến cô rùng mình còn hơn cả không khí lạnh lẽo xung quanh. “Cô muốn biết về Iris?” hắn thì thầm lãnh đạm, hướng ánh mắt mình về phía cô. “Chúa Tể Hắc Ám đã giết cô ấy. Ông ta kết liễu cô ấy ngay sau cái thủ phủ mà tôi bị buộc phải đứng đó và chứng kiến... chứng kiến khi lão tra tấn cô ấy, chứng kiến những tên Tử thần thực tử của hắn – những người bạn của tôi – cười cợt và nhạo báng cô ấy không một chút thương tiếc, chứng kiến ánh mắt cô ấy cầu xin tôi cứu giúp. Và rồi lão bảo tôi nắm lấy tay Iris khi lão kết liễu cô ấy.”

“Anh —”

“Kể từ đó tôi bắt đầu cuộc sống mà tôi bị nguyên rửa ngay lúc đầu — một cuộc sống của sự trống rỗng lãnh đạm và cứng cỏi. Sau khi tôi mất cô ấy, thế giới của tôi chỉ có hai màu đen trắng.”

“Nhưng ở đó —”

“Cô sẽ không bao giờ hiểu,” hắn quát lên cay đắng. Sự cay độc được pha thêm trong lời nói của hắn khi hắn giằng tay khỏi Hermione. “Cô chưa bao giờ được yêu và chịu cảm giác mát mát như tôi.”

“Draco, dừng lại!” Hermione hét toáng lên khi hắn bắt đầu đứng dậy lần nữa.

Cả hai người họ đều đông cứng tại chỗ. Hermione đưa một tay lên che miệng, kinh hoàng khi cô vừa gọi to tên của hắn.

“Đừng đi,” cô vội nói khi thu vén đồng chân quanh mình và ép bản thân rời khỏi giường. Khi những ngón chân cô chạm mặt sàn lạnh lẽo, cô chệnh choạng. Tay hắn theo bản năng với tới và túm lấy cánh tay của cô để giúp cô đứng vững.

Tảng lờ đi cảm giác ấm áp rộn rạo đang bắt đầu lan rộng từ cánh tay mà Draco đang giữ, Hermione thì thầm, “Đó có phải là lý do anh cứu tôi?”

Draco quay mặt đi. “Phải.”

Không do dự, Hermione chìa một bàn tay đặt lên khuôn mặt Draco, và nhẹ nhàng quay đầu hắn để hắn tiếp tục đối diện với cô. “Tôi rất tiếc,” cô nói khẽ.

Hắn gần cô đến nỗi việc hít thở nhanh chóng trở nên khó khăn. Nhưng, không giống như lần đầu Hermione cảm thấy nghẹt thở vì gần gũi với Draco, đây không phải cái cảm giác không mong muốn. Thực ra, khi đầu hắn bắt đầu quay lại, cô không thể ngăn mình chú ý đến việc đôi mắt hắn quyen rũ như thế nào. Giống như một lớp băng trên dòng nước màu bạc, cô thấy mình đang nghĩ ngợi.

Sau cái cảm giác – mặc dù trong thực tế, chắc hẳn là ngắn hơn nhiều – như hàng giờ đồng hồ, Draco thả tay Hermione và lùi lại. Hắn mang một biểu cảm kỳ lạ, không thể đọc được trên khuôn mặt. Hermione đỏ mặt và vội chuyển ánh nhìn của mình xuống sàn nhà khi cô nhận ra những gì vừa xảy ra.

“Cô biết không,” hắn nói khẽ, phá vỡ không khí yên lặng tràn ngập sau những lời cảm thông của Hermione và khiến cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Tôi nghĩ rằng mình đã quên mất tiếng thét của cô cho đến hai đêm trước.”

Và thế là, hắn quay gót và độn thổ khỏi phòng.

Giờ còn lại một mình, Hermione giật lùi lại một bước và ngã xuống giường. Đột nhiên cô cảm thấy kiệt sức và không còn sinh khí. Lần đầu tiên, tâm trí cô ngập tràn những câu trả lời hơn là nghi vấn. Cuối cùng, cô cũng khám phá ra sự thật về điều đã khiến Draco tự tách biệt mình với những người xung quanh, điều khiến hắn trở nên... vô cảm. Không phải những mối thù hằn tuối thơ khiến hắn trở thành con người đáng ghét; mà đó là vì trái tim tan vỡ.

Hermione hồi tưởng lại cảm giác tay hắn trên cánh tay mình và vô tình run rẩy. Hơi ấm đến từ sự đụng chạm của hai người họ vẫn còn phảng phất bất chấp không khí giá lạnh. Cảm thấy hoàn toàn kiệt sức, Hermione nằm trở lại giường và quấn chăn quanh người. Chỉ một lát sau, cô chìm vào giấc ngủ.

Hết chương XVI

17. Chương XVII: Tâm Bão

Cái gì vậy?

Hermione giật khựng lại khi đang bước, những múi cơ tự nhiên căng cứng lại khi cô chậm chậm xoay người để xem cái gì đã gây ra tiếng rơi vỡ mà mình vừa nghe. Mắt cô nheo lại khi cô không nhìn thấy gì ngoài hành lang trống trải, chìm vào trong bóng tối bởi màn đêm đang buông xuống. Chắc hẳn có ai đó đã gây ra tiếng động này.

Chỉ mới một ngày trôi qua kể từ khi Hermione được vị bác sĩ cho phép trở lại với công việc thường nhật của mình. Khi cô trở lại với việc chăm sóc lũ trẻ, cô nhận ra không khí trong nhà đã thay đổi: Trong khi Kathryn vẫn vui vẻ và ngây thơ như mọi khi, Thomas lại có vẻ ủ ê hơn bao giờ hết, và những lần duy nhất Hermione nhìn thấy Pansy – trong giờ ăn – cô luôn có cảm giác Pansy muốn nói điều gì đó nhưng không thể vì có sự hiện diện của Draco. Bản thân Draco thì cố gắng tránh ánh mắt của Hermione bất cứ lúc nào cô đi ngang qua hắn, mặc dù vẫn có những bộ váy mới đang chờ đợi Hermione mỗi khi cô trở lại cái giường cũ kỹ của mình.

Giờ, tâm trí Hermione quay trở lại với việc tìm kiếm nguồn gây ra tiếng động kia. Khi cô bắt đầu rón rén đi về phía hành lang tối om, cô thấy mình ước giá như cô có một cây đèn phép trong tay. Khẽ thở dài, cô tiếp tục đi, giữ ắt và tai thật nhạy bén trước bất cứ chuyển động hay âm thanh nào.

Và rồi, một tiếng vỡ chói tai phá tan không gian tĩnh lặng và Hermione bước vội vào căn phòng trống chỉ ngay khi nghe thấy tiếng ai đó lầm bầm, “Lumos.” Một thứ ánh sáng le lói đột nhiên làm bừng lên cả sảnh lớn trống trải và Hermione bắt gặp hình ảnh lướt qua của một bàn tay xanh xao đang nắm đĩa phép trước khi nguồn sáng tắt lụi.

Tim cô đập thình thịch bên tai, Hermione chờ đợi trước khi lại nghe thấy tiếng bước chân nhỏ dần. Rồi cô bước ra khỏi căn phòng và tiếp tục thận trọng bám theo con người bí ẩn kia.

Người này có vẻ đã chẳng còn quan tâm đến việc giữ yên lặng, vì những tiếng sột soạt mà trước-đó-không-thấy đang dần trở nên khá lớn. Điều này giúp Hermione rất nhiều vì nhờ có nó mà cô có thể bám theo kẻ đột nhập dễ dàng hơn, mặc dù cô tiếp tục giữ một khoảng cách an toàn giữa họ.

Cuối cùng cô nghe thấy tiếng bước chân ngừng hẳn. Cô điên cuồng tìm kiếm chỗ trốn phòng trường hợp kẻ đó quay lại. Cô bắt gặp hình ảnh của một cái cây to ở phía đối diện với sảnh lớn và băng vội đến đó. Nấp sau cái cây, Hermione thận trọng gạt những nhánh cây đầy lá để tạo một khoảng trống mà qua đó cô có thể quan sát kẻ kia di chuyển. Mặc dù bóng tối ngăn cô định dạng được người đàn ông này, cô vẫn có thể biết rõ việc hắn đang làm.

Lại rút đũa phép ra, hắn lầm bầm, “Formo Funis.” Một sợi dây dài rơi ra từ đầu đũa của hắn và nằm chõng chơ trên sàn. Với một cái búng nhẹ, sợi dây bắt đầu tự tết lại thành một cái thang tạm bợ. Với một vài cú vẩy đũa phép nữa, kẻ đột nhập bám chắc vào một đầu, trong khi cái thang vẫn đang tự đan theo đường đến cái cửa sổ gần đó.

Rồi, không chần chừ thêm nữa, hắn bước lên thành cửa sổ và bắt đầu trèo lên cái thang. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã biến mất.

Mắt Hermione mở to. Vén tóc ra sau tai, cô rón rén bước ra khỏi cái cây về phía cửa sổ. Cô lấy làm vui khi cái thang vẫn còn đó.

Hermione thận trọng thò đầu ra ngoài cửa sổ và ngược lên nhìn. Thở phào nhẹ nhõm khi gã đàn ông đó đã biến mất. Mặc dù cô nhận thức được việc chiếc thang ma thuật có thể biến mất bất cứ giây phút nào, Hermione vẫn trèo lên thành cửa sổ và bắt đầu trèo lên cái thang tạm thời.

Chiếc thang dẫn thẳng lên mái nhà. Lúc lên được đến nơi thì Hermione đã run rẩy. Không khí buổi đêm lạnh hơn cô nghĩ rất nhiều, và chỉ với lớp lụa mỏng tang bao bọc cô, chân tay cô bắt đầu nổi da gà.

Giờ thì Hermione hít một hơi sâu và nhìn quanh quất phần rìa mái. Thật ngạc nhiên, cô nhận ra người đứng được rọi bóng bởi ánh trăng lưỡi liềm là Draco.

Trái tim Hermione bắt đầu đập nhanh hơn khi cô lặng lẽ quan sát Draco. Không khí buổi đêm dường như càng trở nên lạnh hơn; một cơn gió mạnh tạt qua cô, làm rối mái tóc và đông cứng những ngón tay, nhưng cô không thêm quan tâm. Cô đang quan sát, với hơi thở nghẹn lại, khi Draco chìa đũa của mình vào bàn tay còn lại và lầm bầm một câu thần chú trong miệng. Một tia sáng lóe lên và rồi một nhúm lửa xanh bùng lên từ đầu đũa và rơi xuống lòng bàn tay Draco. Ngọn lửa nhỏ ngay lập tức phóng một luồng sáng xanh về phía Draco, khiến cho biểu cảm trên gương mặt hắn gần như kì quái. Hình như đó là điều Draco muốn vì hắn khẽ cười và ngồi xuống tựa mình vào một mé của ống khói, vẫn với ngọn lửa nhỏ đang ngự trị thoải mái trên lòng bàn tay hắn.

Những luồng gió mù mịt bắt đầu thổi mạnh hơn và Hermione phát hiện ra mình đang bám vào rìa của mái nhà để khỏi ngã chật đến nỗi những khớp tay cô đã trắng bệch. Run rẩy, cô thả lỏng và duỗi một bàn tay ra trong giây lát rồi tiếp tục trở lại với việc quan sát Draco với sự thích thú ngày càng dâng cao.

Giờ thì hắn đang chìa đũa vào đỉnh của ngọn lửa và quay nó vòng vòng. Đáp lại, ngọn lửa trong lòng bàn tay hắn tự nhiên xoay tròn tại chỗ thật nhanh, liên tục đổi sang bảy sắc cầu vồng. Xanh, đỏ, vàng, lục, lam, chàm, tím (*), rồi lại xanh – với mỗi thay đổi, lượt kế tiếp lại trở nên nhanh hơn đến nỗi trong vòng vài giây, những màu sắc thay đổi nhanh như tốc độ của ngọn lửa đang quay vòng.

Khi ngọn lửa chuyển màu lam, khiến cho khuôn mặt Draco hơi xanh xao, Hermione bắt gặp hình ảnh của một cái gì đó lấp lánh trên má hắn. Nghiêng mình về phía trước nhiều nhất có thể, Hermione nheo mắt lại và với một cơn choáng váng khiến mồm cô há hốc, Hermione nhận ra Draco đang khóc.

Tiếng khóc không to cũng không nhỏ. Hắn không gây ra tiếng động, nhưng Hermione có thể thấy từ bờ vai hắn rung lên và dòng nước mắt chảy xuống khuôn mặt cho thấy hắn không chỉ thoáng chút muộn phiền.

Hermione đột nhiên bị choáng ngợp bởi mong muốn được đến bên hắn và nói điều gì đó. Draco trông quá mức đau khổ, thảm thương khi chỉ ngồi đó và lặng lẽ khóc; cô cảm thấy mình phải đến đó và ít nhất là cố gắng giúp hắn giảm bớt nỗi đau.

Mặc dù tận sâu trong tâm khảm, một giọng nói cứ khản khoản rằng việc tiết lộ cô đã theo dõi Draco suốt như vậy không phải một ý tưởng hay, Hermione vẫn tự trèo lên trên mái nhà, vuốt phẳng áo sổng, và nhẹ nhàng đến bên nơi Draco đang ngồi. Khi chỉ còn cách hắn một quãng không xa cô dừng lại, và thoáng chút do dự trước khi khẽ ho.

Draco nhảy dựng lên nhanh như thể hắn vừa nghe thấy tiếng súng nổ vậy. Chỉ mất một giây trước khi hắn thu nạp hình ảnh của Hermione đang đứng trước mặt mình vào đầu, và khi hắn làm thế, sự hòa trộn giữa tức giận, choáng váng và cảm thấy bị sỉ nhục thoảng qua khuôn mặt hắn.

Giận dữ, hắn lau những giọt nước mắt bằng lưng bàn tay đang cầm đũa của mình và gào lên, “Cô đang làm cái quái gì ở đây?”

“Tôi-tôi nghe thấy anh... tôi nghĩ a-anh...”

“Im, đừng có nói với tôi,” hắn nạt nộ. Khuôn mặt hắn, được chiếu rọi bởi ngọn lửa đa sắc, rúm ró lại thành một biểu cảm đau đớn. “Cô chẳng có cái cơ nào để đi theo tôi cả.”

Trước khi Hermione có thể đáp lại, cô cảm thấy bàn tay Draco bay ra từ hư vô và đẩy cô ra xa một cách thô bạo. Trong một khoảnh khắc đứng tim, Hermione loạng choạng ở ngay rìa mái; rồi, cô cảm thấy một bàn tay vô hình túm lấy phía trước váy cô và kéo cô trở lại thăng bằng trên đôi chân của mình.

Vừa thở dốc, Hermione vừa tiến thêm một bước, loạng choạng, rồi chẳng may ngã dúi vào ống khói. Chân cô không còn đứng vững được nữa, và cô đổ gục xuống đỡ mình bằng hai đầu gối.

Sau khi gom đủ can đảm ngẩng mặt lên đối diện với Draco, Hermione thấy hắn đang chìa đũa phép vào cô. Mặc dù cô biết hắn làm thế để giúp cô khỏi lặn xuống rìa mái thì ánh nhìn trong mắt hắn khiến lời cảm ơn cô định bật ra ngưng bật nơi đầu môi.

Chưa bao giờ Hermione phải nhận lấy cơn giận như thế, xét đến đôi mắt xám đông đầy cơn bùng nổ lãnh đạm, cay nghiệt của hắn. Cảm giác này rùng rợn đến mức Hermione cảm thấy như bụng dạ mình đông cứng lại. Nhưng dù vậy cô chẳng thể làm gì ngoài hứng chịu cái nhìn như găm vào da thịt của hắn, Hermione gần như chắc chắn đã thấy – nhưng không, điều này thật vô lý – sự sợ hãi trong đôi mắt ấy.

“Tôi chỉ... tôi chỉ nghĩ...”

“Cút đi,” Draco giận dữ cắt ngang. Bàn tay hắn chụp lấy ngọn lửa vẫn còn cháy khi hắn tiến về phía Hermione đầy thù hận.

Hermione không lùi lại. Thay vào đó, cô loạng choạng đứng dậy, rồi chẳng biết do trời xui đất khiến, cô mạnh dạn nắm lấy cánh tay hắn và nói với giọng run run, “Malfoy, có chuyện gì vậy?”

Ánh mắt của hắn liếc xuống bàn tay của Hermione trước khi hắn giằng cánh tay mình ra. “Chẳng có gì phải lo cả. Không phải chuyện của cô.”

“Tôi chỉ muốn...”

“Muốn giúp ư?” hắn cắt lời, giọng đầy khó chịu. “Không, cô chẳng thể giúp tôi đâu. Chẳng ai có thể, đặc biệt là cô. Tôi không thuê cô đến đây để giúp đời tôi dễ thở hơn.”

“Người ta bảo tôi đến đây để làm việc cho anh,” Hermione đáp lại. “Tôi nghĩ ‘giúp đời anh dễ thở hơn’ cũng không kém quan trọng. Nếu như anh không khép mình với mọi người, tôi sẽ không phải...”

“Cô chẳng biết cái quái gì về đời tôi cả,” Draco cắt ngang cộc lốc. Cơn giận của hắn đột nhiên biến thành sự khinh miệt. “Tôi đã nói với cô hàng tỉ lần là cô chẳng có quyền quái gì để xía mũi vào chuyện của tôi, nhưng cô thì quên biến điều đó.”

Đột nhiên, những lời Draco đã nói với cô hôm trước nổi lên trong đầu. “Cô biết không, tôi nghĩ tôi đã quên mất tiếng hét của cô ấy cho đến hai đêm trước.”

“Có phải mỗi lần nhìn tôi anh lại thấy Iris phải không?” cô bật ra lời buộc tội.

Mắt hắn mở lớn. Hắn đột nhiên cứng họng, như thể có ai đó vừa cho hắn một cú bạt tai đau điếng. Rồi hắn găm gù, “Sao cô dám...”

“Vậy có nghĩa tôi nói đúng,” Hermione cắt ngang. “Có phải đó là lý do vì sao anh ghét tôi đến vậy? Bởi vì tôi gọi cho anh nhớ đến cô ấy? Có phải vì anh không thể chịu đựng được khi nhìn tôi — ồ phải, tôi biết mình trông giống cô ấy — đó là lý do anh lên đây đâm mình trong đau khổ khi mọi người còn đang say giấc?”

Hermione dịu giọng rồi tiếp. “Anh không ghét tôi vì nhìn thấy hình ảnh cô ấy trong tôi... anh ghét chính bản thân mình vì đã để bản thân mình như thế, Malfoy.”

Và rồi, một đám mây bão khổng lồ tụ lại thành một tấm chắn kín che đi vầng sáng xanh yếu ớt của mặt trăng. Và không còn cả ánh lửa ban này, cả Hermione và Draco đều bị bóng tối bao trùm. Hermione thấy thế khi cô quay ra nhìn hắn vì gần như toàn bộ khuôn mặt hắn khó mà thấy rõ trong khung cảnh nền trời đen kịt phía sau.

“Tôi không biết mình dành tình cảm gì cho cô ấy... cho cô...”

“Tôi nghĩ là tôi biết,” Hermione thì thầm.

Và rồi, một luồng sáng vụt lên, một ngọn lửa nhỏ bùng rơi xuống lòng bàn tay Draco. Hắn giữ chúng giữa hai người họ, và những đường nét trên khuôn mặt hắn một lần nữa được chiếu rọi bởi ánh sáng xanh ma mị. Hermione ngạc nhiên khi thấy hai gò má hắn lại đầm nước mắt.

Draco đứng yên một lúc, mắt dán chặt vào cô. Cuối cùng, hắn nhắm mắt lại. Khi hắn cất tiếng, giọng hắn nghe xa xăm vô định đến mức Hermione suýt nữa đã không nhận ra.

“Trông em rất giống cô ấy...”

“Không phải đâu,” Hermione khẽ nói. Cô thấy nước mắt bắt đầu ngưng đọng ở hai bờ mi, nhưng cô chớp chớp để ngăn chúng lại. “Tôi không phải người xinh đẹp.”

Rồi tự dưng một giọt nước từ đâu rơi xuống tay Hermione. Cô sững sốt ngẩng mặt lên và nhận ra trời đã bắt đầu mưa. Mưa dần trở nên nặng hạt. Chỉ trong thoáng chốc, cả hai người đã ướt sũng. Váy của Hermione thậm chí còn dính chặt vào người và từ những lọn tóc ướt thì đang nhỏ nước vào mắt cô. Cô chỉ khẽ hắt ra đằng sau và tiếp tục nhìn Draco.

Cuối cùng thì hắn cũng mở mắt. Chúng đang đầy nỗi đau nhưng cùng với đó có cả sự kiên định. Không nói lời nào, hắn nghiêng mình. Và mặc dù Hermione cũng đã phần nào đoán trước được điều này, nhưng cô vẫn không khỏi rùng mình khi môi họ chạm nhau...

Nụ hôn vẫn thật ngọt ngào kể cả khi cô nếm được vị muối từ nước mắt hắn hòa lẫn với vị đất trời của mưa vẫn đang chảy ròng ròng xuống mặt họ. Đôi môi hắn trơn mịn môi cô với sự dịu dàng ngập ngừng mà cô chưa từng biết, nhưng chẳng nghĩ gì, cô đáp lại với cử chỉ đồng điệu, mặc dù tự cảm thấy ghê tởm bản thân. Không lâu sau, họ rời nhau ra, và đó cũng là lúc Hermione bàng hoàng nhận ra việc họ vừa làm.

“Chuyện này thật sai trái,” cô thở dốc, gỡ tay ra khỏi mớ tóc ướt của hắn và đưa chúng lên che miệng.

Draco bỏ tay ra khỏi eo Hermione và giờ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa xanh trên tay hắn. Vai hắn rung mạnh, nhưng Hermione không thể đọc được biểu cảm trên khuôn mặt ấy. Rồi, hắn nói với một tông giọng thấp, “Đừng... đừng kể với bất kỳ ai...”

Hermione lắc đầu nguây nguây, cũng nhận thức được rằng cô đang tắm Draco với hàng đồng nước mưa. Mưa vẫn còn nặng hạt khi cô đáp lời hắn, “Không bao giờ.”

Rồi Hermione đột ngột quay gót và bắt đầu chạy. Cô trượt trên mái nhà đầm nước nhưng rồi nhanh chóng lấy lại thăng bằng và bắt đầu trèo xuống chiếc thang dây mà không quay mặt nhìn lại. Khi Hermione trèo thang, tâm trí cô nhộn nhạo với những cảm xúc hỗn loạn, và cô bất ngờ ngẩng lên. Ở đó, bên cửa sổ ở gác mái, vị trí có thể nhìn lên nóc nhà nơi mà Hermione vừa đứng là khuôn mặt trắng bệch của Pansy với một vẻ sững sờ không thể nào nhầm lẫn được.

Hết chương XVII

(*) Nguyên văn: “Green, red, yellow, blue, violet, orange, indigo, then green again”

18. Chương Xviii: Bất Ngờ

Đêm đó, Hermione mơ thấy hàng loạt những giấc mơ mà ở đó Draco đột nhiên biến thành một con rắn thủy tinh khổng lồ khi cô hôn hắn và Pansy lẫn Kathryn bị nhấn chìm trong ngọn lửa màu xanh lục bảo trong

khi Tommy đã lớn phổng phao đứng đó và cười. Khi cô tỉnh dậy vào buổi sáng, những sự kiện đêm qua vẫn còn đè nặng trong tâm trí cô, cô giật mình khi thấy Pansy đang ngồi ở cuối giường mình trông lo lắng và bối rối hơn bao giờ hết.

Hermione buột miệng hỏi ngay điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí cô, “Cô đang làm gì ở đây?”

Pansy ngẩng lên nhìn từ đôi bàn tay đang đan vào nhau của mình trước âm thanh trong giọng nói của Hermione. “Ồi, vậy là cô tỉnh rồi.”

Ngay lập tức, Hermione nhận ra lý do Pansy đến thăm cô. Với cảm giác bồn chồn, cô nhớ ra, Pansy hẳn đã nhìn thấy những gì xảy ra đêm đó.

“Phải, tôi nhìn thấy,” Pansy nói nhẹ nhàng, một lần nữa tạo cho Hermione ấn tượng rằng cô ta có thể đọc được suy nghĩ người khác. Khóe miệng cô ta khẽ giật giật, nhưng Hermione không thể biết được đó là bởi Pansy đang kìm nén một nụ cười hay cái cau mày.

“Vậy cô—”

“Tôi đã chờ đợi điều này rồi, Hermione. Tôi biết anh ấy đã yêu cô kể từ khoảnh khắc tôi thấy anh ấy nhìn cô vào bữa tối đầu tiên.” Pansy bật ra một tiếng cười trống rỗng. “Chỉ có một lần tôi thấy ánh nhìn đó trong mắt anh ấy, và nó dành cho—”

“Dành cho Iris,” Hermione tiếp lời. Cô túm chặt lấy tấm chăn, giận dữ vò chúng trong tay khi thêm vào, “Nhưng anh ta không yêu tôi... anh ta yêu cô ấy. Anh ta yêu con người Iris mà anh ta thấy ở tôi. Tôi là phù thủy gốc Muggle, một Máu bùn, anh ta sẽ không yêu người nào như tôi.”

“Cô cũng nhận ra rằng,” Pansy tiếp tục mà không thắc mắc vì sao Hermione lại biết nhiều về Iris như vậy, “điều đó có nghĩa là Draco có thể bị ép buộc vào một tình thế vô cùng khó khăn. Phù thủy gốc Muggle và thuần chủng không bao giờ được phép kết hợp. Không bao giờ.”

Hermione trừng mắt nhìn, chết lặng trước Pansy. Tại sao cô ta có thể tiếp nhận thông tin chồng mình phải lòng một người hầu dễ dàng như vậy? Làm thế nào cô ta có thể tin vào một điều quá ư vô lý? Và nếu cô ta dường như không phản đối chuyện này thì tại sao lại trông đau khổ như thế?

“N-nhưng tôi không yêu anh ta...”

“Ngay cả khi cô biết đó không hoàn toàn là sự thật.”

“Tôi không đời nào có thể—”

“Tôi có thể không biết rõ cô, Hermione, nhưng tôi biết cô có trái tim cao thượng có thể yêu anh ấy bất chấp những chuyện anh ấy đã làm và bất chấp những chuyện đã xảy đến với cô.”

“Anh ta đã cưỡng đoạt tôi!”

Hermione giật thót và vội đưa cả hai tay lên che miệng. Cô đã thốt ra những lời đó mà không suy nghĩ gì, và giờ cô phải đấu tranh với mong muốn tự vả vào mặt mình vì đã để cái miệng hại cái thân. Gần như sợ hãi, cô quan sát Pansy, chờ đợi phản ứng của cô ta trước thông tin này.

“Anh ấy cưỡng đoạt mọi phù thủy gốc Muggle và phù thủy lai từng đặt chân vào nơi này. Cô phải hiểu rằng việc cô bị xâm hại (1) — không phải vì cô là ai, mà cô là cái gì. Tôi đã nghĩ giờ thì cô đã hiểu toàn bộ chuyện này; vì cô vốn rất thông minh.”

“Làm sao cô có thể nói những điều đó bình thản đến vậy?” Hermione thôi thúc, giận dữ vì Pansy dường như chẳng thèm quan tâm đến những gì mà Draco làm với cô hay những người hầu khác.

“Bởi những người hầu có chung dòng máu với cô dường như đều chấp nhận chuyện này. Có lúc tôi cũng cảm thấy thương xót, phải, nhưng không gì có thể thay đổi được những thói quen đó.”

“Các người nghĩ rằng chúng tôi chỉ phải nếm trải nỗi đau thể xác,” Hermione nói lạnh nhạt, vẫn còn bùng bùng giận dữ. Hình ảnh Jeanne bế đứa con trên những con phố bẩn thỉu của Thị Trấn Máu Bùn xoẹt ngang tâm trí cô và trong một thoáng, cô cảm thấy nỗi đau âm ỉ mà cô vẫn thường nhớ lại kể từ lần đầu tiên một phù thủy thuần chủng ép cô lên giường gã. Những mảnh ký ức vỡ vụn đó như con sâu làm gài nổi canh.

“Các người nghĩ rằng chúng tôi phải cam chịu. Không có người nào trên đời lại chấp nhận bị đối xử theo cách đó.”

“Và giờ cô còn coi mình là người ư?”

Khi Hermione không trả lời, Pansy tiếp tục. “Điều tôi đang cố nói với cô cũng là điều mà tôi đã chứng kiến. Đó không có nghĩa là tôi ghét cô nhiều như cô mong mỗi tôi làm vậy, vì thực tế tôi không hề có cảm giác đó. Cô có nhớ những gì tôi nói với cô trong khu vườn đêm đó không?”

“Cô nói với tôi rằng cô sẽ không bao giờ đủ tốt cho anh ta và rằng có lúc cô đã cầu nguyện có ai đó xinh đẹp và tốt bụng hơn cô sẽ đến và nắm giữ được trái tim Draco.”

“Tôi thực lòng có ý đó. Tôi đã quên đi tính tự phụ kể từ khi Blaise rời bỏ tôi, nhưng tôi đã ép bản thân vờ tỏ ra như vậy để có thể giữ được hình ảnh kiêu kỳ mà tôi đã cố công xây dựng cho bản thân. Nhưng cùng lúc, tôi đánh mất sự tự tin, khả năng tự vệ... mọi thứ đã từng làm nên con người tôi. Cô là người duy nhất nhìn thấu được con người tôi lúc này.” Miệng Pansy mím chặt thành một đường thẳng trước khi cô quay trở lại với câu chuyện của họ. “Tôi không thấy khó mà chấp nhận sự thật rằng người đó có thể là cô.”

“Nhưng anh ta đã cưỡng đoạt tôi!” Hermione hét toáng lên, lờ đi câu chuyện ngắn của Pansy. “Cô nghĩ rằng tôi có thể yêu một người đã làm đau tôi theo cách đó ư? Tôi đã bị lạm dụng bởi những kẻ như Blaise, những kẻ mà tôi kinh tởm hơn bất cứ thứ gì trên đời. Điều gì khiến Draco khác biệt với chúng chứ?” Hermione dừng lại, thở dốc, rồi cô tiếp, “Cô đã tự mình nói Draco cưỡng đoạt mọi người hầu là phù thủy lai hoặc gốc Muggle. Đối với anh ta tôi cũng chẳng có gì khác biệt.”

“Và cô cũng tự mình nói: Anh ấy thấy hình ảnh Iris trong cô. Vì thế, cô khác họ.”

“Vậy nên anh ta không yêu tôi! Và như tôi đã nói đi nói lại với cô, tôi không yêu anh ta. Anh ta và tôi sẽ không bao giờ có thể ở bên nhau, hay tôi từng muốn chúng tôi như vậy.” Khi Hermione kết thúc những lời đó, cô thấy mình đang tránh ánh mắt của Pansy. Cơn nhức nhối trở lại, cùng với cảm giác đôi môi của Draco trên môi cô đêm trước đó. Dạ dày cô lại cồn cào khi cô nhớ lại cái thứ hai.

Pansy thở dài rồi nói tiếp, “Điều đó không quan trọng. Tôi xuống đây để xin cô một việc.” Cô ta run rẩy, như thể việc cầu xin một người hầu khiến cổ đau đớn.

“Việc gì?” Hermione hỏi, thở phào vì chủ đề cũng đã thay đổi.

Thoáng trông, Pansy có vẻ không thoải mái, như thể cô ta không muốn nói ra. Nhưng rồi, lát sau cô lầm bầm, “Chúa tể Hắc ám đang cân nhắc đến việc khắc dấu cho Thomas.”

Hermione há hốc mồm. Sự bất công trong cuộc nói chuyện trước đó hoàn toàn bị quên lãng khi cô thốt lên, “Gì cơ?!”

“Ông ta... ông ta thấy Thomas đã đủ tuổi để trở thành Tử Thần Thực Tử.”

“Nhưng thằng bé mới bốn tuổi!”

“Giờ là năm rồi,” Pansy lãnh đạm chỉnh lại.

“Dù vậy,” Hermione cãi cố, “tuổi đó không đủ để trở thành Tử Thần Thực Tử.”

Khi Pansy đáp, Hermione ngạc nhiên nhận ra đôi má nhợt nhạt của cô ta lấp lánh nước mắt.

“Tôi không thể chịu đựng sự thật rằng thằng bé sẽ trở thành một trong số bọn chúng. Tôi đã thấy lòng trung thành của họ dành cho Chúa tể Hắc ám, lối sống của họ, đã hủy hoại Draco. Tôi không muốn điều này xảy đến với con trai mình.”

“Vậy cô muốn tôi làm gì?” Hermione lặng lẽ hỏi, mặc dù cô gần như chắc chắn mình đã biết câu trả lời cho câu hỏi này.

Pansy quay ra nhìn Hermione. Đôi mắt xanh của cô, vẫn đọng đầy nước mắt, cầu xin Hermione lắng nghe khi cô ta đáp, “Cô có thể khiến Draco đổi ý. Cô là người duy nhất có thể khiến anh ấy cố gắng cứu Tommy.”

Hermione ngập ngừng và Pansy, dường như cảm thấy sự do dự của cô, ngay lập tức tuôn trào trở lại. “Hermione, làm ơn, làm ơn, hãy làm điều đó vì tôi. Cô đã thấy Draco là người như thế nào kể từ khi anh ấy

trở thành một Tử Thần Thực Tử vào năm thứ sáu. Tôi biết cô không yêu Thomas nhiều như tôi, nhưng cô thậm chí đã nghĩ rằng bé chưa đủ lớn để nhận lấy dấu hiệu đó. Nếu Draco không đồng ý với quyết định của Chúa tể Hắc ám, thì biết đâu sẽ có một cơ hội để cứu lấy nó. Còn nếu không... nếu không...”

Pansy nghen lại, dường như không thể tiếp tục thêm nữa. Trong vài phút, căn phòng ngập trong những tiếng nước nở của cô, trong khi Hermione vẫn nhìn không thoải mái, nỗ lực nghĩ ra cách nào đó để xoa dịu người phụ nữ đang xúc động mạnh mẽ bên mình.

Mình không thể làm được, Draco sẽ không nghe đâu, mình còn có thể bị giết vì dám bất đồng với một việc mà mình chẳng có nghĩa vụ xía vào.

Nhưng Pansy rõ ràng thấu hiểu Draco hơn ai hết, một giọng nói nhỏ nhẹ chỉ ra từ tận sâu trong tâm khảm. Nếu cô ấy nghĩ mảy có thể khiến anh ta đổi ý, vậy thì mảy có thể làm được.

Nhưng đó đâu phải chuyện của mảy, Hermione đáp trả, mình không thể yêu cầu Draco một chuyện như thế!

Kể từ khi nào mảy e sợ đấu tranh cho điều mà mảy cho là đúng? Rõ ràng mảy phản đối mạnh mẽ việc Tommy bị khắc dấu, và nếu mảy có cơ hội để ngăn điều đó xảy ra, tại sao không nắm lấy nó?

Đến đây, Hermione đầu hàng. “Tôi sẽ cố,” cô nói run rẩy.

“Thật không?” Pansy há hốc mồm ngạc nhiên giữa những tiếng hộp hơi hỗn hển. Cô ta ngẩng đầu lên, đôi mắt ầng ằng nước đột nhiên lóe lên hi vọng.

“Tôi không thể đảm bảo điều gì cả. Tôi sẽ giúp cô... tôi làm thế vì tôi là người hầu của cô.”

“Cô có dám thề với bất cứ giá nào không?” (2)

Hermione nghiêng răng và đáp, “Tôi thề.”

Pansy chăm chăm nhìn Hermione một lát, dòng nước mắt đột nhiên trào ra, rồi cô ta gạt đầu. Đó là cái gạt của sự thấu hiểu, cái gạt đánh dấu cho thỏa thuận giữa họ. Không hề cảm ơn Hermione, Pansy đứng dậy và quay mặt rời đi.

“Ồ,” cô ta đột nhiên nói, dừng lại và lại quay ra nhìn Hermione. “Draco bảo tôi đưa cô cái này.”

Rút dưa ra từ túi váy, Pansy chỉ vào góc phòng xa cổ nhất và lầm bầm, “Accio hộp quà.” (3)

Ngay lập tức, một cái hộp bìa giấy có thiết kế đơn giản bay vụt ra từ góc tối đầy bụi và hạ cánh xuống tay Pansy. Cô ta đưa nó cho Hermione với một nụ cười khê khàng, rồi dứt dưa phép vào túi, quay đi và tiến về phía cầu thang.

Khi Hermione nghe tiếng cửa đóng lại sau lưng Pansy, cô chuyển sự chú ý của mình sang món quà của Draco. Không nghi ngờ gì đó lại là một cái váy tuyệt đẹp khác. Nhưng sau nụ hôn đêm qua, Hermione thấy khó mà chấp nhận sự thật rằng Draco vẫn muốn gửi cho cô bất cứ thứ gì. Chẳng phải hẳn nên tức giận và kinh tởm vì đã bị vướng vào cái thứ gọi là những cử chỉ lãng mạn với một người hầu gốc Muggle, người mà hẳn coi không đáng khao khát hơn một con chuột cống rác rưởi hay sao.

Khi Hermione xoay sở để tháo cái dây buộc quanh cái hộp, cô thấy một cái váy màu tía đậm nằm gọn gàng ở dưới đáy. Nhưng, lần này chiếc váy đẹp không thu hút cô; thay vào đó, sự chú ý của cô ngay lập tức dồn vào một mảnh giấy cuộn nằm trên thứ lụa là kia. Hermione cầm lấy nó, mở ra và đọc:

Hermione,

Mai hãy gặp tôi trong phòng — nghĩa là ngày 28 tháng 11 - buổi tối.

Draco.

P.S. - Hãy nhìn vào cái khay trên cùng của chiếc váy nếu cô có cơ hội.

Vứt tờ ghi chú xuống giường, Hermione lôi chiếc váy ra khỏi cái hộp. Cô giữ nó ra và đứng hình trong một giây để thẩm thấu sự phung phí ón đồ này. Không giống như những chiếc váy mà cô đã nhận được từ Draco; chiếc này được trang trí cầu kỳ hơn; những tràng hạt và xê-quin (4) lần theo hình những đóa hoa lấp lánh dọc đường viền váy, ống tay và cổ. Những hàng khay chạy dọc chiếc váy có hình vuông và làm bằng gỗ.

Theo chỉ dẫn của Draco đã đưa trong tờ ghi chú, Hermione đưa chiếc khuy đầu tiên ra chỗ sáng để coi cho rõ.

Ở đó, được chạm khắc trên một thứ gỗ màu nâu tối là đường viền thô nguyên của một đóa hoa diên vĩ. (5)

Hết chương XVIII

Chú thích:

(1) Nguyên văn “You have to understand that this is the situation you’ve been thrust into –” : Nghĩa khá thô.

(2) Nguyên văn “Do you swear on punishment of release?”

(3) Parcel: Hộp, bọc, gói...

(4) Xê-quin (sequin): Đồ trang sức hình bản tròn (cỡ đồng xu), thường được đeo ở áo.

(5) Iris: hoa diên vĩ.

19. Chương Xix: Đam Mê Tội Lỗi

Sau khi Hermione nhận ra hình ảnh được khắc trên chiếc khuy trên cùng của món quà mới nhất từ Draco, cô nhanh chóng lôi tất cả váy áo ra để kiểm tra khuy áo. Rõ ràng, có một bông hoa tương tự được tạc trên mỗi chiếc. Hermione đoán lý do cho điều này là bởi tất cả những phục trang đẹp đẽ này từng thuộc về chính Iris.

Ý tưởng mặc lại món đồ của một người đã khuất ban đầu khiến Hermione rờn rợn. Nhưng sự tò mò cuối cùng cũng đã vượt lên trên sự bất tiện của cô, và giờ cô thực sự nóng lòng muốn biết tại sao Draco muốn cô biết được rằng mình đang mặc những chiếc váy cũ của Iris khi cô mở cánh cửa phòng mình và chuẩn bị lên lầu để gặp hắn.

Hermione bước hai bậc một lúc khi cô lên đến đầu cầu thang. Cô không chỉ háo hức muốn biết thêm về những chiếc váy, mà còn bởi cô muốn đối diện với Draco sau sự kiện xảy ra hai đêm trước. Mặc dù, phải thừa nhận rằng, tình huống này khá là đáng hổ thẹn, Hermione cần phải biết rồi họ sẽ ra sao. Liệu mối quan hệ chủ tớ của họ (hay, như hắn từng nói, “ông chủ và người hầu”) có thay đổi gì không?

Khi Hermione đặt chân vào căn phòng lơ mờ sáng, cô thấy nó hết như những gì mà mình nhớ. Điểm khác biệt duy nhất là hàng loạt những ngọn nến đồ thảm đã bị thế chỗ bởi loại có màu xanh nhạt. Tất cả trừ một ngọn hình đóa hồng, cái mà, thật đáng ngạc nhiên là không hề bị hao mòn dù hàng tháng đã trôi qua. Hermione ngờ ngợ rằng pháp thuật đã ngăn không cho ngọn nến này tan chảy.

Vì Draco vẫn chưa tới, Hermione ngồi xuống cạnh giường. Cô khẽ rùng mình khi những kí ức đau thương dội về. Cố gắng đẩy chúng ra khỏi đầu, cô đan đi đan lại hai bàn tay. Cô không rõ mình mong đợi điều gì, liệu có phải Draco muốn cô lên đây để thảo luận về chuyện xảy ra trên mái nhà, hay còn vì mục đích khác?

“Chào.”

Hermione ngẩng mặt lên trước giọng nói của Draco. Hắn đang đứng ở đây trước mặt cô, mặc cùng một bộ đồ đen tuyền mà hắn vẫn mặc thường ngày. Mái tóc hắn khê ôm lấy khuôn mặt và hắn có vẻ mệt mỏi khi đóng cánh cửa lại sau lưng, tiến về phía Hermione và biến ra một chiếc ghế để ngồi.

Họ chỉ nhìn nhau chằm trong vòng vài phút. Hermione khó mà không thấy được sự khác nhau so với cuộc chạm trán đầu tiên của họ; lúc đó, Draco không bỏ lỡ một cơ hội nào để hành hạ cô cả về thể xác và tinh thần. Hắn hành động như một kẻ không có trái tim, như hầu hết những phù thủy thuần chủng mà Hermione đã làm việc cho. Giờ thì, Draco trông không còn sức sống, như thể hắn chẳng thể lấy hơi sức đâu mà ném những lời phỉ báng vào cô.

“Về... đêm hôm trước...”

“Chuyện đó đáng lẽ không nên xảy ra,” Hermione buột miệng. Cô đỏ bừng mặt, mím chặt môi, và lại chằm chằm nhìn Draco.

Không như cô nghĩ, Draco chỉ nhún vai. “Tôi cũng chẳng biết nữa,” hắn nói về buồn tẻ.

“Ý anh là gì khi nói không biết?” Hermione hét toáng lên. “Chẳng phải rất rõ ràng sao? Chúng ta hôn nhau. Dù không nên. Chúng ta là hai kẻ ghét nhau cay đắng và sẽ chẳng bao giờ có thể ở bên nhau. Vậy nên hãy quên chuyện đó đi được không?”

“Đừng cho rằng em hiểu thấu lòng tôi.”

“Anh—gì cơ?”

“Khi tôi nhìn thấy em... thật khó để... tôi không thể diễn tả được. Em rất giống Iris. Không chỉ vẻ bề ngoài mà cả tâm hồn bên trong. Giống như em, cô ấy cũng mạnh mẽ, cứng đầu và tràn đầy niềm tin, nhưng cùng lúc, cô ấy cũng mong manh dễ vỡ. Chỉ là rất giống em.”

“Nhưng điều đó không có nghĩa là anh có cảm tình với tôi, phải không?! Bởi vì nó chẳng đi đến đâu cả. Ý tôi là... anh không có cảm giác đó. Và khi anh nói với tôi rằng tôi không nên để cho người khác biết chuyện—”

“Em thực sự tin rằng tôi không có chút tình cảm nào với em sau những gì mà tôi đã làm ư?”

“Những gì anh đã làm?!” Hermione bùng nổ. Cô đột nhiên đứng bật dậy. “Như việc gì? Bạt tai tôi? Nói tôi là kẻ vô dụng, rằng tôi không có quyền làm người? Cường đoạt tôi? Ôi làm ơn. Những biểu hiện đó khó có thể là của kẻ đang yêu.”

“Ngồi xuống đi.”

Những lời nói ra không hề giận dữ. Chúng không to hay mang tính ép buộc, nhưng chẳng hiểu vì sao Hermione cảm thấy phải nghe theo, vì vậy cô ngồi xuống ngay lập tức. Mặc dù cô vẫn còn giận dữ vì sự mâu thuẫn trong những lời hắn nói, cô quyết định sẽ lắng nghe những gì hắn sắp giải bày.

“Có phải em nghĩ, vào ngày đầu tiên tôi gặp em, tôi đã muốn yêu em ngay lập tức? Khi tôi thấy được những nét tương đồng giữa em và cô ấy, có phải em nghĩ tôi đã tự nhủ mình hãy yêu em? Không, đáng ngạc nhiên thật đấy, nhưng tôi đã nghĩ những điều trái ngược. Tôi biết đó là bởi mình đã vẽ nên nhiều nét tương đồng giữa hai người đến mức tôi nuôi dưỡng những tình cảm như vậy. Và tôi đã làm gì? Tôi đối xử với em không khác gì những Máu bùn khác để có thể tổng khứ họ đi.”

Tâm trí Hermione bắt đầu nôn nao. Cô có một linh cảm chẳng lành về những gì Draco sắp làm...

”Và mặc dù thật đau đớn và tồi tệ khi nhìn thấy cô ấy trong em, tôi không thể ngừng mang cho em những bộ váy cũ của cô ấy, tôi khao khát điều đó. Tôi điên cuồng muốn có lại cô ấy, cho dù là với ai đó như em. Tôi đã phải ngăn mình không chộp lấy và hôn em biết bao lần. Cái lần mà tôi hỏi em ai đã... đã cưỡng đoạt em, tôi không hề có ý định làm điều tương tự.

“Tôi-tôi không định ép em lên giường. Tôi đã say, đau khổ và tôi không thể kiểm soát mình đêm đó. Và khi tôi nhìn thấy em, tôi thề tôi đã nghĩ em là Iris.”

“Và anh nghĩ điều đó đủ để bào chữa cho việc anh làm ư?”

“Không,” hắn đáp, và Hermione có thể cảm nhận được sự chân thành nhờ vào niềm hối tiếc trong giọng điệu của hắn.

“Vậy anh yêu tôi vì anh nhìn thấy cô ấy trong tôi,” cô thì thầm, nói lại những lời mà mình từng nói với Pansy.

“Đúng và không,” Draco đáp, đầu hắn chúc xuống. Hermione có thể nhận ra những cơn run rẩy khe khẽ trong giọng nói hắn. “Lúc đầu, đúng là vậy. Nhưng sau một thời gian em ở đây, tình cảm của tôi bắt đầu thay đổi. Tôi vẫn thấy hai người có những nét tương đồng, nhưng... tôi bắt đầu có cái nhìn khác về em. Tôi nhìn ra được những khác biệt... như việc, em coi mọi người đều bình đẳng như nhau. Thật lạ là sau tất cả những nỗi đau mà em phải đương đầu, em vẫn thấy điều tốt đẹp ở kẻ khác.”

“Malfoy, anh đang cố nói với tôi điều gì vậy?”

“Tôi thậm chí còn không biết!” hắn nói, lần đầu tiên cao giọng. “Tôi vẫn đang đi tìm câu trả lời. Tôi đã tận dụng mọi thời gian có thể, cố gắng khám phá những gì đang diễn ra trong đầu tôi và cố gắng hiểu thêm

về em. Ngay từ đêm đầu tiên, tôi đã quan sát em trong từng giấc ngủ để xem mình có thể tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào về điều đang quấy rầy em hay không. Em không hề cởi mở với tôi vì thế tôi không nhận thức được mình thực sự muốn gì từ em.” Hắn bật ra một tiếng gầm gừ khe khẽ như thể thất vọng vì hắn không thể hiểu nổi bản thân mình, rồi thêm vào, “Nhưng... lúc này tôi phải nói cho em vì tôi cần em biết điều đó.”

Nóng lòng muốn biết được điểm mấu chốt, Hermione thốt lên, “Anh có yêu tôi hay không?”

Sự yên lặng thật đáng sợ. Hermione thậm chí còn nghe thấy tiếng kêu xèo xèo của những ngọn nến trong khi cô chờ Draco đáp lời. Nhịp tim thỉnh thoảng của Hermione văng vẳng trong tai cô, to hơn bất cứ lần nào cô từng nghe.

“Từ lâu tôi đã cố gắng đẩy cảm xúc của mình qua một bên đến mức tôi không còn nhận thức được sự tồn tại của chúng nữa.”

Hermione nhìn hắn đắm đắm đầy thiếu não. “Vậy chúng ta nói chuyện này để làm gì?”

“Bởi vì tôi cần em biết toàn bộ câu chuyện!” Draco nổi đóa. Hắn trượt một bàn tay qua mớ tóc dày trong chán chường. “Sau đêm qua nó chẳng còn là bí mật nữa. Và tôi nghĩ... biết đâu... tôi sẽ tìm được câu trả lời nếu giải thích mọi chuyện với em.”

Hermione tiếp tục nhìn Draco đắm đắm. “Và giờ tôi ở đây, nghĩ rằng anh không có khả năng yêu thương,” cô khẽ lầm bầm.

“Tôi không có khả năng đó,” hắn gầm gừ. Rồi nhẹ nhàng thêm vào, “Chỉ là... sau Iris tôi không thể dành trọn trái tim cho ai khác.”

Hermione thở dài, găm mắt xuống sàn nhà. “Anh thậm chí còn không thể tưởng tượng sẽ như thế nào khi phải cúi mình trước loại người mà anh căm thù. Lũ súc vật đó thậm chí còn chẳng bận đối xử với người khác một cách công bằng. Tôi đã quên mất cách yêu thương sau ngần ấy năm sống cùng những kẻ mà còn chẳng hiểu ý nghĩa của từ đó.”

“Và những kẻ đó... tôi cũng chẳng khác gì chúng. Tôi là một trong số chúng.”

“Không,” Hermione ướm lời ngay tức khắc, ngẩng mặt lên nhìn Draco, “anh không phải. Anh... khác chúng. Anh mạnh mẽ. Anh can trường. Anh đã cứu mạng tôi khỏi bè lũ của mình.”

“Chuyện thành ra như thế thật nực cười,” Draco đáp mà không mảy may tí hài hước nào trong giọng nói. “Em ghét tôi, phải không?”

Hermione chớp mắt vì câu hỏi bất ngờ. “Phải...” cô nói chậm rãi, rồi vội thêm vào, “Tôi có thể ghét anh vì cách anh đối nhân xử thế, và tôi có thể ghét anh vì con người anh, vì những việc anh đã làm, và cho dù anh đã khiến tôi tổn thương đến mức nào, tôi vẫn khâm phục anh vì lòng quả cảm.”

Draco rùng mình trước những lời cô nói. “Đừng nói vậy,” hắn đáp. “Nếu như tôi quả cảm, tôi đã cứu Iris. Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là đứng đó nhìn, vì tôi e sợ quyền năng của Chúa Tể Hắc Ám.” Hắn cúi đầu vì xấu hổ. “Tôi không phải người can đảm.”

“Nhưng anh đủ can đảm để kể cho tôi tất cả chuyện này.”

Draco khẽ gật đầu, “Đó là bởi tôi muốn em biết cảm giác của tôi. Tôi đã quá mệt mỏi với việc dối trá.”

Hermione cười khùng khục, không phải bởi tình huống này đáng cười, mà bởi vì nó thật vô vọng. Cô khinh miệt Draco và hắn cũng coi thường cô, nhưng vì mức độ khẩn thiết nào đó đã kéo họ lại với nhau mà không hề có sự đồng thuận từ hai phía. Mặc dù vậy, họ không thể ở bên nhau, vì hôn phối giữa thuần chủng và người hầu máu bùn mặc dù hợp pháp nhưng không được coi là hành động được dung thứ dưới thời đại của Voldemort.

“Vậy giờ chúng ta làm gì?” Hermione khẽ hỏi.

Draco cường đầy ẩn ý đáp lại. Hắn vung vẩy một bên tay và những ngọn nến phía sau đột nhiên tàn dần. Căn phòng tối đi trông thấy. “Ừm...”

Hermione đột nhiên hiểu được ẩn ý của hắn. Cô hầu như chẳng kịp cất lời, “Malfoy... không...” trước khi thấy bàn tay hắn chạm vào khuỷu tay mình, kéo cô đứng dậy.

“Gọi tôi là Draco,” hắn thì thầm bên tai cô.

Hermione rung mình khi hơi thở của hắn phả vào da cô. Cảm giác âm ỉ nhộn nhạo bắt đầu lan rộng từ những điểm tiếp xúc giữa cô và hắn chạy dọc đi khắp cơ thể; đầu gối cô run run và hai tay cô bám chặt vào cánh tay Draco để giữ thăng bằng.

“Dừng lại... chúng ta không thể làm thế...” cô kháng cự, cố gắng thoát khỏi vòng tay của hắn. Nhưng cơ thể cô lại từ chối những gì tâm trí đang mách bảo và cô không có sự lựa chọn nào khác ngoài phó mặc bản thân cho giây phút này.

Draco vuốt má cô, và Hermione giật lùi lại. Cô ngoảnh mặt đi khỏi bàn tay của hắn, nhớ lại những lần mà cô bị chạm vào theo cái cách thân mật như vậy chỉ là khi những tên chủ nhà chuẩn bị cưỡng đoạt cô. Draco dường như hiểu được sự nhạy cảm này và hạ tay xuống.

“Tôi xin lỗi,” hắn thì thầm, kéo cô vào gần hơn. “Tôi quên mất... chỉ là tôi không thể ngăn mình...”

Ngoài lời thú tội trước đây, Hermione không nhớ là có bao giờ nghe Draco thừa nhận hắn mất kiểm soát, và lần này nó khiến cô băn khoăn liệu có nên hiến dâng thể xác mình cho hắn. Nếu hắn thực sự muốn cô... và trong sâu thẳm cô biết cô cũng muốn hắn... nhưng cùng lúc cô cũng nhận thức được là họ không thể... cô không thể mạo hiểm cơ hội để sự thân mật của họ biến chuyển thành thứ gì đó khác tệ hơn thế này...

Hermione chống cự Draco một cách yếu ớt, nhưng ý chí của cô đang tan chảy. Sẽ chỉ là một nụ hôn thôi...

Trước khi cô có thể tự lên tiếng, đôi môi của hai người gặp nhau và mọi lời nói phản đối trong tâm trí cô đều nhạt dần đi. Nụ hôn ban đầu gượng ép, nhưng rồi sớm trở nên nồng nàn với niềm đam mê bị dồn nén lâu ngày. Hermione vòng tay quanh cổ hắn và đáp lại mãnh liệt. Mùi hương của hắn lấp đầy mũi cô và khiến tâm trí cô choáng; rồi, họ tách nhau ra, cả hai đều thở hổn hển.

Trước khi cô kịp nắm bắt chuyện đang xảy ra, hắn lại ấn môi mình vào môi cô và một lần nữa cô chẳng còn nhận thức được rõ ràng. Cảm giác cơ thể họ quyện vào nhau và mùi vị của nụ hôn thật đúng đắn: ngọt ngào và cay đắng cùng lúc, nhưng hợp lại với nhau nó hoàn hảo. Cô chưa bao giờ được hôn theo cách đó; như thể đó là giây phút cuối cùng họ có thể ở bên nhau.

Rồi Draco tách môi mình ra và bắt đầu hôn dọc theo cằm cô xuống đến cổ. Hơi thở của Hermione nghẹn lại khi cô cố gắng kìm nén tiếng rên rỉ; trong suốt đời mình Hermione chưa từng trải nghiệm thứ đam mê mãnh liệt như vậy. Cô không phải loại người có thể để dục vọng vượt lên trên lý trí, nhưng khoảnh khắc này, không có gì khẩn thiết hơn hơi thở hắn trên làn da cô, luồng run rẩy chạy dọc khắp sống lưng cô...

Và rồi, hồi chuông cảnh báo đột nhiên rền vang trong tâm trí cô. Bàn tay hắn đang lang thang ngang dọc mà cô không hề biết. Chiếc váy cô mặc gần như rút xuống sàn màn hôn hít của họ, và đột nhiên cô nhận thấy những ngón tay hắn đang mân mê tấm lưng mình. Hắn khiến làn da cô như rực cháy sau từng động chạm, nhưng...

“Không,” cô thở gấp, giằng ra. Chuyện này đã đi quá xa; lẽ ra cô nên tin vào bản năng khi chúng nói với cô rằng những chuyện như thế này là không thể tránh được.

“Hermione?” Draco hỏi đầy băn khoăn. Hắn tách ra và nhìn thẳng vào cô, ánh mắt hắn ngập trong dục vọng nhưng cũng đầy vẻ quan tâm.

“Chuyện này sẽ chẳng dẫn đến đâu,” cô lầm bầm điên cuồng khi lò dò dưới sàn để tìm chiếc váy, cố gắng nhìn rõ hơn trong bóng tối. Cuối cùng cô cũng tìm thấy nó và vội vàng mặc vào trước khi ngẩng mặt lên nhìn Draco. Nước mắt đọng đầy hai bờ mi khi cô cất tiếng, “Tôi xin lỗi, tôi không thể chịu được điều này.”

Trước sự ngạc nhiên của Hermione, Draco đáp vội. “Tôi hiểu.”

“Anh hiểu sao?” cô hỏi, cảm thấy nhẹ nhõm.

“Phải. Em nói đúng. Chúng ta phải... chúng ta phải tránh xa nhau ra.” Hắn trông cũng nhẹ nhõm khi nụ hôn của họ bị gián đoạn.

Hermione lặng lẽ gật đầu. Hắn nói đúng; sẽ tốt hơn nếu họ giữ khoảng cách nhất định với người còn lại. Bởi sẽ vô cùng mạo hiểm khi để cho bất cứ thứ cảm xúc lãng mạn nào nảy nở giữa hai người, cô không hề muốn thế. Cô không muốn trao gửi trái tim mình cho người như hắn, người mà đã làm tan nát trái tim và tâm hồn của biết bao người trước cô; người mà đã làm tan nát trái tim cô và gần như hủy hoại tâm hồn cô. Nhưng ở đâu đó trong tâm khảm, cô biết đã chẳng còn hi vọng gì để ngăn chặn nó, và giờ cách duy nhất để ngăn cấm cái gọi là – cô ghét phải sử dụng từ đó cho dù nó đúng đi chăng nữa – mối tình vụng trộm đang nảy nở giữa họ để tiếp tục mối quan hệ chủ tớ.

Nhưng giờ thì mình gần như làm quen được với những xúc cảm này, mình không chắc bản thân có thể tiếp tục làm thế hay không.

“Tôi nên đi,” cô thở dài, chuyển ánh mắt về phía ngọn lửa lập lòe đằng sau Draco.

“Phải,” hắn lầm bầm. “Nhưng trước khi em đi, tôi có vài lời cần nói. Pansy sẽ tổ chức một bữa tiệc vào chủ nhật tuần này, và tôi tự hỏi em có muốn tham dự không.”

Hermione chớp mắt, ngạc nhiên vô cùng. Cô, tham dự một bữa tiệc chỉ dành cho những phù thủy thuần chủng ư? “Tôi — tôi không biết nữa,” cô lắp bắp.

“Em không cần phải ăn mặc quá trang trọng hay gì đó, em có những bộ váy của Iris rồi đấy,” hắn vội tiếp lời. “Chỉ là một lời mời thôi.”

“Nhưng họ sẽ không chấp nhận loại người như tôi,” – cô dừng lại, cau mày, rồi tiếp. – “đỉnh đáng đến họ?”

“Họ không cần biết,” Draco khẽ đáp.

“Ý anh là gì?”

“Không có gì. Chỉ là... thôi bỏ đi.”

Một mối và choáng váng vì những sự kiện đêm nay, Hermione không muốn đi sâu tìm hiểu vấn đề. Thay vào đó, cô trở lại với chủ đề về bữa tiệc. “Chỉ là tôi cảm thấy hơi lạc lõng giữa những... Tử thần thực tử.”

Draco thở dài. “Không sao,” hắn nói chậm rãi. Nhưng Hermione dễ dàng để ý thấy hắn đang cố che giấu sự lạnh nhạt trong giọng nói của mình và điều này khiến cô không vui vẻ gì.

“Tôi vẫn chưa quyết định, tôi không—”

“Không có gì đâu,” hắn nói cứng nhắc, cắt ngang cô. “Giờ thì đi đi.”

Nó là một mệnh lệnh chứ không đơn thuần là đề nghị, vì vậy Hermione quay mặt đi. Nhưng trước khi cô định sải bước, cô thấy Draco đặt tay lên vai mình. Cô rùng mình, chống chọi lại với khao khát được ngả mình theo động chạm của hắn, rồi ép bản thân lùi ra xa, đẩy cửa và rời khỏi phòng. Phải đến khi xuống dưới lầu cô mới nhận ra mình đã quên hỏi chuyện về Thomas.

Hết chương XIX

20. Chương Xx: Trọng Tội

Tay gã chậm rãi lần mò xuống người cô... Cảm giác nhộn nhạo chạy dọc khắp sống lưng khi gã trơn mơn làn da trần của cô nhẹ nhàng như thể gã còn không có đó...

Mắt Hermione mở toang và cô bật dậy. Tầm thân phong phanh của cô run lên khi cái lạnh ám bụi từ giường phả vào, nhưng cô thở phào khi phát hiện ra kẻ lạ mặt trong giấc mơ không có ở đây.

Thở dốc, Hermione vén những lọn tóc ra khỏi mặt và ngạc nhiên khi thấy mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô đưa tay lên ôm trán rồi đập tung chăn ra, đứng dậy và lao về phía chiếc gương.

Trông còn kinh khủng hơn mình nghĩ, cô nghĩ mệt mỏi. Vì đã hàng tháng trời không cắt tóc nên giờ mớ tóc của Hermione rối bù lên. Những thâm quầng dưới mắt trở nên rõ mồn một và da cô thì mang sắc thái của cháo đặc nấu nhuyễn khiến cô trông càng mệt mỏi và căng thẳng hơn.

Hermione uể oải dụi mắt trước khi quay trở lại với chiếc gương và đúng lúc đó, cô phải kìm nén tiếng thảng thốt, khi khuôn mặt hiền hậu của một người phụ nữ lại hiện lên trên mặt gương.

“Buổi sáng tốt lành!” chiếc gương nói vui vẻ. Rồi nó bắn một cái nhìn quở trách về phía Hermione và hỏi, “Tôi đang định hỏi cô đây... Sao trông cô tiêu tụy như vậy?”

“Căng thẳng,” Hermione đáp, ngáp ngắn ngáp dài. “Căng thẳng và do phải chạy theo lũ trẻ cả ngày.” Cô ngồi lên chiếc ghế đầu cũ kĩ bằng gỗ ngay trước chiếc gương và chống tay dưới cằm.

Chiếc gương bật ra mấy tiếng tút tút rồi nói, “Này, không lý do lý trấu gì hết. Nhưng điều gì đã khiến cô gái đáng thương này bận lòng đến mức không còn quan tâm đến bản thân thế này?”

“Không có gì,” Hermione đáp gay gắt.

Cô nhận một cái trừng mắt từ chiếc gương trông hao hao những cái trừng của bà Weasley đến mức cô không còn biết gì hơn là nói cho nó sự thật. Cô lầm bầm, “Có-khi-Draco-yêu-tôi-và-tôi-chẳng-biết-phải-làm-gì.”

“Xin lỗi, tôi e rằng mình không nghe rõ.”

Hermione nhắc lại câu đó thật lớn, thậm chí còn nhấn nhá từng từ một. Bầu không khí yên lặng bao trùm khi cô kết thúc.

“Ừm,” chiếc gương nói sau vài phút, “tha lỗi cho tôi nhưng tôi đã nghĩ chuyện này rồi cuộc rồi sẽ đến.”

“Không phải cả bà nữa chứ!” Hermione hét toáng lên khó chịu. “Pansy cũng nói y chang. Tại sao ai ai cũng biết điều này sẽ đến ngoại trừ tôi? Tôi đồ rằng bà có khả năng đoán trước tương lai.”

“Tôi cũng biết Pansy nói thế,” chiếc gương nói thản nhiên. “Tôi chứng kiến mọi chuyện cho dù cô không thấy tôi ở đây. Tôi nhận ra điều đó trước cô, lần đầu tiên cậu ấy bước vào căn phòng này và chỉ nhìn cô, tôi đã biết tất cả.”

“Nhưng làm thế nào?”

“Chuyện này không dễ gì mà giải thích cho cô được, cô Granger. Đó chỉ là linh cảm của tôi.”

“Nếu nó hiển nhiên như những gì bà nói,” Hermione nói tuyệt vọng, “Làm sao nó có thể không... đúng? Ý tôi là — sao một điều tự nhiên có thể sai được?”

Chiếc gương mỉm cười với Hermione. “Cô là một người thông minh, nhưng kiến thức chỉ giúp cô phần nào thôi. Đôi lúc, cô phải gạt nó sang một bên và tin vào trái tim mình.”

“Chuyện này đúng là...” Hermione nói, nhăn mũi và cố gắng tìm từ chuẩn xác, “... cũ rích.”

“Đó là lý do tại sao những lời khuyên bị cho là ‘cũ rích’ trở thành cũ rích. Chắc vì chúng được tin dùng lắm thì mới được nhắc đi nhắc lại như vậy.” Nói rồi, gương mặt trong gương mỉm cười với Hermione và biến mất.

Khi những gợn sóng cuối cùng trên bề mặt gương tan biến, Hermione tức mình lầm bầm. “Hãy nghe lời trái tim mách bảo!” cô bật ra cay đắng. “Có vẻ như dạo gần đây trái tim này không dẫn tôi đi đúng đường.”

Cô đứng bật dậy và đá chiếc ghế đầu sang một rồi đi về phía chiếc giường. Cô giật lấy chiếc váy gần nhất và mặc vội vào rồi vội vã lên lầu đến phòng ăn.

Chiều hôm đó, khi Hermione đi lên lầu hai, cô ngạc nhiên khi thấy Thomas ùng ùng lao ra khỏi phòng mình, phòng phùng giận dữ khi cậu bé cố đẩy đứa em đang bám đuôi cậu đi.

“Kathy, đi chơi chỗ khác đi!”

“Nhưng Tommy, em muốn đi cùng anh!”

Cả hai đứa cùng đứng khựng lại khi trông thấy Hermione. Phản ứng của chúng thì khá là khác nhau, trong khi khuôn mặt Thomas tối sầm lại thì khuôn mặt Kathryn lại sáng bừng lên.

“Hermyné!” cô bé hét, chạy lại chỗ Hermione và ôm chân cô thật chặt.

“C-chào cháu Kathryn,” Hermione lắp bắp, suýt thì mất thăng bằng. Cô tóm lấy thanh vịn để đứng cho vững, rồi hỏi, “Cháu đang làm gì vậy?”

“Tommy nói anh ấy định đến một nơi rất quan trọng nhưng nhất quyết không cho cháu theo cùng.” Cô bé chề môi và nhìn lên Hermione như thể đang cầu xin cô hãy bảo Thomas thay đổi quyết định.

“Cháu định đi đâu, Tommy?”

Thằng bé càu nhàu. “Không phải chuyện của cô.”

Hermione cau mày. Mặc dù đã quen với thái độ của cậu lớn nhà Malfoy, cô vẫn thấy khó chịu phần nào. Nhưng cô cố gắng lờ đi cơn giận của mình và nói bằng giọng bình thường nhất có thể, “Cô chỉ cố gắng —”

“Cư xử phải phép, anh Tommy!” Kathryn đột nhiên cắt ngang. Hermione nhìn xuống và ngạc nhiên khi thấy cô bé đang trừng mắt nhìn anh trai mình. “Cô Hermyné sẽ mách mẹ.”

“Cứ làm như mẹ quan tâm vậy,” Thomas cười khẩy. “Mẹ chẳng đời nào tin một con Máu bùn ngu ngốc cả.”

Cái cau mày của Hermione hằn sâu hơn. Cô chỉ chực muốn nói với Thomas rằng mình và Pansy không còn thù hằn gì nhau nữa nhưng rồi cũng kiềm chế lại. Thay vào đó cô nói, “Cô chắc mẹ cháu không muốn cháu rời đây mà không bảo với ai hết.”

“Chỉ cần ba biết là được rồi,” Thomas bật lại. “Tôi đi đây và chẳng có gì ngăn được cả.”

“Nhưng Tommy, em —”

“Kathy, im mồm!”

Mắt Hermione mở lớn. Giọng nói độc địa của cậu bé là điều mà cô chưa bao giờ nghĩ có thể thoát ra từ miệng của một cậu bé 5 tuổi. “Tommy, ăn nói cẩn thận,” cô nói gay gắt.

“Đừng có hòng tôi nghe lời loại người như cô,” thằng bé đáp xấc xược, đảo mắt. Rồi, cùng với đó, nó đi vượt qua Hermione và Kathryn rồi bắt đầu chạy xuống cầu thang.

Kathryn bật khóc ngay tức thì. Trước khi Hermione có thể dỗ dành cô bé thì cô bé đã thả chân cô ra và chạy đuổi theo Thomas.

Khi Hermione dõi theo bóng dáng đang xa dần của hai đứa trẻ, cô cảm thấy một cơn nhức nhối của tội lỗi. Nhiệm vụ của cô là trông chừng chúng để chúng không vướng phải bất cứ nguy hiểm gì. Nhưng khi cô thấy Thomas đẩy cửa nách dẫn ra khu vườn, cô mới chợt hiểu ra.

Như những gì Pansy đã nói: Thomas vừa mới bắt đầu bước vào đợt tập dượt trở thành Tử Thần Thực Tử. Khi những lời nói của Pansy lóe lên trong tâm trí cô, Hermione ghép nối các chi tiết lại với nhau. Sự vắng mặt thường xuyên của cậu bé, tâm trạng bất ổn, thái độ khắc nghiệt với cô em gái... mọi thứ đều rõ ràng. Sau rốt, Hermione vẫn còn nhớ như in những gì Harry nói với cô hồi năm sáu về việc Draco thi thoảng lại lặn mất tăm. Tất nhiên đó không phải vì hắn ta tập dượt gì cả vì lúc đó hắn đã là một Tử Thần Thực Tử rồi. Nhưng Hermione vẫn không thể không thấy hai tình huống này giống nhau.

Nhận thức này giúp Hermione nhớ ra một điều: lời hứa của cô với Pansy. Cô thấy nôn nao khi nhớ ra mình phải thay mặt Thomas nói chuyện với Draco về quyết định của Chúa Tể Hắc Ám. Nhưng, cô tự nhủ, cũng chẳng có mấy cơ may cho cô hành động – vì dù sao Draco cũng thường xuyên xa nhà trong khoảng thời gian dài, về nhà được một hai ngày rồi lại đi. Đạo gần đây Hermione cũng không có cơ hội nói chuyện mặt thẳng mặt với hắn, và mặc dù bản thân cũng thấy nhẹ nhõm, một phần trong cô lại nhớ nhung hắn.

Chẳng có việc gì làm và thấy lo cho sự an toàn của lũ trẻ, Hermione bắt đầu hướng xuống cầu thang. Cô xuống đến tầng một rồi nhanh nhẹn đến bên cửa nách, mở ra và bước vào vườn.

Để cho bản năng dẫn lối, Hermione bước đến khu vực khá tối của khu rừng phía sau vườn. Cô di chuyển thật nhẹ nhàng, vừa để nghe cho rõ vừa để không bị Thomas hay ai đó đồng hành cùng cậu bé phát hiện.

Có khi cậu bé còn chẳng ở đây, cô thầm nghĩ trong bụng bối rối khi nhìn quanh quất khu đất trống hoang tàn, có khi cậu bé rời—

Dòng suy nghĩ của Hermione đột nhiên bị cắt đứt khi cô nhìn thấy một tia sáng đỏ lóe lên phía bên trái. Cái mũi cơ của cô ngay lập tức căng ra, cô lò dò đến một bụi cây gần đó và nhẹ nhàng gạt một vài cành cây ra để quan sát.

Thomas đang ở đó, hai tay cầm chặt cây đu đưa dường như hơi quá khổ so với cậu, khuôn mặt nhỏ trẻ thơ của cậu nhăn lại để tập trung cao độ. Bên cạnh cậu là một ông già lùn tịt với chòm râu dài đen và đôi mắt hí tối sầm. Hình như ông ta đang lăm bằm chỉ dẫn cho Thomas.

Mồ hôi chảy dọc xuống hai bên má của Thomas, nhưng cậu vẫn nghiến chặt răng và hét, “Stupefy,” và quơ đu đưa về phía một con bướm gần đó. Con bướm, bị trúng tia sét đỏ, đông cứng lại giữa không trung rồi rơi xuống đất. Thomas liền bật cười rạng rỡ.

“Giỏi lắm, giỏi lắm,” lão phù thủy nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm. “Tất nhiên đó chỉ là kiến thức căn bản thôi nhưng tôi nghĩ cậu đã làm đủ tốt để được khắc dấu vào tuần tới đây.”

Trong một khoảnh khắc, Hermione thề rằng cái nhìn thoảng qua trên gương mặt Thomas trước thông tin này là sự sợ hãi, nhưng rồi cậu bé quay mặt đi và định dứt đu đưa vào túi. Nhưng ông già kia nói “Không!” vô cùng gay gắt và giật cây đu đưa từ tay Thomas.

“Đồ của cậu đâu mà giữ,” ông ta nói giận dữ trước khi đẩy mạnh Thomas và vội phóng đi.

Hermione há hốc mồm khi nhận ra ông ta đang tiến về phía mình đúng lúc cô ném mình phía sau một cái cây. Khi người đàn ông già béo ú đi suốt qua bụi cây, chiếc áo choàng dài của ông bị vướng vào mấy cái cành. Với một tiếng cầu nhàu, lão giằng mạnh chiếc áo, không may xé toạc mấy cái túi. Hình như lão không biết chiếc đu đưa bị rớt lẫn xuống đất.

Từ chỗ nấp, Hermione ngay lập tức thấy chiếc đu đưa rơi. Cảm giác liều lĩnh trào lên trong cô và tự nhiên cô muốn chớp lấy và giữ nó.

Không, mình không được phép, cô tự nhủ với bản thân khi quan sát Thomas đi theo hướng ngược lại, một mắt thì nhìn cậu bé, một mắt thì dán vào cây đu đưa. Mình có thể bị giết nếu trộm một cây đu đưa. Và... mình cũng có được dùng phép thuật đâu.

Những ngón tay Hermione, ngược lại, đang chậm chậm lần mò về phía cây đu đưa bất chấp ý chí của cô. Cuối cùng thì chúng cũng cầm được một đầu, và tự tiện dứt vào túi chiếc váy cô đang mặc.

Một luồng adrenaline cùng với cảm giác tội lỗi chạy dọc cơ thể Hermione và cô đột ngột nhảy dựng lên. Mặc dù nhận thức được mình vừa mắc trọng tội nhưng cô vẫn muốn thử cây đu đưa xem sao, cô bắt đầu vội vã trở lại phủ, cây đu đưa cứ đập vào chân mỗi bước cô đi.

Hết chương XX

21. Chương Xxi: Hỏa Tự

Và tôi không muốn thế giới thấy mình

Vì tôi không nghĩ họ sẽ hiểu

Khi mọi thứ tan vỡ

Tôi chỉ muốn em hiểu con người tôi

Và tôi không thể kiềm lại những hàng lệ khi chúng chẳng thể nào chảy được nữa

Hay khoảnh khắc sự thật trong lời nói dối của em

Khi mọi thứ cứ như trong phim vậy
Máu chảy khiến ta cảm thấy mình đang sống
Goo Goo Dolls – Iris

“Hermione?”

Cơ thể Hermione cứng lại. Dù lưng đang dựa cửa, cô vẫn biết người viếng thăm là Draco. Cô cũng biết rằng mình đang cầm một cây đũa mới (Hermione đã dành phần lớn buổi tối cố gắng thử vài bùa chú phức tạp mà mình vẫn còn nhớ được từ hồi học Hogwarts, nhưng không tiến bộ gì mấy) và nếu Draco bước thêm một bước nữa, hẳn sẽ thấy nó mất.

Vội vàng, cô nhồi chiếc đũa vào túi khi quay lại, cầu nguyện rằng hắn không thấy những gì cô vừa làm. “Vâng?” cô hỏi, giọng cao hơn bình thường. Cô cố bịa ra một cái cớ cho sự đỏ mặt của mình, “tôi vừa mới mặc quần áo xong.”

Draco gật đầu. May mắn thay, hắn có vẻ bị phân tâm nên không để ý thái độ đầy tội lỗi của Hermione khi hắn vươn ra nắm tay cô. Trong vài giây ngắn ngủi, Hermione nghĩ có lẽ hắn đã thấy cô cầm đũa và tính đòi nó lại nhưng hắn bảo, “Em đã cho Thomas và Kathryn ngủ chưa?”

“Rồi,” Hermione đáp lại, giọng bình thường hơn khi biết chắc Draco không để ý tới vẻ mặt tội lỗi của mình. “Hai đứa đã ngủ rồi, có lẽ vậy.”

“Vậy đi với tôi. Có vài thứ tôi muốn cho em thấy.”

Hermione chớp mắt, nhưng Draco đã nắm chặt tay cô và kéo theo hắn. Cô làm theo. “Anh dẫn tôi đi đâu thế?” cô hỏi khi cả hai leo lên bậc thang đá phủ bụi dẫn tới lầu một và bắt đầu bước tới cầu thang chính.

Draco không trả lời, mà vẫn giữ khuôn mặt sắt đá khi bước một lần hai bậc.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” cô lặp lại khi Draco không dừng lại ở lầu hai và cứ tiếp tục đi lên tới lầu ba.

“Tôi muốn em thấy vài thứ,” hắn đáp thẳng thừng.

Tôi biết,” Hermione trả lời khó chịu khi cô cố bắt kịp bước chân lẹ làng của hắn. “Anh nói với tôi điều đó vài lần rồi, cảm ơn.”

“Và em cũng đã hỏi tôi chúng ta đang đi đâu cũng khá nhiều lần rồi đấy,” hắn cáu kỉnh. “Kiên nhẫn, chúng ta sắp tới rồi.”

Hermione chìm vào im lặng khi cô đuổi theo Draco trên những bậc thang còn lại. Khi họ tới lầu ba, hắn bắt đầu bước dài không do dự về phía hành lang bên phải. Mắt hắn dò xét bức tường như đang tìm kiếm một thứ gì đó; cuối cùng, hắn đã tìm thấy thứ mình cần kiểm tra và dừng trước tấm thảm thêu hình hai con rồng.

“Tôi tưởng – tôi tưởng tôi không được đến tầng lầu này chứ,” Hermione lo lắng, cố cư xử như thể mình chưa bao giờ thấy những tấm thảm dệt công phu xung quanh. Thế nhưng, Draco chẳng để tâm gì đến cô mà chỉ nhìn chăm chăm vào tấm thảm. Một lúc sau, hắn với tay và đẩy cái nút tròn nhỏ mà Hermione biết trước là thứ kích hoạt cánh cửa bí mật.

Không nghi ngờ chi, tấm thảm sáng lên với tiếng roẹt không rõ để lộ ra lối vào căn phòng bí mật. Không nói một lời, Draco nắm tay Hermione và kéo cô qua những sợi len lơ lửng trước lối vào. Khi họ đã bước vào trong, bức tường lập tức biến mất khỏi tầm nhìn phía sau họ, không để lại bằng chứng gì cho thấy nó từng ở đây vài giây trước đó.

“Em là người đầu tiên tôi đưa tới đây,” Draco nói dứt khoát, phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Hermione nuốt khan và gật đầu. Cô cố nói điều gì đó, nhưng những con chữ cứ lạc mất nơi đầu lưỡi và cô chỉ còn cách nhìn chăm chăm vào những bức vẽ và tượng xung quanh mình với sự kinh ngạc xen lẫn tò mò giả tạo.

“Tất cả đều là Iris,” Draco giải thích.

“Nhưng vì sao?” Hermione hỏi, bày tỏ nỗi thắc mắc cứ treo lơ lửng nơi đầu lưỡi kể từ khi cô khám phá ra căn phòng bí mật. “Tại sao anh lại giấu tất cả những... thứ này ở đây?”

Draco thở dài và bắt đầu bước chậm rãi xung quanh căn phòng, để ánh nhìn của mình lang thang hết bức chân dung này đến bức khác. Cơ gò má hắn giật nhẹ khi hắn ngang qua bức tranh Iris mà Hermione đang dừng lại để xem xét, nhưng rồi hắn tiếp tục. Có lẽ một phút đã trôi qua khi cuối cùng hắn cũng mở lời.

“Tôi không thể chịu được khi hình ảnh cô ấy cứ chờn vờn trong tâm trí mỗi ngày. Nó quá khó khăn cho tôi khi nhìn thấy cô ấy dù nàng đã đi mất, nhưng đồng thời, tôi không thể tự mình vứt bỏ tất cả những thứ này. Đó là những thứ duy nhất còn sót lại nhắc nhở về một thời tốt đẹp trong đời tôi. Tôi có kí ức, nhưng không đủ. Bỏ đi hoàn toàn những gì nhắc nhở tôi về gương mặt của Iris khỏi cuộc đời tôi cứ như lấy đi hơi ấm của ngọn lửa và chỉ chừa lại ánh sáng.”

Draco dừng lại một chút bên một bức chạm trổ bằng cẩm thạch hình ảnh Iris chìa đĩa phép ra như thể sắp sửa thực hiện một bữa chú. Hắn chạy những ngón tay của mình nhẹ nhàng nơi bờ vai của cô ấy, nhắm mắt, rồi tiếp tục.

“Tôi che giấu căn phòng này vì không muốn ai tìm ra nó. Phần nào, tôi thật ích kỉ khi làm thế. Tôi không muốn chia sẻ cô ấy cho ai cả. Tôi không muốn một ai khác làm hỏng mất sự thuần khiết tôi vẫn luôn thấy nơi những bức chân dung này. Cô ấy là của tôi và chỉ riêng tôi mà thôi, kể cả khi thể chất của nàng đã rời xa mãi mãi khỏi đời tôi.”

Hermione nhìn trong im lặng khi Draco siết chặt nắm tay và cúi đầu. Hắn vẫn cứ vậy một vài phút trước khi đứng thẳng người lại, vén tóc ra khỏi mặt, và tiếp tục đi dạo quanh phòng. Tuy nhiên, lần này, hắn có vẻ ít chú ý đến những tác phẩm nghệ thuật xung quanh mình. Thay vào đó mắt hắn dán chặt vào Hermione.

“Em biết không,” Draco lặng lẽ nói khi bắt đầu tiến về nơi Hermione đang đứng bên cạnh lối vào bí mật, “Iris là nữ thần cầu vồng và cảm xúc trong thần thoại Hy Lạp.” Hắn dừng lại trước Hermione và cười nhẹ trước sự ngạc nhiên trên gương mặt của cô. “Đúng, tôi cũng biết về thần thoại Hy Lạp. Thật ra tôi bị nó thu hút. Tôi không bao giờ đọc mấy thứ vớ vẩn của Muggle về cuộc chiến thành Troy hay hành trình của Odysseus; tôi không mấy hứng thú với mấy câu chuyện bịa biếu dương những gã người không xứng đáng. Không, chính những vị thần đã hấp dẫn tôi.

“Iris là sứ giả của thần Hera. Nàng lướt trên những dải cầu vồng để đem tin tức từ vua của các vị thần – Zeus và Hera, tới loài người. Nàng cũng đã mang linh hồn của những người thiếu nữ đã chết tới cánh đồng Elysian, nơi nàng đã trồng một đoá hoa diên vĩ trên từng ngôi mộ. Thú vị, Iris mà ta biết cũng có một vai như thế khi phục vụ cho Chúa tể Hắc ám: Cô ấy đưa tin cho những Tử Thần Thực Tử trong và ngoài hàng ngũ lúc xảy ra chiến tranh, bởi bất cứ phương thức liên lạc nào bằng pháp thuật nào cũng đều bị chặn vào thời điểm đó.

“Thú vị lắm là Chúa tể Hắc ám đã tin cô ấy quá mức, bởi hắn ta chẳng tin nổi anh trai của cô ấy, Blaise, rằng gã có thể trở thành một Tử Thần Thực Tử. Nhưng sự tin tưởng của hắn ta đã bị giết chết một cách thảm hại, Iris đã phản bội chúng tôi và đưa thông tin cho kẻ thù – ồ đúng thế, lần đầu tiên, Chúa tể Hắc ám đã phạm sai lầm.”

Draco dừng lại và bật ra một nụ cười gat gât, vô cảm. Gương mặt hắn vặn xoắn lại với sự cay đắng xuất hiện như thể hắn vừa nếm phải một thứ gì đó rất ghê tởm. “Thế đấy, em có thể tưởng tượng điều gì xảy ra tiếp theo,” hắn kết thúc.

“Vậy... vậy đó là lí do cô ấy chết ư?”

“Đó là cách cô ấy đã chết. Chúa tể Hắc ám không thích bị phản bội. Và tôi phần nào hiểu được vì sao hắn lại như thế.” Draco bắn cho Hermione một ánh nhìn xuyên thấu tới tận tâm can. “Sự phản bội, đặc biệt là từ người mình tin tưởng, là tội ác kinh khủng nhất của loài người.”

Draco thở dài lần nữa, rồi nhẹ nhàng nói. “Nhưng cô ấy đã tô vẽ cho cuộc sống của tôi những sắc màu. Mọi thứ với tôi khi trước luôn là đen và trắng... Tôi đã có thể theo đuổi giấc mơ của cha và trở thành một Tử Thần Thực Tử hay theo phe đối lập. Tôi đã có thể hoàn thành nhiệm vụ Chúa tể Hắc ám giao hay giao cả gia đình mình cho hắn. Tôi đã có thể làm như thế này hoặc thế nọ. Mỗi ngày, đều trôi qua giống nhau, và

tôi luôn chọn bóng đêm vì con đường ấy luôn dễ dàng hơn. Iris tới và làm thế giới của tôi trở nên phức tạp. Cô ấy cho tôi nhiều lựa chọn hơn.”

Hermione mở miệng đáp lời, nhưng Draco đã nói trước khi cô kịp lên tiếng. “Đi với tôi. Tôi không đưa em đến đây chỉ để kể chuyện; như đã nói, tôi có vài thứ muốn cho em xem.”

Cô tuân theo và để hắc nắm lấy khuỷu tay rồi dẫn tới chỗ con rắn thủy tinh to lớn ở giữa căn phòng. Khi hai người tới nơi, Draco buông Hermione ra và ấn lòng bàn tay mình vào mặt kính. Không có gì xảy đến với ngọn lửa đang leo loét nơi trung tâm của bức chạm, Draco nhìn chăm chăm, sững sờ bởi thứ trước mặt một lúc trước khi nói, “Làm theo tôi.”

“Ý anh là –”

“Cứ làm đi,” hắc nóng nảy. Rồi, có lẽ quá thiếu kiên nhẫn để đợi Hermione tuân lệnh mình, hắc cầm lấy cổ tay Hermione bằng tay kia của mình và ấn lòng bàn tay của cô vào con rắn.

“Cái gì thế này?” Hermione thở hổn hển.

“Món quà mà tôi tặng cho Iris từ rất lâu rồi,” Draco lặng lẽ trả lời, nhìn chăm chú vào bức chạm. “Cha tôi đưa nó cho tôi, và ông có nó từ Chúa tể Hắc ám như là một phần thưởng cho việc hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn đã được giao cho ông nhiều năm trước khi tôi ra đời. Khi tôi lần đầu nhận nó, nó nhỏ hơn rất nhiều, nhưng tôi đã làm nó to được đến kích cỡ này. Iris và tôi nhận ra rằng ngọn lửa” – hắc ra hiệu cho con rắn – “cháy mạnh mẽ hơn nhiều khi nó cao và mạnh hơn gấp mười lần.”

“Nhưng nó là gì?”

“Tôi không thể nói chính xác cho em biết được, vì tôi cũng không biết. Nó được tạo ra từ pháp thuật mạnh mẽ hơn nhiều mà tôi biết. Mặc dù, tôi biết, mục đích của nó là hợp nhất hai linh hồn hay thứ gì đó đại loại thế. Nếu ngọn lửa chuyển sang màu vàng, có nghĩa là hai linh hồn từng ở cạnh nhau giờ đây đã bị chia cắt. Nếu ngọn lửa chuyển sang màu xanh, nghĩa là hai linh hồn chưa từng bên nhau đều đang sống mạnh mẽ. Mặc dù, phần lớn thời gian, nó không có biến chuyển gì vì tìm được hai linh hồn được tạo ra chỉ để dành cho nhau cứ như kiểm hai hạt cát y hệt nhau vậy: Nó gần như không tưởng.”

“Và màu xanh lá?”

“Tôi không biết.”

“Voldemort dùng nó để làm gì?” Hermione hỏi, dù bản thân đã biết chắc câu trả lời.

“Không có gì để em bận tâm cả,” Draco gay gắt, “em sẽ không hiểu gì đâu.”

“Thật ra,” Hermione vặn lại, cơn giận bùng nổ, “Tôi nghĩ là tôi sẽ hiểu.”

Draco cười. “Tôi nghi ngờ đấy,” hắc chế giễu. “Đó là nghệ thuật hắc ám.”

“Ồ? Vậy tôi cho rằng sẽ không có hại gì nếu tôi hỏi... Nó không, vô tình, có thể làm gì đó với những Trường sinh linh giá của hắc chứ?”

Nụ cười nửa miệng nhanh chóng trượt khỏi gương mặt của Draco. “Em nghe về những điều đó ở đâu?” hắc chậm rãi hỏi, quay lại nhìn cô.

“Là bạn của Harry Potter cũng có cái lợi của nó,” cô nói với điệu cười trống rỗng trước khi lại đưa mắt về tấm kính được chạm trổ. “Tôi đoán là Voldemort –”

“Đừng nói tên hắc ta,” Draco rít.

“—sử dụng nó để kiểm tra lại xem những nỗ lực tạo ra Trường sinh linh giá của hắc có thành công hay không. Và tại sao anh lại không muốn tôi nói tên hắc ra? Tôi đã nghĩ loại người như anh xem hắc là một người hùng chứ, không còn lí do gì để sợ hắc cả.”

“Hắc là chúa tể của tôi, và tôi không xứng để gọi tên hắc. Em,” hắc thêm vào, nhìn Hermione với nỗi sợ xen lẫn tức giận. “em không đáng để hôn vết dơ trên giày hắc nữa.” Giọng hắc run rẩy khi nói thêm, “Tôi không biết em lấy đâu ra can đảm để gọi tên hắc trong khi nhiều người đã bị trừng phạt vì làm thế.”

“Vì tôi không sợ bất kì hình phạt nào của anh,” cô trả lời thật lòng, không lúng túng chút nào khi Draco đột ngột đổi thái độ vì cô đã quá quen với việc đó. “Tôi đã từng sợ, nhưng giờ thì chả còn gì để mất nữa.” Draco không trả lời, thế nên Hermione tóm lấy cơ hội này và đổi đề tài. “Vậy anh nghĩ màu xanh lá tượng trưng cho cái gì? Nó phải có ý nghĩa gì đó chứ... mọi thứ đều có mục đích của nó.”

“Tôi không biết,” hắn nói ngập ngừng. Rồi hắn rút tay lại, và ngay lập tức ngọn lửa tắt ngấm. “Tôi không nghĩ màu sắc quan trọng nữa, mà sự thật là... bằng cách nào đó chúng ta gắn kết với nhau.” Hắn nhìn đi chỗ khác trước khi nói, “Nhưng chúng ta đã ở đây lâu rồi, đi thôi.”

Draco nắm tay Hermione và rút ra khỏi bề mặt kính. Thay vì thả ra, hắn tiếp tục giữ nó khi kéo cô khỏi con rắn và tới lối vào bí mật. Trong vài giây, hắn đã tìm thấy cái núm tròn và túm lấy nó. Bức tường mờ đi, và cả hai người họ bước xuyên qua những sợi chỉ sáng lên của tấm thảm.

Khi đã thận trọng bước ra tới bên kia, Draco lên tiếng. “Có một điều tôi muốn hỏi em. Em có... em có làm phép không? Trong căn nhà này?”

“Không,” Hermione nhanh chóng trả lời, tim chùng xuống. Nhận ra mình đang nắm chặt tay của Draco, cô thả lỏng và nói thêm vào, bình tĩnh hết mức có thể. “Tôi không biết anh đang nói về cái gì cả.”

Draco nhìn chằm chằm vào cô. Mắt hắn nheo lại và nhìn như thể đang xem xét sự thật đằng sau lời cô nói. Cuối cùng, hắn nói cứng nhắc, “Tốt. Bởi nếu em có...”

Hermione cắn đầu lưỡi và cảm nhận vị máu nồng trong miệng. “Anh sẽ phải giết tôi,” cô lặng lẽ kết thúc, vô thức trượt bàn tay không của mình vào túi chiếc áo choàng đang mặc và nắm chặt những ngón tay quanh cái tay cầm nhai nhụi của cây đũa phép bị đánh cắp đang giấu ở bên trong.

Hết chương XXI

22. Chương Xxii: Lời Hứa

Tuần chuẩn bị cho bữa đại tiệc của Pansy chồng chất công việc. Hermione tạm thời không phải trông coi bọn trẻ nữa mà thay vào đó bị buộc phải tự tay mình chuẩn bị bữa tối (công việc tẻ nhạt này đã hơn một lần mời gọi cô đụng đến cây đũa gỗ nhạt được) và nghe Pansy sai bảo, người có vẻ đã lấy lại được thái độ giả tạo hợm hĩnh của mình. Thực tế, khi nào mà có những phù thủy ghé qua với lý này lý nọ, Pansy đối xử với Hermione cay nghiệt hết những người hầu khác. Mặc dù Hermione hiểu được thái độ kẻ cả mới hồi lại của Pansy, lần đầu tiên trong đời cô ước, mình có thể ở cùng Draco chứ không phải ai khác.

Trước khi kẻ ăn người ở trong nhà để ý thì cái ngày đó đã đến rồi. Hermione tỉnh dậy sáng đó khi tiếng quát chói tai của Pansy trôi dạt xuống phòng cô từ tầng trên, đang quở trách ông quản gia Bingley vì làm việc gì đó mà cũng không xong.

Mặc dù phần nào cô cũng muốn vùi mình xuống dưới cái chăn cồng kềnh và ngủ lại, Hermione biết rằng sớm muộn gì Pansy cũng có việc cho cô làm thôi vì vậy cô cố gượng mình ra khỏi giường. Vừa chạm chân xuống đất, cô ngáp ngắn ngáp dài trước khi lê đến bên cái ngăn tủ dưới chiếc giường, vớ đại cái váy ngay trên, và trồng nó vào người. Cô cho phép mình nhìn qua mặt mũi trong gương trước khi rút đũa từ chỗ giấu bí mật tít bên trong cái ngăn tủ dưới cùng, nhét nó cẩn thận vào trong váy và đi lên sảnh chính.

Đúng như Hermione đoán, Pansy đã vồ lấy cô ngay khi cô vừa đóng cánh cửa sau lưng.

“Granger, cô đã phủ kem lên món bánh pudding chưa?”

“Chưa,” Hermione lầm bầm, bật ra một tiếng ngáp. Cô không thể không để ý thấy Pansy đã quay lại với việc gọi cô bằng họ.

“Có chuyện gì?”

“Không có gì,” Hermione đáp lại to hơn. “Tại sao cô không dùng đến pháp thuật để làm?” cô thêm vào, thấy khó chịu.

Pansy trừng mắt nhìn Hermione mà không thèm đáp lại rồi nói, “Đi theo tôi.”

Hermione miễn cưỡng theo Pansy vào phòng ăn. “Cô cần gì?” cô hỏi.

Giờ khi đã thoát khỏi những ánh mắt nhòm ngó, Pansy mới bỏ cái thái độ ra điều xuống. “Tôi biết mình đã khiến đời cô như địa ngục suốt tuần qua,” cô ta nói khẽ, không nhìn vào mắt Hermione, “nhưng cô hiểu cho tôi phải không?”

“ ‘Khiến đời tôi như địa ngục’ là còn nói giảm nói tránh đấy,” Hermione mát mẻ nói.

“Chỉ cần không hé răng với bất cứ ai ở bữa tiệc,” Pansy rít lên. Trông khá lo lắng khi hỏi thêm, “Draco mời cô phải không?”

“Phải.”

“Blaise cũng tới.”

Hermione cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh khi nghe thấy tên gã, nhưng cô cố giữ vẻ lạnh tanh bên ngoài. “Vậy sao?”

“Phải,” Pansy nói, trông còn lo lắng hơn. “Nghe này,” cô ta thêm, nói gấp gáp, “Tôi không biết chính xác là khi nào, nhưng tôi có cảm giác Thomas sắp... họ sắp làm điều đó rồi... sớm thôi.”

Phải mất vài giây Hermione mới hiểu Pansy muốn nói gì nhưng khi hiểu ra, cô thấy dạ dày mình nhộn nhạo. “Tôi vẫn chưa hỏi Draco,” cô há hốc miệng hoảng hốt.

“Tối nay hãy hỏi anh ấy, Hermione,” Pansy cầu xin, nghe như thể cổ sắp bật khóc. “Làm ơn, cô phải giúp tôi. Cô đã thề cô—”

“Tôi biết,” Hermione ngắt lời giận dữ. “Tối nay tôi sẽ hỏi, tôi hứa.”

“Nếu cô—” Pansy bắt đầu nói, nhưng lại bị cắt ngang, lần này là bởi tiếng chuông cửa reo và giọng nói thánh thót của một phụ nữ đang gọi tên cô. Tự nguyện rửa trong hơi thở, Pansy vội vã đứng dậy và đẩy Hermione sang một bên.

“Hãy nhớ lời tôi nói,” cô ta rít lên qua vai trước khi đẩy cánh cửa và chạy vội về phía cửa ra vào.

Hermione nhìn cánh cửa đóng sập sau lưng Pansy, cô bật ra tiếng thở dài mà mình kìm nén từ nãy. Cảm thấy phải làm cái gì đó, cô đẩy cánh cửa dẫn vào bếp ở cuối phòng ăn. Bếp thì trống trơn vì vậy Hermione không gặp khó khăn gì trong việc xác định vị trí của món bánh pudding mà những con gia tinh trong phủ làm và bỏ lại để cô làm nốt.

Cô rút dưa phép ra và hô, “*Mellitus laganum*.” Một lớp kem dày bắt đầu tuôn ra từ đầu dưa và Hermione dùng nó để trang trí mặt bánh pudding. Ngay khi cô cẩn thận phủ xong vòng kem cuối cùng và đút cây dưa vào túi, cô có thể nghe thấy tiếng các vị khách đang trò chuyện sôi nổi khi họ đi qua cửa chính.

Đúng lúc đó, một loạt tiếng nổ vang lên trong bếp và bảy tám con gia tinh từ đâu xuất hiện. Một trong số đó – tình cờ lại là con gia tinh đã lau dọn phòng ăn sau bữa tối đầu tiên của Hermione khi ở đây – trông kinh hãi khi nhìn thấy cô trong khi mất nhìn đi chỗ khác, rồi chạy đến chỗ những người bạn đồng hành đang xếp thành một hàng. Chẳng có lấy một mống nào để ý đến Hermione khi chúng bắt đầu chạy đi chạy lại loanh quanh từ chỗ tủ lạnh và bàn bếp, trên đầu kệ nệ những cái đĩa to tổ chẳng đầy ắp thức ăn ngon: cá nướng và bánh ba tê cắt, một con heo quay to, xúc xích, chân gà, khoai tây chiên, khoai tây nghiền, đậu bắp lò, đậu Hà Lan, nước sốt, và cùng với đó là những món trắng miệng như bánh pudding, bánh sô-cô-la và bánh tạc mật ong. Những chiếc đĩa trên bàn đặt cạnh những món cao lương mỹ vị khác mà mới liếc qua thì Hermione chẳng biết là gì.

Khi Hermione lơ đãng nhìn hai con gia tinh đỡ một cái bình đựng nước to tổ chẳng từ tủ lạnh ra, tâm trí cô mới trôi dạt đến nhiệm vụ nhờ Draco can thiệp vào chuyện của Thomas. Cổ họng cô khô rát trước suy nghĩ phải cố thuyết phục Draco thay đổi ý định về một chuyện mà cô còn chẳng biết rõ.

Mình sẽ xoay sở thế nào đây?

Hermione nghe thấy tiếng tiếng cọt kẹt khe khẽ và đông cứng người lại. Nằm quay lưng về phía cầu thang nên cô không nhìn thấy mặt kẻ đột nhập, nhưng linh tính mách bảo cô hãy nằm yên, hi vọng có thể vờ như mình đang ngủ.

“Hermione?” một giọng lưỡng lự cất lên.

Hermione bật ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm trước giọng nói quen thuộc đó và quay người sang bên kia. Draco đang đứng ở chân cầu thang, tay cầm đũa phép. Cảm giác ngờ ngợ quét qua Hermione khi cô nhớ lại lần đầu tiên cô thấy Draco ngay sau khi vừa đặt chân đến phủ với tư cách một kẻ đầy tớ, rồi bật dậy ngay.

“Tôi tưởng em đang say giấc,” Draco nói, nhét đũa vào trong túi và rút ngắn khoảng cách giữa cô và hắn. Hắn ngồi xuống cuối giường và quay ra để quan sát cô.

“Không, tôi đang nghĩ về vợ,” Hermione khẽ đáp.

Draco lặng lẽ gật đầu. Khuôn mặt hắn cực kì trống rỗng và vô cảm; kể cả đôi mắt xám bạc cũng thiếu sức sống. Hắn mang một mùi hương lạnh lẽo và xa cách giống như Malfoy trước đây và điều đó khiến Hermione không thoải mái.

“Nghe này,” cô nói tiếp, từ ngữ tự động tuôn ra nơi đầu lưỡi, “Tôi cần nhờ anh một chuyện rất quan trọng.”

“Cứ nói đi.”

“Tôi cần anh cứu lấy Thomas. Đừng để họ khắc dấu lên thằng bé, Draco.” Vậy là xong. Cuối cùng cô cũng nói ra được.

Draco tiếp tục nhìn Hermione vô cảm. Hắn không có vẻ ngạc nhiên trước sự thật cô đã biết được kế hoạch; dấu hiệu duy nhất chứng tỏ hắn có nghe cô nói là khuôn mặt hắn trở nên xanh xao hơn một chút. Một lát sau, hắn nói, “Tôi không thể làm thế, Hermione.”

“Anh phải làm,” cô cầu xin, và đột nhiên cô quên biến những gì định nói với hắn. “Anh không thể làm thế với thằng bé. Anh không thể làm thế với Kathryn, cô bé không thể đánh mất anh trai mình theo cách đó. Và đặc biệt là đối với Pansy... anh không quan tâm chút nào sao? Thằng bé là đứa con trai duy nhất của cô ấy.”

“Tôi không thể làm thế,” hắn lặp lại, giọng sắc hơn cả gươm đao. “Tôi không có quyền cản trở quyết định của Chúa Tể Hắc Ám.”

“Đừng nói với tôi như thế! Làm ơn, làm ơn thử xem!”

“Không,” Draco rít lên. “Tôi cần làm thế.”

“Anh cần làm thế?” Hermione nhắc lại, mắt mở lớn. “Anh định làm thế?”

“Chỉ có cha của đứa trẻ mới có khả năng làm được,” Draco đáp, và hắn trở nên trắng bệch. Đột nhiên, vẻ ngoài vô cảm của hắn dường như chuyển thành hư vô. “Em không biết có bao nhiêu kẻ sẵn sàng chết để có được cơ hội này đâu – cơ hội tiến cử con họ được phục tùng Chúa Tể Hắc Ám. Giọng hắn đột nhiên trở nên gấp gáp, như thể hắn đang cầu xin Hermione gật đầu đồng ý và vỗ tay tán thưởng quyết định của hắn. “Cha tôi đã khắc dấu hiệu lên tôi và nhìn xem nó đã cho tôi những gì.”

“Không, Draco,” Hermione đáp tuyệt vọng. “Nhìn xem nó đã khiến anh ra sao. Anh không thấy sao? Trở thành Tử Thần Thực Tử chỉ hủy hoại cuộc đời anh thôi. Hãy nhìn xem dấu hiệu của anh đã mang gì đến cho Iris. Anh có muốn điều tương tự xảy ra với Thomas không?”

“Dấu hiệu đã cho tôi thứ mà tôi chưa từng có – sức mạnh để sống sót. Nó cho tôi mục đích sống ngay cả khi nó hủy hoại đời tôi. Thomas đã chứng tỏ được thực lực pháp thuật của nó. Tôi cần thằng bé làm điều này bằng không nó sẽ không còn là con tôi nữa.”

“Nhưng—“

“Không,” Draco gầm lên giận dữ. “Tôi không xuống đây để nghe những nỗ lực của em trong việc xía vào chuyện gia đình tôi. Tôi...” hắn ngừng lại, giọng như trượt đi.

“Vậy là chuyện gì?” Hermione hỏi, đột nhiên thấy sợ. Cô chưa bao giờ nghe giọng nói tuyệt vọng đến thế của Draco, và cô biết những gì hắn sắp nói vô cùng quan trọng. “Gì vậy?” cô hỏi lại khẩn thiết.

“Tôi phải làm điều này,” Draco thì thầm với bản thân hơn là với Hermione.

“Làm gì?” Hermione hỏi cấp bách. Cô di chuyển bằng đầu gối đến chỗ hắn đang ngồi. Cô chìa một tay ra định đặt một tay lên vai hắn nhưng hắn thành linh giật mạnh khỏi cái chạm của cô.

“Em phải hiểu cho tôi,” Draco lầm bầm. Lời nói thì nhằm thẳng vào Hermione nhưng mắt hắn không hề tập trung vào cô. “Đây là cách giải quyết duy nhất. Và... cũng là cách duy nhất tôi chọn cho em. Em nói đúng, chúng ta không có duyên với nhau.”

“Ý anh là gì?”

“Chúng ta không thể tiếp tục làm thế được nữa,” hắn nói run run. “Tôi không thể chịu được khi nhìn vào em mà biết rằng chỉ một cái nhìn như thế thôi cũng đủ đe dọa tính mạng em và tất cả những gì tôi dựng lên cho bản thân mình. Tôi không thể kiềm được ham muốn vuốt tay” – hắn hít một hơi sâu – “dọc làn da em và biết rằng tôi đang phản bội lại mọi thứ tôi đã vất vả gây dựng nên.”

Hermione định mở miệng nói, nhưng Draco lại ngắt lời cô. “Tôi chưa bao giờ làm điều đúng đắn cả, Hermione. Chưa lần nào trong đời. Tôi luôn luôn lầm đường lạc lối, một con đường đen tối bởi tôi sợ phải làm điều khác. Và vì vậy, giờ tôi là tôi, người mà em căm thù – tôi cũng ghét bản thân mình vì điều đó. Tôi phải tận mắt chứng kiến Iris chết, và tôi sẽ không thể sống nốt quãng đời còn lại nếu như phải chứng kiến em ra đi. Tôi phải làm điều đúng đắn.”

“Làm ơn nói cho tôi anh đang định—“

“Hermione,” Draco nói, đột nhiên giọng mạnh mẽ hơn. Đôi mắt hắn đổ dồn vào cô. Chúng bùng cháy với xúc cảm mãnh liệt đến mức cô gần như co rúm lại trước ánh nhìn của hắn. “Hermione, tôi...”

“Chuyện gì, Draco?”

“Tôi phải trả tự do cho em.”

Hết chương XXII

23. Chương Xxiii: Chạy Trốn

Hermione nhìn chăm chăm vào Draco, những lời cuối cùng của hắn vang vọng trong đầu cô. “Tôi phải trả tự do cho em...”

“Tôi biết câu đùa chú. Chỉ có người chủ hiện thời mới có khả năng làm điều đó.” Những lời đó thoát ra từ miệng Draco, lú lú và hấp tấp, nhưng Hermione vẫn có thể nghe được.

“A-anh chắc chứ?” Hermione lắp bắp, khó mà tin được vào tai mình. “Anh có thể—“

“Tôi đã lường trước được hậu quả,” Draco giận dữ ngắt lời. “Tôi sẵn sàng liều mình... vì em.”

“Nhưng sao lại là tôi?”

“Vì tôi yêu em, Hermione,” hắn nói gượng ép, cô có thể thấy gò má xanh xao của hắn ửng dần lên và đôi mắt xám của hắn chứa ánh nhìn rưng rờ kì lạ hàm ý rằng hắn thực lòng. “Tôi biết điều đó. Tôi yêu em nhiều đến mức sẽ vô cùng đau khổ nếu như không được ở bên em, tôi yêu em nhiều đến mức có thể quên đi tất cả định kiến khi có em bên cạnh. Em xứng đáng với người tốt hơn tôi và tôi không thể để mình điều khiển em được nữa. Tôi chỉ muốn em —”

Draco bị ngắt lời bởi một tiếng rơi vỡ từ tầng trên. Mắt hắn mở to như thể vừa ngộ ra điều gì đó. “Nhanh lên, vén tay áo lên.”

“Không— đợi đã— tại sao anh—”

“Làm đi!” Draco ra lệnh. Hắn rút đũa và chìa về phía Hermione. “Làm ngay đi.”

Tim cô đập liên hồi trong lồng ngực, Hermione lóng ngóng kéo tay áo phải lên. Những ngón tay cô trượt trên lớp vải trơn nhưng cô cũng xoay sở để lộ ra được con số in được nung đỏ trên cánh tay – 082189.

Draco chìa đũa xuống dấu nung trên tay cô. Không chần chừ, hắn bắt đầu lăm bằm một loạt những bùa chú mà Hermione không nghe rõ. Con số bắt đầu chuyển dần sang vàng cam và lớp da xung quanh bắt đầu nóng dần lên.

“Chuyện gì...” cô bắt đầu nói không ra hơi, nhưng Draco đã lên tiếng trước khi cô nói hết câu.

“Eximo Servitus!” hắn rít lên, dí đầu đũa vào da Hermione và rê nó chạy dọc chiều dài của con dấu. Một cơn đau nhói chạy dọc cánh tay Hermione nhưng trước khi cô có thể bật ra tiếng khóc thì Draco đã vút đũa phép qua một bên và xoa tay mình vào làn da rát bỏng của cô.

Ngay lập tức Hermione thấy cơn đau tan biến. Cô há hốc mồm và nắm lấy cổ tay Draco. Sao có thể? Có phải cô đã... tự do rồi không? Sẽ thật tốt khi được như thế; nếu như tất cả chuyện này chỉ là mơ thì sao, hoặc giả dụ câu bùa chú không có tác dụng và con dấu vẫn còn đó? Nhưng mặc cho cảm giác sợ hãi, cô vẫn ép mình cúi xuống nhìn.

Vùng da trên cánh tay cô trơn nhẵn không tì vết. Như thể chưa từng có bất cứ cái gì được khắc lên đây. Hermione nhìn chăm chăm vào nơi con số cô bị ép phải mang suốt nhiều năm, nhiều đến nỗi tưởng như là vĩnh viễn, cái mà đã từng làm biến dạng cánh tay cô. Khi tâm trí cô bắt đầu nắm bắt được thực tế tình hình, một cảm giác lạ lẫm bao trùm lấy cô – như thể cô đang trôi dạt, như thể đang vút bay. Dù thế nào thì vấn đề quan trọng là: cô đã tự do.

“D-Draco...” cô lăm bằm, chuyển ánh mắt về nơi Draco đang ngồi. Và rồi cô sững người lại, vì Draco đã đi mất, thay vì là cổ tay hắn, bàn tay cô giờ đang nắm chặt lấy làn khí mỏng manh.

Hermione quẹt đũa thành một vòng tròn rộng trước mặt và nhìn đồng quần áo vương vãi trong phòng – đồ đạc duy nhất của cô – bay lên và tự gấp lại gọn gàng trước khi hạ cánh nhẹ nhàng xuống dưới chân cô.

Khi tất cả đều đã vào vị trí, Hermione thu chồng thành quả lên, chìa đũa phép vào và hô rõ ràng, “Minuo minui minutum.” Chỉ trong nháy mắt, chồng quần áo thu nhỏ lại chỉ vào cỡ một đồng xu, và Hermione thả chúng vào trong túi.

Giờ, cô dừng lại để hồi tưởng về những việc đã xảy ra trong vài ngày gần đây. Thật khó mà tin khi cô chỉ giúp việc cho gia đình Malfoy trong có vài tháng ngắn ngủi. Những sự việc diễn ra khi cô ở đây, những điều mà cô trải qua... chúng đều khiến tâm trí cô choáng váng.

Và giờ mình sắp chạy trốn.

Cô đã cố hết sức để thuyết phục Draco thay đổi ý định về chuyện của Thomas. Nhưng cô chẳng thể làm gì được nữa. Cô cũng không có nghĩa vụ dàn xếp mọi chuyện cho gia đình này. Cô đã cố gắng thực hiện đến cùng lời hứa với Pansy là thuyết phục Draco, nhưng cô không làm được.

Tự do... bản thân Hermione xứng đáng có được nó hơn bất cứ thứ gì khác. Nhưng cô không khỏi cảm thấy tội lỗi khi rời gia đình này. Phải, cô đến đây với tư cách một Máu bùn bản thủ chỉ thăm cầu mong người chủ của mình ít nhất cũng đối xử tử tế với cô nhưng vẫn hi vọng mình đang ở nơi khác, là một con người khác. Nhưng... đó là trước khi cô hình thành tình bằng hữu với Pansy. Trước khi cô học được rằng thừa nhận bí mật của bản thân sẽ không giết chết cô. Trước khi cô gặp Kathryn và trước khi cô biết được rằng không phải ai cũng độc ác và vô tâm. Đó là trước khi cô yêu người đàn ông mà cô khinh bỉ.

Draco. Trái tim Hermione luôn lỡ nhịp mỗi khi cái tên đó xuất hiện trong đầu. Cô vô thức đưa tay chạm vào chỗ mà con số vẫn còn ở đó khoảng nửa giờ trước đây. Cảm giác ngón tay hắn khẽ lướt trên da cô sau khi hắn kết thúc lời nguyện vẫn còn vương lại. Hắn đã đối xử tệ với cô và làm sống lại những cơn ác mộng khinh khủng nhất. Nhưng cùng lúc... cùng lúc, Hermione có thể nhớ như in lần hắn không gượng nài cô tiết lộ những bí mật thâm kín của mình dù cho hắn có thể dễ dàng làm thế với chút pháp thuật, lần mà hắn

cứu cô thoát khỏi cái chết trong gang tấc, đánh liều cả tình bằng hữu của hắn với những tên Tử thần thực tử, lần mà hắn dẫn cô vào căn phòng hắn chưa từng chia sẻ với ai và trút mọi mảnh vỡ của trái tim mình với cô. Và giờ hắn đã trả tự do cho cô, điều mà chưa một phù thủy nào trên đời này từng làm với Hermione.

“Mình phải đi thôi,” cô nói thành lời kiên quyết bất chấp giọng mình đang rung lên. “Chẳng còn chút hi vọng gì nếu mình lưu lại đây cả. Mình không thể... mình không thể để tình cảm cản đường mình.”

“Vậy là cô định đi ư?” một giọng nói nhẹ nhàng cất lên từ phía sau Hermione. Cô thậm chí không cần quay lại cũng biết chiếc gương lại xuất hiện để khuyên nhủ.

“Phải,” Hermione thì thầm, vẫn quay lưng về phía chiếc gương. “Draco đã trả tự do cho tôi.”

“Tôi luôn biết là cậu ấy sẽ làm thế.”

“Người biết nhiều quá đấy.”

“Tôi biết,” chiếc gương nói khẽ. “Quay lại và nhìn tôi nào, cô gái.”

Hermione làm theo. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc, đôi mắt thấu hiểu và nụ cười trêu mếu hằn trên mặt kính của chiếc gương. Nó khóa chặt mắt mình vào mắt Hermione khi nói, “Cô biết rõ rằng sự vắng mặt của cô sẽ đưa ra gia đình này đến bờ vực bị thảm phải không?”

Hermione mím môi đáp, “Người có ý gì?”

“Mọi người đều thay đổi nhờ có cô. Pansy đã chấp nhận sự thật rằng cô ấy có thể sống tiếp kể cả khi Draco ra đi, Kathryn cuối cùng cũng tìm được một người ra dáng người mẹ mà cô bé có thể thân thiết, kể cả Thomas cũng thay đổi. Và Draco... cô đã cứu rồi cậu ấy khỏi chính bản thân mình. Sau Iris, tôi không nghĩ cậu ấy có thể hồi phục được. Nhưng cô gần như đã gắn kết những mảnh vỡ trong con người cậu ấy lại. Cậu ấy rất yêu cô, Hermione.” Chiếc gương bật ra một tiếng vừa như thở dài vừa như sụt sịt.

“Tôi... tôi cũng yêu anh ấy,” Hermione thì thầm và cô choáng váng nhận ra cô nói thật. Cô yêu hắn. “Nhưng người phải hiểu là—”

“Có một vài điều mà tôi thậm chí không hiểu được,” chiếc gương cắt ngang. “Chao ôi, tình yêu giữa hai người là thứ mà chỉ người trong cuộc mới hiểu. Tôi chỉ có thể quan sát và truyền đạt lại cho cô những gì tôi quan sát được.”

“Vậy người nghĩ ta không nên ra đi?” Hermione hỏi gấp gáp.

Lông mày của chiếc gương bắn thẳng lên và nó vội nó, “Ôi không! Không, đó không hẳn là những gì tôi nghĩ. Nhưng quyết định mà cô bày ra trước mắt giờ còn phức tạp hơn cô nghĩ. Cô sẽ lựa chọn bỏ mặc những người mà cô yêu, giả dụ như Draco chứ? Cô có thể bằng lòng mà rời bỏ cậu ấy bây giờ không? Hay cô chọn sự tự do của riêng mình, sự tự do để cứu rồi bản thân, những phù thủy gốc thuần chủng và phù thủy lai khác?”

“Người đang phức tạp hóa vấn đề lên,” Hermione nói thất vọng.

“Không phải mọi thứ trên đời đều trắng đen rõ ràng,” chiếc gương đáp. Trước sự ngạc nhiên của Hermione, một giọt nước mắt chạy dọc xuống má nó. “Dù cô có chọn con đường nào, Hermione, tôi biết cô sẽ chọn đúng. Nhưng giờ, đến lúc tôi phải đi rồi. Chúc may mắn.”

Trước khi Hermione có thể cất tiếng phản đối, khuôn mặt đó đã biến mất, chỉ để lại trên mặt kính một vài gợn sóng rồi cũng nhạt đi trong chớp lát. Mất tinh thần, Hermione quay đi và bắt đầu trèo lên cầu thang. Cô đã quyết định, không gì có thể xoay chuyển được; thế nên nếu cô có định rời phủ Malfoy, tiện nhất là cô làm điều đó ngay bây giờ khi mà màn đêm bao trùm mặt đất và sảnh chính đang đầy những vị khách - nhiều đến mức cô thậm chí với bản thân rằng khả năng đâm sầm vào Blaise gần như là không có - người mà sẽ không nhận ra cô với tư cách một người hầu dưới trong bộ cánh này.

Khi Hermione di chuyển từ phòng cô lên sảnh chính, cô thở phào khi thấy không có vị khách nào gần đó chú ý tới cô. Mắt cô nhanh chóng quét một lượt để tìm Draco trong đám đông, cũng chẳng khó khăn gì: Hắn đang ung dung dựa vào tay vịn cầu thang ở đầu bên kia sảnh, khoác một áo choàng dài màu đen. Từ những gì Hermione thấy, hình như hắn đang đợi ai đó. Tim cô đập rộn lên khi nhìn thấy hắn; trông hắn vừa

đẹp trai lại vừa cô độc. Cô muốn chạy đến bên hắn, hôn hắn, giữ lấy hắn và không bao giờ rời đi, nhưng cô kiềm chế và bắt đầu len qua từng nhóm phù thủy trong những bộ cánh đất tiền để đến cửa ra vào.

Khi Hermione gần đến nơi, cô mới thấy là cực kì khó mới len qua được. Hàng tá phù thủy cứ ra ra vào vào theo một dòng chảy ổn định; phải, họ rõ ràng đã phụ giúp trong việc ngăn cô bỏ trốn; nhưng cánh cửa cũng thẳng tầm nhìn của Draco. Hắn chắc chắn sẽ thấy cô nếu cô cố gắng đi qua cửa chính.

Thế nên, Hermione bực bội quay đi và cố gắng tìm lối ra khác. Mắt cô quét khắp sảnh, và khi chúng lướt qua cửa nhà bếp, cô chợt nhận ra – có một cánh cửa nách nhỏ ở ngay trong bếp; cô có thể rời đi bằng lối đó. Nhưng làm thế nào để qua phòng ăn để đến bếp đây?

Hít một hơi sâu, Hermione quyết định cách duy nhất giúp cô đến được đó là phải phóng qua đại sảnh, qua phòng ăn, rồi rời đi qua gian bếp, trong khi đó cố gắng để không bị chú ý hết mức có thể. Làm thế thật mạo hiểm, Hermione nghĩ, không bị thu hút bởi ý tưởng này chút nào, nhưng cô không thể đợi đến hết đêm. Thế nên, sau khi nhắm chặt mắt và lẩm bầm vài lời cầu nguyện giận dữ rằng cô sẽ không chạm mặt Pansy, Blaise hay bất cứ tên Tử thần thực tử nào mà cô biết, Hermione bắt đầu bước, kìm nén mong muốn được quay lại nhìn Draco lần cuối, vì cô không được phân tâm.

Phải mất vài phút cô mới len qua được hàng đồng phù thủy ăn vận rực rỡ, nhưng khi Hermione mở cánh cửa dẫn đến phòng ăn, cô may mắn được ban ột căn phòng tối và trống trải. Bật ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm, cô chạy một mạch tới cánh cửa dẫn đến bếp, mở ra rồi băng qua căn bếp trống và thoát ra qua cánh cửa nách ở phía sau.

Ngay khi ra được ngoài, Hermione khựng lại một lát. Không khí ban đêm trong lành mát rượi phả vào da cô và cảm giác ngọt ngào khi bị bao quanh bởi những người lạ mặt ngay lập tức biến mất. Tiếng vo ve khe khẽ của lũ dế là một sự thay thế dễ chịu so với tiếng rì rầm ồn ào khi hàng tá người bỏ lỏ ba la một lúc. Hermione ngẩng mặt lên và với niềm vui sướng cô thấy trăng tròn và bầu trời nửa đêm đen bị che khuất bởi những tầng mây.

Ngay khi Hermione định quay đi và bắt đầu thu vén rời khỏi phủ Malfoy, cô để ý qua khoeo mắt hai dáng người đang băng qua vườn, ngược với hướng cô định đi. Một người thì lùn, áo chùng kín mít còn kẻ đồng hành thì – không, không thể nào... nhưng mái tóc... cách di chuyển... mắt Hermione mở lớn. Draco đang làm gì với kẻ lạ mặt kia ở ngoài vườn?

Quyết định đầu tiên của Hermione ngay lập tức bay vút khỏi tâm trí cô. Sự bất an và tò mò đã choán hết, và cô bắt đầu đi theo hướng ngược lại, theo dấu Draco. Trong khi cô bước, hàng loạt suy nghĩ xoáy trong đầu cô, vô tình vừa xung đột vừa thống nhất.

Tại sao Draco không ở trong kia? Người đàn ông này là ai? Cuộc gặp này rõ ràng được sắp đặt từ trước, vì hình như Draco đã đợi người đàn ông này xuất hiện, nhưng sao lại gặp mặt ở đây trong khi tất cả mọi người đều ở trong phủ?

Lúc này Hermione đã ở trong vườn. Hít một hơi sâu, cô rút dũa phép và bắt đầu thận trọng bước xuống con đường đất hẹp dũa vẫn chia về phía trước. May thay, cô không cần dùng đến cây dũa để chiếu sáng dẫn đường, vì ánh trăng chiếu xuống những vòm lá trên đầu đủ để chiếu sáng đường đi của Hermione.

Cô không biết vì sao mình làm việc này. Giờ mình đã tự do, cô nghĩ, cố gắng thuyết phục bản thân quay lại, mình nên rời khỏi đây mới đúng, không nên cố xía mũi vào chuyện của Draco làm gì.

Nhưng tận sâu trong tâm khảm, cô biết được lý do thực sự: Đó là bởi vì cô quan tâm. Cô quan tâm đến Draco, cho dù cô có thừa nhận hay không, và cô quan tâm đến sự an toàn của hắn. Và ngay lúc này, việc anh ta đi lang thang trong vườn cùng với một người đàn ông bí ẩn khoác áo chùng lúc nửa đêm thực sự không khiến mình bớt lo chút nào.

Tuy thế, sau một hồi đi quần quanh qua khoảng rừng nhỏ ở cuối vườn, Hermione cuối cùng cũng buộc phải thừa nhận với bản thân rằng cả Draco lẫn kẻ đồng hành đều không có ở đây. Thở phào vì giờ cô có thể từ bỏ việc tìm kiếm mà lương tâm không cắn rứt, Hermione bắt đầu tìm đường trở lại phủ.

Nhưng ngay khi Hermione định rời khu rừng, cô nghe thấy những tiếng rì rầm bắt lên từ phía hồ. Vừa phấn khích vừa ngạc nhiên, Hermione đi theo những giọng nói cho đến khi cô đến bên bờ hồ. Trong khoảnh khắc,

cô chỉ đứng chôn chân ở đó, sững sờ trước những gì mình đang chứng kiến. Rồi, những giác quan của cô trở lại và cô nhanh chóng nấp dưới bóng một cây liễu cao để khỏi bị phát hiện trong khi quan sát cảnh tượng trước mắt trước với sự kinh hoàng tột độ.

Hết chương XXIII

24. Chương Xxiv: Quyết Định Dứt Khoát

Dưới ánh trăng là năm người đang đứng: Hai kẻ trong những bộ áo chùng đỏ thẫm trùm đầu kín mít đang nắm lấy cánh tay của một cậu bé trong khi Draco và lão lùn tịt mà hấn vừa theo chân vào trong vườn thì đứng cách đó vài bước, đối mặt với cậu bé đang bị kiểm giữ. Mái tóc bạch kim sáng lấp lánh dưới ánh trăng ngay lập tức cho Hermione biết cậu bé đó là Thomas.

“... làm cho xong, chúng tôi sẽ đưa thằng bé đi,” lão đồng hành với Draco nói.

“Vợ tôi sẽ không hay biết gì chứ?” Draco hỏi.

“Trừ khi anh nói ra,” người đàn ông đáp lại với một nụ cười rộng ngoác móm mém.

Draco gật đầu. “Tốt lắm. Nhắc lại cho tôi về thủ tục. Tôi muốn việc này được thực hiện trôi chảy hết mức có thể.”

Một trong hai tên đang giữ Thomas bật ra tiếng cầu nhàu mắt kiên nhẫn, tên khoác áo chùng bảo gã im lặng với một cái phẩy tay. Khi gã quay ra đối mặt với Draco, biểu cảm trên gương mặt gã rõ ràng là nhẹ nhõm và Hermione ngay lập tức nhận ra gã chính là kẻ đã đánh rơi chiếc đĩa phép thực tập của Thomas. Cô tự hỏi hấn sẽ diễn tiết đến mức nào khi phát hiện ra mình đã mất cây đĩa.

“Đơn giản thôi Malfoy. Lấy tay trái của anh giữ lấy tay trái thằng bé, đặt đầu đĩa phép trên cánh tay trái của nó, rồi hô: ‘Morsmordre tribuo poenaletum.’ Hiểu chứ?”

Mặc dù Draco đứng quay lưng về phía Hermione, cô có thể cảm nhận được hấn đang cau mày khi đáp lại, “Poenaletum... nhưng chẳng phải đó là—”

Lần này, lại là tên khoác áo chùng đỏ ra chiều khó chịu, gã lùn dường như cũng đồng cảm với hấn. “Làm đi! Chúng tao không có thời gian đâu, Malfoy, tao còn phải tham dự những sự kiện khác.”

Không nói lời nào, Draco rút đĩa ra. Hermione chuyển sự chú ý của mình sang Thomas. Mặc dù thật khó để biết biểu cảm của thằng bé do khoảng cách khá xa giữa hai người, nhưng rõ ràng thằng bé đang sợ hãi vì nó không còn giãy giụa nữa, thân hình nhỏ thó của nó đang run lên. Giờ Hermione mới biết dưới vẻ ngoài lãnh đạm của nó, Thomas thực sự có nỗi sợ bên trong. Cô thấy tội nghiệp thằng bé, rồi hối tiếc vì đã không thể thuyết phục Draco thay đổi ý định.

Hermione quay lại nhìn Draco và với cảm giác tội tộ đang ngui dần trong lòng, cô thấy hấn tiến về phía Thomas với cây đĩa chĩa thẳng vào người cậu bé. Trước đó, Hermione chẳng nhìn thấy cái gì, nhưng rồi một tia sáng xanh bắn ra từ đầu đĩa phép của lão lùn khiến cho khung cảnh trở nên xanh lè.

Tâm trí cô gào thét thúc giục cô làm gì đó, để can thiệp, để ngăn chuyện diễn ra này, nhưng đôi chân Hermione thì cứng rết tại chỗ. Cô biết mình đang phản bội lại mong muốn của Pansy, nhưng cô thậm chí còn không thể cử động; cô chỉ biết đứng đó giương mắt nhìn kinh hãi khi Draco nắm chặt tay con trai mình, ấn đầu đĩa phép vào cánh tay cậu bé, và hô lên với giọng nói rõ ràng rúng động, “Morsmordre tribuo poenaletum!”

Có tiếng rít khe khẽ và Draco đánh rơi đĩa phép, hét lên trong đau đớn như thể mình đang bị hỏa thiêu. Hấn quay gót nên lưng hấn đối diện với Thomas và Hermione không thể nhìn mặt hấn. Giật mạnh tay áo trái lên, Draco nhìn trừng trừng vào dấu hiệu của hấn, hoảng loạn. Mặc dù Hermione đứng ở xa, cô có thể thấy rõ rành rành nó chuyển sang màu đen tuyền, và hấn nó phải khiến Draco tê tái, vì vẻ hoảng loạn trên khuôn mặt hấn đã được thay thế bằng sự đau đớn.

“Cái quái— Malfoy— mày đã làm—“

Rồi với một cú nhói suốt làm tim cô ngừng đập, Hermione chợt nhìn thấu sự tình. “Cha của đứa trẻ là người duy nhất có thể làm điều đó,” cô thì thầm với chính mình, nhớ lại những gì Draco nói. Điều này giải thích tại sao bà chú không phát huy tác dụng. Draco không phải cha để thằng bé.

Một trong những kẻ đang nắm tay Thomas nhận ra sự tình — trông gã run như cây sậy và sợ đến chết đi được – cùng lúc đó, gã thả tay thằng bé ra và lao về phía trước.

“Mày đang chơi trò quái quỷ gì vậy?!” tên Tử Thần Thực Tử hét. “Mày có phải cha nó hay không?”

Mắt Draco mở lớn và người hắn đông cứng lại mặc dù lưng vẫn quay về phía những kẻ đồng môn. Như thể cuối cùng hắn cũng phát hiện ra sai lầm trong toàn bộ kế hoạch của mình. Tay phải của hắn, vẫn bám chặt vào cánh tay trái, đột nhiên trở nên mềm rũ. Hắn mở miệng định nói gì đó, nhưng không có từ nào thoát ra.

“MALFOY!” gã kia hét. Gã bước về phía trước và chộp lấy cánh tay Draco, ép hắn phải quay mặt lại. “NÓI CHO TỤI TAO BIẾT!” – gã lắc mạnh Draco – “NÓI NHANH, THẲNG BẮT TÀI ĐÓ DẤY, NÓI —“

Mặc dù miệng gã liên tục cử động, ra dấu những lời nói vô cùng giận dữ, không có âm thanh nào thoát ra. Hermione nhìn quanh thì thấy lão già đồng hành với Draco từ phủ Malfoy đang chìa đầu phép về phía tên Tử thần thực tử giờ nín thinh. Nhưng, vẻ hoài nghi trên gương mặt lão còn đáng sợ hơn tiếng hét kia nhiều lần.

“Chuyện gì vậy, Draco?” lão hỏi, giọng cứng nhắc và lạnh tanh. “Chỉ có duy nhất một trường hợp mà bà chú không phát huy tác dụng, và đó là khi kẻ phóng bà không phải cha đẻ của người đón nhận. Mày đã lừa chúng tao phải không?”

“T-tôi không b-biết,” cuối cùng Draco cũng lắp bắp thành lời. Mắt hắn đảo từ dấu hiệu của mình đến gã đàn ông đang cật vấn hắn về Thomas. “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, tôi không biết tại sao—“

“Nói dối!” lão lùn hét lên, cắt ngang lời Draco. “Thằng dối trá phản bội! Bà chú của Chúa tể chưa bao giờ thất bại. Chuyện này không thể xảy ra ngoại trừ khả năng mày đang lừa tao!”

Lão chìa thẳng đầu phép vào ngực Draco. “Nếu mày không nói cho tao biết sự thật, tao sẽ giết mày.”

“Tôi thề, tôi là cha...” Draco thì thầm bằng một giọng như mắc nghẹn.

“Thằng dối trá ! Sao mày có thể phản bội chúng tao và Chúa tể. Tao ày thêm một cơ hội, Draco.”

“Tôi không nói gì ngoài sự thật!”

Hermione nhìn đăm đăm, mắt mở lớn, khi gã đàn ông bắt đầu nâng đầu phép lên. Cô biết hắn sẽ không do dự gì mà kết liễu Draco. Và ở đây chẳng có ai cứu hắn. Không ai ngoại trừ cô. Đây là lúc cô thấy mình đối diện với quyết định quan trọng nhất đời người.

Cứu lấy hắn! một giọng nói hét lên trong đầu cô.

Mày tự do rồi, Hermione, đi đi. Mày không thể kiểm soát tình hình, mày phải đi ngay.

HẮN SẮP CHẾT!

“Không,” Hermione hét lớn, lao ra từ chỗ nấp với cây đũa chìa thẳng vào lão lùn. “Stupefy!”

Một tia sáng đỏ bắn ra từ cây đũa trúng thẳng vào ngực lão. Áp lực của câu bà chú ném thân lão bay thẳng về phía sau, khiến lão rơi thụp xuống bãi cỏ cách đó vài bước chân. Ngay khi âm thanh đó chạm tai Hermione, cô chợt nhận ra việc mình vừa làm. Tay cô bắt đầu run lên dữ dội đến mức cây đũa gần như rớt xuống. Nhưng Hermione chống chọi bằng cách nắm chặt nó hơn và thỉnh thoảng cây đũa chìa thẳng vào một trong những tên Tử thần thực tử còn lại, sẵn sàng khiến gã bất tỉnh nếu hắn động đến Draco hay Thomas.

“Chuyện quái gì thế này?!” tên Tử thần thực tử hét lên vẫn giữ Thomas trong tay. Mắt gã nhìn cơ thể mềm rũ trên nền đất rồi nhanh chóng đảo qua và găm chặt vào Hermione. Thả Thomas ra, gã vung đũa phép, tiến về phía trước và găm lên, “Mày là ai?”

“Cô ta chẳng là ai cả,” Draco nói trước khi Hermione có thể đáp, nhưng giọng nói run run đã phản bội hắn. Hắn bước đến đứng chắn Hermione và tên Tử thần thực tử, nhặt đũa phép của mình từ nền đất. “Tôi không biết cô ta là ai hay—”

“Chờ chút,” tên Tử thần thực tử ngắt lời. Gã nheo mắt lại rồi nói. “Chẳng phải ả là con Máu bùn của mày sao? Con điếm mà chúng tao chơi trước khi mày đuổi chúng tao đi?”

Hermione thấy Draco nắm đũa phép chặt hơn. “Phải,” hắn nói, giọng còn run hơn trước. “Tôi sẽ phạt cô ta, tôi không biết cô ta nghĩ gì nữa.”

“Mày sẽ phạt ả ư?! Ả vừa làm phép, ả đáng tội chết, Malfoy.” Tên Tử thần thực tử nhìn qua vai và trao đổi một cái nhìn với tên bạn bị “bịt miệng”, người mà Hermione không thể nhìn thấy từ chỗ cô đứng. Rồi gã quay lại, một nụ cười găm chặt trên khuôn mặt, “Mày biết gì không? Tao mới nhớ ra một chuyện. Mày cứu ả khi mày về, đúng không nhỉ? Thực ra mày có quan tâm đến ả!”

“Không!” Draco nói dứt khoát. “Không có!”

“Chúng mình điều đó đi.”

“Tôi đã nói rồi, cô ta sẽ bị trừng phạt vì những gì mình đã làm.”

“Không, Malfoy, tao muốn chứng kiến mày làm việc đó. Giết ả. Đó là luật. Làm ngay lúc này, ngay trước mặt tao.” Nụ cười của gã nở rộng khi hắn nhìn Draco. Rõ ràng gã vô cùng thích thú với việc hành hạ kẻ đồng môn của mình.

Draco không đáp. Hắn chỉ đứng đó một lúc lâu, lưng quay về phía Hermione, tấm mình trong ánh trăng. Hermione không thể không thấy, khi cô đứng lặng yên cách đó một quãng, khi ánh sáng nhợt nhạt sượt qua mái tóc Draco, khiến nó hơi lấp lánh. Thật kì lạ, Hermione nghĩ, rằng cô có thể chú ý đến chi tiết nhỏ đó trong khi tim đang đập thình thịch, thật lạ khi một điều bình dị lại có thể trở nên quan trọng khi cô đợi lời đáp lại từ phía Draco, người quyết định vận mệnh đời cô.

Cuối cùng, Draco có vẻ đã quyết định xong. Đó là một chuyển động mơ hồ, nhưng hắn giơ tay lên và không thêm quay lại, ra hiệu cho Hermione đến gần.

Mắt Hermione mở lớn, nhưng cô lặng thinh. Thay vào đó, cô vươn vai và bắt đầu tiến về phía Draco. Vậy là xong. Hắn đã quyết định. Hắn sắp giết cô – để cứu lấy danh dự của mình.

Mình sẽ không khóc, cô lặng lẽ tự nhủ khi tiến đến gần lũ Tử thần thực tử. Mắt cô quét qua khung cảnh, nhìn ngắm và khắc sâu vào tâm trí khi cô đến gần chúng. Ở đó có Draco, lưng vẫn quay về phía cô; hai bên là hai gã đàn ông khoác áo chùng đỏ, chúng nhìn thẳng vào Hermione, khuôn mặt nhẵn lại thành những nụ cười thâm hiểm. Và rồi cuối cùng là Thomas, thu mình dưới đất, nép chặt gối vô ngục.

Khi Hermione đến bên Draco, hắn chìa một tay ra cho cô mà không nói lời nào. Quá bất loạn để có thể cảm thấy bị phản bội hay sợ hãi, Hermione nắm lấy tay hắn và để hắn dẫn cô về phía trước đối mặt với hắn. Cô cố gắng nhìn vào mắt hắn khi ngẩng mặt lên, nhưng hắn quay đi.

“Muốn nói lời trăng trối không, con điếm?”

Hermione quay ra nhìn tên Tử thần thực tử và mỉm cười lãnh đạm với hắn. “Nếu tao có cơ hội, tao sẽ nguyên rửa mày cũng như lũ bạn của mày.”

“Sao mày —”

“Avada Kedavra!”

Lần này, không phải Hermione phóng lời nguyên mà là Draco. Dường như hắn đã lấy lại được khả năng nói năng mạch lạc và thay vì phóng lời nguyên lên Hermione, hắn hướng đũa phép về phía tên đồng môn, để lời nguyên trúng thẳng vào gã.

Tên mặc áo chùng đỏ còn lại – người mà vẫn bị ếm bùa câm lặng – giờ bắn cho Draco một ánh nhìn kinh hãi tột độ và trước khi Draco hay Hermione có thể ngăn lại, gã đã độn thổ.

Hermione mở miệng ra định nói gì đó, nhưng cô bị cắt ngang bởi một tiếng thét lớn. Cô ngoảnh mặt lại thì thấy Thomas đang bò trên chân. Mắt vẫn mở lớn nhìn Hermione qua vai, cậu bé chuồn đi nhanh nhất có thể.

Giờ chỉ còn Hermione và Draco. Phải đến một lúc, không ai trong hai người lên tiếng. Hermione kinh hoàng nhìn hai thân thể trên mặt đất. Cô vừa làm phép. Lên một trong những thuộc hạ của Voldemort. Cô đã làm trái hai điều luật trong một đêm. Những lời nói cứ quanh đi quẩn lại trong đầu cô, nhưng cô ngạc nhiên đến mức chẳng buồn chú tâm đến chúng. Có cảm giác như Draco đã trả tự do cho cô từ rất lâu rồi, nhưng thực ra chỉ cách đây chưa đầy tiếng đồng hồ. Cô cố gắng nói, nhưng lưỡi như bị dính keo trong miệng.

Cuối cùng, Draco cũng phá vỡ sự yên lặng.

Hết chương XXIV

25. Chương Xxv: Một Tình Yêu Cao Trọng

Mỗi khi anh cảm thấy như mình không thể bước tiếp
Chỉ cần nắm giữ lấy tình yêu của em và em sẽ giúp anh mạnh mẽ trở lại
Nhưng anh lại sợ sẽ mất tất cả, và anh à, em không thể chạm vào con tim anh
Em không thể đối mặt với thế giới này khi nó cứ cố chia lìa đôi ta
Giờ thì không còn lối thoát nữa
Em không thể điều khiển được cảm xúc của bản thân
Bởi anh là ngọn lửa và em sẽ mãi chờ nơi đây
Anh biết tình yêu của em là thật mà
Kelly Clarkson – Anytime

“Em lấy đâu ra cây dừa đó?” hắc hắc. Giọng hắc, lần đầu tiên trong tối nay, nghe bình tĩnh nếu không muốn nói là buồn bã. “Và sao em lại ở đây?”

“Em tìm thấy cây dừa. Em phải đến,” Hermione nói vô vọng. “Em thấy anh rời bữa tiệc... em biết có chuyện chẳng lành sắp xảy đến, em không thể bỏ mặc anh.”

“Em không cần phải cứu tôi.”

“Nếu em không làm vậy anh đã chết rồi, và em sẽ không thể tha thứ cho bản thân.”

“Em đã tự do, Hermione. Sao em không đi đi?”

Hermione cố gắng ngăn những giọt nước mắt trước tông giọng gay gắt trong lời hắc nói. “Vậy anh sẽ chết!”

“Em không nghĩ rằng tôi chết còn hơn thế này sao?” Draco rít lên. “Việc tôi phản bội Chúa tể Hắc ám bị lộ tẩy? Hắc sẽ đến giết tôi ngay giờ đây; chết dưới tay những kẻ đồng môn thiếu kinh nghiệm còn tốt hơn thế. Sao tôi không nhận ra sai lầm của mình, Hermione, tại sao?”

Hermione lắc đầu, cảm thấy những giọt nước mắt đã đầy ứ trên bờ mi. “Draco... đó không phải lỗi của anh...”

“Lỗi của tôi. Tôi tự hại bản thân mình. Tôi chưa bao giờ quan tâm đến Thomas hay Kathryn đủ để hiểu chúng, chưa bao giờ quan tâm đến Pansy đủ để hiểu cô ấy. Chúa tể Hắc ám đã rất vui mừng khi biết tôi có một đứa con trai đến mức tôi ép bản thân mình quên đi Thomas không phải con ruột của tôi. Tôi ép bản thân mình quên đi Blaise – cha đẻ của thằng bé.”

Hermione run rẩy thốt lên trước cái tên Blaise. Cô chợt nhận ra là mình chưa bao giờ nói cho Draco biết Blaise chính là kẻ đã hủy hoại cô. Tự nhiên, cô biết mình nên nói với hắn. Cô phải nói với hắn ngay lúc này. Đó là điều tối thiểu hắn xứng đáng được biết. Nhưng trước khi cô có thể mở lời, Draco đã lao về phía trước và chụp lấy cả hai cánh tay cô.

Giờ hắn vừa dựa vào cô vừa quỳ trên nền đất, nhưng cô chỉ chú tâm đến khuôn mặt hắn: vẻ hoảng loạn trong đôi mắt, sự vỡ vụn trên từng đường nét. Đây chính là hình ảnh người đàn ông đã từ bỏ mọi hi vọng.

Đúng lúc đó, mọi chuyện mà Draco từng làm suốt qua tâm trí Hermione – những lời nhiếc móc, những lời nhận xét cay độc, mọi thứ mà hắn làm với cô và tất cả nỗi đau hắn phải chịu đựng – cô không còn coi hắn là một Tử thần thực tử độc ác người đã từng khiến cô đau khổ nữa. Bức tường mà cô nhọc công dựng lên ngăn thế giới của cô và hắn sụp đổ, giờ cô coi hắn là người mà, mặc cho những nỗ lực cô lập bản thân khỏi phần “người”, đã chịu đựng nhiều đau đớn hơn cô. Và mặc dù Hermione không hi vọng bản thân mình làm vậy, cô nhận ra mình đã tha thứ cho hắn.

“Hermione,” Draco thì thầm, ghì cô xuống mặt đất. “Hermione, tôi xin lỗi vì những chuyện mình đã làm. Tôi xin lỗi vì sinh ra là con của cha tôi, tôi xin lỗi vì mình đã tiếp bước ông ấy, tôi xin lỗi vì đã hủy hoại cuộc đời nhiều người. Tôi xin lỗi vì đã phản bội chính mình.”

Rồi, trước sự ngạc nhiên của Hermione, một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt Draco từ từ trượt xuống gò má nhợt nhạt của hắn.

“Không,” Hermione thì thầm đầy gấp gáp. “Không, sao anh phải xin lỗi? Chúng ta đều mắc sai lầm.”

“Nhưng ai cũng phải trả giá cho lỗi lầm của mình, còn tôi thì chưa trả hết. Tôi trả giá cho việc yêu Iris bằng chính mạng sống của cô ấy, và tôi sắp phải trả giá cho việc đẩy đưa gia đình mình bằng chính mạng sống của tôi, nhưng tôi vẫn chưa phải trả giá cho việc đã yêu em.”

“Anh đang nói gì vậy?” Hermione khản nài, giọng cô bắt đầu hoảng loạn. “Draco, anh sẽ không chết. Nghe em này. Anh có muốn nghe chuyện đời em không? Em từng là Hermione Granger, phù thủy tuyệt vời nhà Gryffindor. Lúc nào cũng đứng đầu trường, làm bạn của Harry Potter, một trong những học sinh dũng cảm đã chiến đấu với Chúa tể Hắc ám ở Sở Thần Bí vào năm thứ năm.

“Và rồi... Harry mất. Cuộc chiến đã hủy hoại cuộc sống của nhiều người như em. Chúng em mất đi cả tên mình. Chúng em được biết đến dưới những con số. Em chỉ là một con số trước em gặp anh, anh đã thay đổi điều đó. Anh giải phóng em; anh đánh lừa mọi thứ để làm điều đó; và anh cứu mạng em hai lần – cả hai lần đều từ tay những kẻ đồng môn trong khi anh có thể chọn cách dễ dàng hơn là để em chết. Anh đã trả đủ ọi điều anh làm rồi. Giờ anh không thể chết.”

Draco mỉm cười yếu ớt. “Tôi hiểu cảm giác khi bị cầm tù. Tôi không thể làm thế với em.”

Draco ngoảnh mặt đi, nhưng trước đó Hermione đã nhìn thấy giọt nước mắt trượt trên má hắn. Theo bản năng, cô đưa tay ra để gạt nó đi nhưng Draco đã nắm lấy cổ tay cô và bỏ xuống. Giữ lấy cổ tay cô nhẹ nhàng như thể hắn sợ có thể làm gãy nó, Draco kéo ống tay áo của Hermione lên để lộ ra cẳng tay cô. Rồi hắn cũng làm thế với tay áo mình. Hắn chỉ nhìn chăm chăm vào nó một lúc. Cái sọ hình lưỡi răn xấu xí đỏ rực lên dưới ánh trắng mờ ảo.

“Tôi luôn nghĩ đó là điều tôi cần. Trở thành một Tử thần thực tử. Em biết rằng tôi luôn muốn chứng tỏ bản thân mình. Tôi là thẳng đần vì nghĩ rằng mình có thể thành công. Em đúng. Nó không đem đến cho tôi quyền lực hay tài năng. Nó chỉ đem đến cho tôi sự căm hận; nó phá hủy tôi và buộc tôi vào một cuộc sống mà tôi sớm nhận ra là mình không muốn.

“Nhưng em, em thì khác. Em không có sự lựa chọn. Những sợi xích bị buộc vào chân em dù em không hề muốn. Tôi chưa bao giờ quan tâm đến tình cảnh của phù thủy gốc Muggle hay phù thủy lai và thậm chí đến giờ phút này cũng không. Nhưng em là trường hợp ngoại lệ: Tôi thấy em và biết em đã thay đổi, và tôi không thể chịu đựng được điều đó.” Draco ấn hai ngón tay của hắn lên cánh tay trần của cô rồi cười cay đắng. “Thật mỉa mai, phải không, khi tôi chính là người mà em tuân lệnh nhưng cũng là một kẻ phụ thuộc.”

“Draco...” Hermione nói yếu ớt nhưng hắn giơ một tay lên ra hiệu cô nên im lặng cho đến khi hắn nói xong.

“Tôi biết em yêu tự do. Hơn cả tình yêu em dành cho tôi trước đây hay sau này. Tôi sẽ không ép em phải lựa chọn giữa hai thứ đó, nhất là khi tôi đang cận kề cái chết. Đi đi, Hermione. Làm ơn, đi đi. Nếu họ bắt được em và lại đánh dấu một con số lên em, thì tất cả chuyện này sẽ thành công cốc.”

“Em đã lựa chọn giữa tự do và anh, Draco. Em đã chọn anh.”

“Nhưng em không thể làm thế được nữa,” Draco nói gay gắt. Một đám mây chắn mất ánh trăng khiến khuôn mặt Draco chợt tối đi. Ngón tay hắn vòng chặt quanh cổ tay Hermione khi tiếp lời. “Em sẽ đứng bên cạnh tôi khi chúng kết liễu đời tôi ư? Không. Em sẽ không thể quỳ trước xác tôi được lâu đâu. Chúng sẽ sớm nhận ra em đã được tự do, rồi chúng sẽ giết em hoặc tẹ hơn gửi em đến MEA. Tôi không muốn thấy em chết hay chịu sự kiểm soát của kẻ khác – bởi dù em có mạnh mẽ đến đâu, một ngày nào đó em cũng sẽ vỡ vụn.”

“Giờ em có cơ hội để rời khỏi đây. Rồi em có thể trở lại với cuộc sống không cần tuân lệnh ai ngoài bản thân mình; em xứng đáng có được điều đó sau cuộc sống nô dịch khổ sở này. Sẽ không ai biết trừ khi em nói ra. Tôi, tôi chẳng xứng đáng với điều gì sau những chuyện tôi đã làm, nhưng tôi không muốn chết. Tôi không muốn từ bỏ dễ dàng như vậy.”

“Vậy thì đừng!” cô hét lên. “Tại sao anh lại nói điều này với em? Anh có thể đi ngay bây giờ và —”

“Đừng nói thế,” Draco nói giận dữ. “Không có hi vọng gì đâu. Không phải chuyện gì cũng có kết thúc tốt đẹp, Hermione. Nếu em sống cuộc đời của tôi, em sẽ hiểu.”

Không thể kiểm soát bản thân mình được nữa, Hermione bật khóc. Cô quăng tay mình quanh Draco và vùi mặt vào vai hắn, không quan tâm đến việc nước mắt mình khiến áo hắn ướt đầm. “Phải có... cách nào đó...” cô nức nở, từ ngữ bị bóp nghẹn.

“Không!” Draco nói, và hắn giằng Hermione ra khỏi mình. Dường như hắn lưỡng lự trong giây lát, rồi với tay ra và nhẹ nhàng nâng cằm cô lên ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Em đã thay đổi cuộc đời tôi theo nhiều cách. Tôi thậm chí còn không nhớ nó như thế nào trước khi em đến. Phải, về nhiều mặt thì ít đau đớn hơn, nhưng nó cũng trống rỗng. Tôi muốn thay đổi cuộc sống của em, Hermione. Tôi muốn được đền đáp gì đó.”

Và rồi, Draco kéo gương mặt Hermione lại gần mình và hôn cô. Hắn không thô bạo, khao khát, nhẹ nhàng hay thậm chí là âu yếm. Đó là nụ hôn đầy đau khổ hơn bất cứ điều gì. Hermione có thể ném được vị mặn từ nước mắt của họ quện lại nơi môi hắn. Không gì ngoài nỗi buồn đau và tuyệt vọng chất chứa trong chuyển động của hắn – cái cách tay hắn ấn xuống vai cô, cái cách hắn dùng bàn tay còn lại khẽ nghiêng đầu cô để hắn có thể vuốt nhẹ má cô. Lần này, Hermione không giật khỏi cái chạm của hắn, nhưng khi cô đáp lại nụ hôn, cô cảm thấy tim mình như vỡ vụn.

Nhưng rồi lát sau Draco đẩy ra.

“Chúng sẽ trở lại sớm thôi,” hắn nói, giọng khàn khàn. “Đi đi. Chỉ cần... rời khỏi đây và trốn ở chỗ nào đó an toàn. Vài ngày nữa khi mọi thứ đầu vào đây hãy quay lại; em có thể ở đây cho đến khi em kiếm được một chỗ cho riêng mình. Tôi không... tôi không biết chuyện gì sẽ xảy đến với Pansy, hay cô ấy liệu có bình an không nhưng nói với cô ấy là tôi xin lỗi. Làm ơn nói với cô ấy.”

Sự khấn khoản trong giọng nói của Draco giúp Hermione nhận ra đây là yêu cầu cuối cùng hắn trao cho cô. Mà mặc dù cô được tự do làm điều mình muốn, cô vẫn đứng thẳng dậy. Cô phải tận dụng hết năng lực ý chí của mình để kéo mình ra khỏi vòng tay Draco.

Hermione lùi lại vài bước, chỉ dán chặt mắt vào Draco để cố gắng khắc sâu từng chi tiết trên con người hắn. Hình dáng như cẩm thạch đã từng gắn chặt với nụ cười khẩy cay nghiệt, giờ trắng bệch vì sợ hãi và đau khổ. Cơ thể cao, gầy gò đã từng được tạc khắc thành một thứ gì đó tuyệt vời nhờ Quidditch và tự hào phô trương, giờ suy sụp và run rẩy. Nhưng đằng sau sự tuyệt vọng trong đôi mắt hắn, Hermione vẫn thấy được dấu hiệu của sự quyết đoán và sức mạnh. Bằng cách nào đó, Draco vẫn giữ được những phần tốt đẹp nhất của con người hắn.

Tốt hơn là nên như vậy, mày biết đó, một giọng nói khê vang lên trong tâm trí cô cố gắng cam đoan với cô một lần nữa khi cô cúi xuống nhặt cây đũa lên – cây đũa mà cô đã lấy cắp và dùng để cứu mạng Draco.

Chuyện đó sẽ chẳng đi đến đâu. Ở bên hắn thì tốt nhưng là sai trái. Và hắn đúng – mày yêu tự do hơn bất cứ thứ gì và bất cứ ai.

Nhưng khi Hermione nhắm chặt mắt và cảm giác một luồng gió mạnh quạt vào gò má đầm nước mắt, cô không thể ngăn mình cảm thấy cô đã phá hủy những giá trị của chính mình, đã đi ngược lại mục đích của tự do. Cô nên giúp Draco tìm cách cứu lấy tính mạng hắn nhưng thay vào đó, cô lại chạy trốn và bỏ mặc hắn, và cô gần như ghét bản thân mình vì làm thế.

“Chờ đã!” Draco gọi lớn. Hermione mở mắt đúng lúc và thấy một ngọn lửa nhỏ màu xanh rơi ra từ đầu đũa của Draco đang cầm xuống lòng bàn tay hắn. Rồi hắn biến ra một bông hồng được tạc bằng thủy tinh và ấn ngọn lửa lên đó, khiến nó trông như vừa xuyên qua lớp thủy tinh vào bên trong bông hồng. Đứng thẳng dậy, hắn đưa vật đó ra trước mặt Hermione. Trái tim cô thất lại khi cô cầm lấy nó.

“Tôi chưa bao giờ thấy một ngọn lửa xanh bùng lên trong con rắn đó,” Draco nói. Giọng hắn trầm và chất chứa sự tuyệt vọng của một người đang sắp nói lời trăng trối. “Nhưng em nói đúng, nó có ý nghĩa gì đó. Nó phải là thứ gì đó ở giữa đỏ và xanh dương. Chúng ta cũng ở giữa hai thứ đó. Thuộc về nhau nhưng bị buộc phải tách rời.”

Hermione không thể dồn tâm trí vào những gì Draco nói. Cô để cho những lời lẽ của hắn trôi tuột khỏi mình và khi cô cất tiếng, cô còn không nhận thức được mình nói gì.

“Em chưa từng nói với anh,” cô thì thầm khi nhìn vào ngọn lửa bập bùng giờ đã méo mó bởi những giọt nước mắt làm mờ tầm nhìn, “bởi em chưa từng nghĩ nó sẽ xảy ra. Lúc đầu em thấy ghê tởm bản thân; em không hề muốn nó. Em quá cứng đầu. Nhưng em thực sự yêu anh, và em xin lỗi vì đã không chấp nhận những cảm xúc của mình đúng lúc.”

Và rồi, Hermione ngoảnh mặt, tập trung toàn bộ tâm trí vào những con phố trên Thị Trấn Máu Bùn. Lại nhắm mắt, cô đột ngột biến mất cùng với cảm giác kinh khủng khi bị bóp nghẹt thành hư vô bởi bóng tối xung quanh, điều đi cùng trong quá trình độn thổ.

Nhưng trước khi Hermione biến mất hoàn toàn khỏi khu vườn của phủ Malfoy, cô nghe thấy Draco nói khẽ, “Chỉ cần đừng quên tôi, ngọn lửa sẽ không bao giờ tắt.”

Hết chương XXV

26. Chương Kết

Tôi dừng lại và hỏi cô ấy có chuyện gì không ổn chẳng.

“Ta yêu chủ nhân của ta rất nhiều, con trai à,” cô nói.

“Cô nên ghét hắn ta mới phải,” tôi nói.

“Anh ấy đã cho ta vài đứa con trai,” cô bảo, “và vì ta yêu con trai ta nên ta cũng phải yêu cha của chúng kể cả khi ta rất ghét anh ấy.”

“Tôi đang dần làm quen với sự mâu thuẫn,” tôi đáp. “Đó là lí do tôi ở đây.”

“Gì thế?”

“Không có gì, một từ không thể giải thích được. Tại sao cô lại rên rỉ thế?”

“Ta làm thế bởi anh ấy đã chết,” cô ấy trả lời.

“Vậy nói cho tôi biết, ai đang cười trên lầu thế?”

“Lũ con trai của ta đấy. Bọn chúng đang vui.”

“Vâng. Tôi có thể hiểu điều đó,” tôi nói.

“Ta cũng cười, nhưng ta cũng khóc. Anh ấy đã hứa sẽ trả tự do cho chúng ta, nhưng lại không bao giờ có gan làm. Nhưng ta vẫn yêu anh...”

“Yêu hẳn ta? Ý cô là...?”

“Ừ đúng, nhưng tình yêu ta dành ột thứ khác còn nhiều hơn.”

“Là gì?”

“Sự tự do.”

- Ralph Ellison

(Trích Mississippi: Hành trình kiểu Mi)

Hermione không biết rõ chuyện xảy ra với Draco vào đêm cô đi. Tất cả những gì cô biết là vào ngày hôm sau, cô tỉnh dậy trong một khách sạn chật hẹp mà cô đã đặt phòng – sau khi rời phủ Malfoy – thì thấy tờ nhật báo được tuần qua khe dưới cánh cửa. Dòng chữ to đùng ngay trang nhất có viết, “Thuộc Hạ Thân Tín của Chúa Tể Hắc Ám bị sát hại.” Dưới đó là một tấm ảnh Draco trông cực kì tuyệt vọng cùng với nội dung bài báo.

Draco Lucius Malfoy, 20 tuổi, chết dưới tay chính Chúa Tể Hắc Ám vào đêm 14 tháng Năm. Vợ của hắn, Pansy Malfoy, 20 tuổi, nhiều giờ sau mới phát hiện ra xác chồng mình và đã cố gắng bỏ trốn cùng với hai đứa con. Nhưng, ả sớm bị bắt và nhốt trong ngục Azkaban, nơi mà ả sẽ dành mười năm cuộc đời mình vì tội có dính líu đến kẻ phản bội Chúa Tể Hắc Ám, một bản án đưa ra mà không cần viện tới sự trợ giúp của bồi thẩm đoàn. Do những đứa trẻ nhà Malfoy chưa đủ tuổi lĩnh án nên chúng được khoan hồng.

Vậy tội ác mà Malfoy gây ra là gì? Theo một nguồn tin cho biết, hắn đã phản bội lại Chúa Tể; nhưng người này không cung cấp thêm thông tin chi tiết. May mắn thay, những phóng viên của chúng tôi đã điều tra vụ việc sâu hơn, và sớm phát hiện ra Malfoy mắc phải hai tội. Đầu tiên là việc giải phóng ột Máu bùn, một hành động rõ ràng là không hợp pháp đối với bất kì ai có quan hệ thân cận với Chúa Tể Hắc Ám. Máu bùn đó, sau khi được trả tự do, đã tiến tới làm cản khi đánh bùa choáng Tử Thần Thực Tử John Bulstrode, 28 tuổi, bằng một cây đũa ăn trộm được. Tội ác thứ hai của Malfoy, theo phóng viên của chúng tôi là tội mưu phản: Hắn đã lừa dối Chúa Tể Hắc Ám khi mạo nhận mình là cha đẻ của đứa con trai, Thomas Malfoy, 5 tuổi. Thực ra cha đẻ của cậu bé là Blaise Zabini, 20 tuổi.

“Chúa Tể không thích bị qua mặt,” Bulstrode nói với một nụ cười rạng rỡ sau khi hồi tỉnh. “Không ai biết con Máu bùn đó đã đi đâu nhưng chúng tôi đều vui mừng trước kết thúc của Malfoy.” Rõ ràng, rất nhiều thuộc hạ của Chúa Tể Hắc Ám rất hài lòng khi... (tiếp theo trang 6).

Bài báo đó đã được Hermione cắt ra và cất giữ bên mình. Lúc này, sau 10 năm, Hermione đang ngồi ở bàn ăn tối, đọc lại bài báo năm xưa. Đôi mắt mỗi mệ của cô lướt qua những những từ ngữ quen thuộc, những từ ngữ mà cô đã đọc đi đọc lại hàng nghìn lần. Nó đã trở thành một thói quen thường nhật khó bỏ, đọc bài báo đó hàng ngày cùng với tách cà phê sáng.

Thở dài, Hermione đặt tờ báo đã ố vàng được cắt ra lên bàn, cầm lấy cái tách và uống nốt phần cà phê còn lại. Chỉ ngay khi cô định đứng dậy khỏi ghế, cô mới chợt liếc qua tờ lịch treo trên kệ bếp. Ngày 14 tháng năm, ánh lên sắc vàng và bạc.

Đúng lúc đó, một con cú bay vèo qua cửa sổ đang mở và hạ cánh trên cái bàn ngay cạnh cái tách rỗng. Nó bật ra một tiếng rít chói tai và giơ một chân lên. Một mảnh giấy da cuộn được buộc vào đó.

“Pallas!” Hermione hét toáng lên, thở phào khi thấy con cú của mình cuối cùng cũng về nhà sau bao ngày trời biệt tăm. “Có phải là thư hồi đáp của cô ấy không?”

Con cú mà Hermione gọi bằng cái tên Pallas rĩa rĩa lông và chớp mắt một cái với người chủ của mình.

“Tao nghĩ vậy,” Hermione nhấn nhó nói khi cô nhẹ nhàng tháo sợi dây bện đang giữ lá thư ở chân của Pallas. Ngay khi con cú thoát khỏi gánh nặng của mình, nó phấn khích bay vụt tới chỗ cây sào gỗ cạnh cửa ra vào và cứ đậu ở đấy.

Giờ Hermione mới mở cuộn giấy, trải nó ra bằng tay, và đọc ba câu được viết nguệch ngoạc trên đó.

Hermione,

Cô có thể đến bất cứ lúc nào. Tôi sẽ ra ngoài cùng với Narcissa, tôi không muốn bà ấy phải đi một mình hôm nay. Kathryn có ở nhà.

Pansy

Một cái cau mày thoáng hiện trên gương mặt Hermione ngay khi cô đọc xong. Pansy không ở nhà. Để lá thư xuống cạnh tờ báo trên bàn, Hermione vùi mặt vào tay và rên rỉ trong thất vọng. Cô muốn gặp Pansy; hai người họ đã không còn liên lạc gần một năm nay, và Hermione muốn biết tình hình của kẻ thù hồi còn đi học khi mà cuối cùng cô cũng mãn hạn tù ở Azkaban.

“Tôi sẽ ra ngoài cùng với Narcissa, tôi không muốn bà ấy phải đi một mình hôm nay”... à phải, nghe như kiểu, hôm nay cô không muốn ở một mình. Hoặc có lẽ cô không chịu đựng được việc nhìn thấy kẻ là một trong những nguyên nhân dẫn đến cái chết của chồng mình.

Vòng xoáy tội lỗi cuốn qua Hermione đến mức cô phải chớp mắt vài lần để nước mắt không trào lên bờ mi. Mặc dù vậy, không ai có thể chối bỏ sự thật trong sâu thẳm: Draco chết là do lỗi của Hermione. Làm thế nào cô có thể thu được dũng khí để trở lại và thăm mộ hắn vào đúng ngày giỗ hắn?

Hermione giận dữ động nắm tay xuống bàn gỗ trong một nỗ lực giải tỏa tức tối lẫn thất vọng. Hành động của cô khiến cô cái tách đặt ở rìa bàn rung lên dữ dội rồi rơi xuống. Ngay khi chạm mặt đất, nó vỡ ra thành vài mảnh.

Với âm thanh thủy tinh vỡ dội vào tai, Hermione đứng dậy. Dù Pansy có ở đó hay không, cô cũng sẽ đến. Cô phải đến. Cô đã bồi đắp dũng khí để làm điều đó trong suốt 10 năm, và ngày đó cuối cùng cũng đến, cô sẽ không để sự hèn nhát của bản thân thắng thế.

“Jeanne!” Hermione gọi lớn khi cô đi vòng quanh những mảnh thủy tinh vỡ để đến lò sưởi đặt ở sau bếp. “Mình ra ngoài đây. Vài giờ nữa mình về.”

Không đợi bạn mình đáp lại, Hermione bốc một nhúm bột Floo từ cái bát ở bệ lò sưởi và ném nó vào ngọn lửa đang cháy. Ngay lập tức, ngọn lửa bùng lên, chuyển sang màu xanh. Lờ đi những kí ức đau khổ mà sự biến màu đó mang lại, Hermione bước vào ngọn lửa và hô to, “Phủ Malfoy!”

“Hermione!”

Hermione nhìn lên sau khi phủ bụi khỏi váy áo thì thấy một cô gái trẻ với mái tóc bạch kim xuất hiện từ một căn phòng phía cuối hành lang. Khi cô gái đến bên cô, cô không thể ngăn mình cảm thấy có chút dè chừng. Có phải Pansy thuê một người hầu lai khác?

“Phải đến hàng năm trời cháu không được gặp cô!” cô gái nói hớn hở khi dừng lại trước mặt Hermione. “Cô thế nào rồi ạ?”

Hermione chăm chăm nhìn cô gái trong giây lát, cố gắng nhớ xem đó là ai. Cô gái cũng chăm chú nhìn Hermione, đầu nghiêng nghiêng sang một bên. Đôi mắt xám ánh lên sinh động khi cô gái chờ lời hồi đáp.

Chờ đã... đôi mắt xám?

“Kathryn?!” Hermione hét lên, không thể giữ tay mình vụt đưa lên che miệng trong sững sờ. Có lẽ nào cô gái trẻ đứng trước mặt cô đây là con gái của Pansy?

Cô gái cười lớn và nói, “Vâng, đúng đấy ạ, chúng ta không gặp nhau một thời gian. Hình như cô không nhận ra cháu, phải không ạ?”

Hermione chỉ lắc lắc đầu, cố gắng nhìn thấu những thay đổi bao trùm lên Kathryn. Giờ khi cô nghĩ về nó mới thấy Kathryn trông giống cha mình như đúc – thậm chí giờ còn giống hơn so với mười năm trước. Cô bé không chỉ sở hữu đôi mắt ánh bạc và vẻ mặt xanh xao mà còn có dáng đi và điệu bộ tự tin.

“Trông cô chẳng già đi tí nào,” Kathryn nói tỏ vẻ ngưỡng mộ. Rồi cô bé chất lưỡi và thêm vào, “Nhưng cháu hỏi thật đó, dạo này cô thế nào? Mẹ nói với cháu là hôm nay cô sẽ đến, nhưng cháu không nghĩ là cô sẽ đến sớm vậy.”

“Cô khỏe,” Hermione đáp, cuối cùng cũng lấy lại được giọng nói. Cô háng giọng, rồi tiếp. “Cô đang sống cùng một người bạn và con trai cô ấy, cô giúp cô ấy chăm sóc thằng bé. Cô đã học được rất nhiều điều từ việc trông coi cháu và Thomas.” Hermione cười gượng trước khi thêm vào, “Dạo này cháu và Thomas sao rồi? Pansy có khỏe không?”

“Cả nhà đều khỏe; anh ấy đang dần dần hồi phục từ sự kiện đêm đó,” Kathryn đáp, nhưng giọng cô bé có chút lo ngại khi đáp lại câu hỏi thứ hai của Hermione. “Mẹ ... khỏe, bà ấy tỏ ra hoàn toàn bình thường trước mặt cháu và Thomas, nhưng cháu biết mẹ không ổn chút nào. Thi thoảng nửa đêm bà ấy khóc, cháu có thể nghe thấy. Bà ấy thực sự nhớ... cô biết đấy.”

“Ồ,” Hermione nói khẽ. Không biết nói gì thêm, cô chỉ giữ im lặng.

“Nhưng dù sao thì,” Kathryn nói bằng tông giọng vui gượng gạo, “cháu biết cô đến đây để thăm mộ ông ấy, cháu sẽ để cô đi ngay bây giờ. Nếu cô cần gì thì cứ bảo cháu.”

Hermione gật đầu. Nhưng trước khi cô quay mặt đi, về phía cái cửa nách, cô đặt bàn tay mình lên cánh tay Kathryn và nói, “Cô thực sự rất vui vì cháu và Thomas hòa thuận. Cô biết là mình nghe giống một con dơi già ửy mị khi nói thế này, nhưng cô nhớ cả hai đứa và thực sự cô rất xúc động khi nhìn thấy cháu trưởng thành và thay đổi.”

Kathryn cũng cười. “Cháu cũng nhớ cô, Hermione. Và đừng nói thế, cô chẳng nghe giống nó chút nào. Cô chỉ mới 30 thôi; cô còn cả chặng đường dài để đi trước khi cô có thể tự gọi mình là già cả.”

“Nhưng cô có cảm giác già hơn,” Hermione với một nụ cười méo xệch. Rồi cô bắt đầu đi xuống hành lang dẫn đến cánh cửa đôi.

Khi Hermione đến cuối hành lang, cô nắm lấy cái nùm cửa hình măng xà và đẩy cánh cửa ra. Một làn nắng nhẹ lập tức tràn vào hành lang, khiến cô lóa mắt trong giây lát. Với đôi mắt vẫn còn ẩm nước, cô bước qua khung cửa rồi đóng nó lại sau lưng.

Ngay khi ra ngoài, Hermione hít một hơi sâu. Mùi đất quen thuộc lấp đầy khứu giác cô, cô nhớ lại ngày đầu tiên mình phát hiện ra khu vườn này cùng cảm thấy chút tội lỗi.

Hermione nhìn quanh, thở phào khi thấy khu vườn không thay đổi gì sau nhiều năm. Có thể Pansy không thể chịu đựng được việc động vào bất cứ thứ gì ở đây... Giống như việc mình không thể chịu đựng được khi đối diện với viễn cảnh đi thăm với mộ anh và biết rằng anh đã thực sự ra đi.

Cô bắt đầu bước chậm rãi xuống con đường đất, vài phút lại dừng để ngắm nghía những đóa hoa hay bụi rậm mà cô đi ngang qua. Đúng lúc Hermione đến cuối đường thì mặt trời lại lên cao, cho thấy trời đã tầm về trưa.

Dù sao mà cũng phải làm điều này Hermione, một giọng nói khe khẽ bật lên trong tâm trí cô.

Nó nói đúng: cô không thể trì hoãn lâu hơn được nữa. Cảm thấy chút sợ hãi, Hermione quay mặt và bắt đầu đi về phía hồ nước. Khi cô đến bên bờ, cô nhìn ra xa. Mặt hồ trong và phẳng lặng, nó gọi cho Hermione nhớ đến chiếc gương trong căn phòng tầng dưới. Mình tự hỏi là nó có còn ở đó hay không.

Hermione chuyển ánh mắt về phía cây liễu mọc cách đó vài bước chân. Draco đã từng cắm cô động vào cái cây này. Cành nó khẽ đung đưa trong đó, nhưng khi Hermione đến gần, gió đột nhiên ngừng thổi và cành cây trở nên bất động.

Ở ngay gốc cây là một bia mộ cẩm thạch đơn giản. Cái tên Draco Malfoy được khắc lên đó, bên dưới là ngày “5 tháng 6, 1980 – 14 tháng 5, 2001.” Chỉ có thế. Không thêm câu ghi nào nữa.

Hermione cảm thấy đầu gối mình mềm nhũn, cô thụp xuống nền cỏ. Cô chìa bàn tay đang run rẩy ra, để những ngón tay lần theo tên Draco. Trong lúc đó, cô liếc xuống và thấy một thứ: một đóa hoa màu tím đang nở rộ dưới ngay chân mộ - một đóa diên vĩ (iris). Hermione hạ thấp tay xuống, khẽ chạm vào một cánh hoa rực rỡ trước khi đặt tay lên lòng mình và cúi người xuống.

“Đã mười năm rồi kể từ ngày cuối em gặp anh,” cô lầm bầm, phá tan bầu không khí tĩnh lặng xung quanh. Cô cứ để những lời nói vờ vẩn trong không trung phải đến chừng một phút. Khi cô cất tiếng trở lại, giọng cô khê rung lên. “Em đã định không đến. Em không thể tận mắt nhìn vào bia mộ của anh, chạm vào nó và nhận ra nó có thật. Biết rằng anh đã thực sự... ra đi.”

Hermione dừng lại và nhìn ra hồ nước đứng lúc một con cá phi lên khỏi mặt nước rồi rớt xuống. Những gợn sóng dạt dần ra đứng chỗ mà nó rơi xuống, cho đến khi mặt hồ tĩnh lặng trở lại. Hình ảnh chiếc gương mỉm cười thấu hiểu với cô lướt qua tâm trí Hermione.

“Thật khó tin là ngày tháng cứ tiếp tục trôi. Giờ Kathryn cũng đã lớn, và em biết nếu anh có thể nhìn thấu trái tim mình để yêu Kathryn, anh sẽ rất hối hận về cô bé và những gì cô bé đã trải qua. Em chưa gặp Thomas kể từ đêm em rời bỏ anh, nhưng em nghe nói thằng bé bị tống vào Azkaban vì tội phản bội... em nghĩ rốt cuộc thì nó cũng là con trai anh.” Giọng nói Hermione vô tình chìm dần thành tiếng thì thầm, cô phải gắng nuốt cục nghẹn trước khi tiếp tục. “Pansy và mẹ anh đang sống dựa vào nhau, em nghĩ điều này tốt cho cả hai. Còn em... em nghe theo những gì anh nói. Em sống tự do. Em không sống theo luật lệ của bất cứ ai ngoại trừ bản thân mình, anh nói đúng; đó là điều mà em luôn khao khát. Em cũng trả tự do cho Jeanne – cô ấy là người bạn máu lai của em – giờ em đang sống cùng cô ấy và con trai. Em rất hạnh phúc khi được tự do, và em cũng hạnh phúc khi biết rằng mình có khả năng trả tự do cho những người cùng cảnh ngộ.”

“Nhưng cùng lúc... cùng lúc, em không thấy hạnh phúc trọn vẹn. Nếu tự do là tất cả những gì em từng khao khát, vậy tại sao em thường khóc thầm mỗi đêm? Sao em lại cảm thấy thiếu vắng một phần con người mình? Tại sao lại như vậy, Draco, sao anh chưa bao giờ thực sự rời bỏ em?”

“Em đã dành mười năm để đối diện với chuyện này. Thăm mộ anh. Em còn định viết ra một danh sách dài những gì mình sẽ nói ở đây – em biết, thói quen khó bỏ phải không? Nhưng cuối cùng thì em không làm thế. Em không muốn việc này trở thành một bài diễn văn đã được trù bị hay đại loại thế; em muốn nói cho anh cảm giác thật của em ngay giờ phút này, ngay từ sâu thẳm trái tim em. Thực lòng, em đau đớn. Em cảm thấy như... em không biết nữa. Em không biết làm thế nào để diễn tả một trong hàng ngàn cảm xúc mình cảm thấy ngay lúc này.”

Hermione run rẩy hít một hơi sâu. Điều này khó hơn cô tưởng rất nhiều.

“Tại sao em không thể vượt qua chuyện này?” cô nói, gần giống như thể cô đang cầu xin tấm bia mộ trước mặt mình cho cô một câu trả lời. “Lúc nào cũng nghĩ đến anh? Có lẽ em không đủ mạnh mẽ. Em không thể để mọi chuyện qua đi. Em không thể ngăn mình nhớ lại đêm đó hàng đêm và em không thể ngăn mình đọc đi đọc lại bài báo tuyên bố cái chết của anh hàng ngày. Nhưng tại sao? Em không hiểu sao tên anh lại trở đi trở lại trong tâm trí em từng phút. Tại sao không phải là tên Harry hay Ron? Em không quên họ; em yêu họ quá nhiều. Nhưng họ không ám ảnh trong những giấc mơ của em. Em khóc khi nghĩ đến họ, nhưng em biết họ chết khi chiến đấu vì mạng sống của chính mình và nó giúp giải tỏa bớt... nỗi đau. Họ dừng cảm... anh cũng vậy; tại sao anh không chống trả? Tại sao, Draco?”

“Lạy Chúa em có quá nhiều câu hỏi, nhưng không biết tìm câu trả lời ở đâu. Em chỉ biết là mình hối tiếc rất nhiều thứ. Em không phải là người hay hối tiếc những gì mình làm; em là người luôn tuân theo những kế hoạch đã vạch sẵn trong đầu. Nhưng với anh, em ước mình có thể rút lại mọi lời em nói và mọi điều em làm, và được sống lại những ngày tháng cùng với anh. Em ước, từ ngày đầu tiên em thấy anh trên trên Tàu Tốc Hành Hogwarts, em đã không thấy anh bắt nạt những học sinh cùng lứa khác và ngay lập tức mang định kiến về anh bên mình. Em ước mình có thể nhìn thấu con người anh và lý do cho những việc anh làm trong suốt những năm tháng ở Hogwarts. Em ước mình có thể đến đây, bị cầm tù và đau khổ khi biết được điều đó. Mọi thứ có thể đã không như thế. Em đã có thể thuyết phục anh thay đổi ý định, em đã có thể cứu anh.”

“Anh có biết em còn hối tiếc gì không? Em hối tiếc vì đã không nói cho anh mọi chuyện. Anh có nhớ khi anh ép em phải nói ra tên của kẻ cưỡng hiếp không? Em đã nghĩ anh sẽ giết em ngay tại đó nếu em không mở miệng. Em nhớ anh từng bảo rằng ngày nào đó em sẽ tự nói ra.”

Hermione nghẹn lại, cổ họng cô thắt chặt đau đớn và nước mắt thì không ngừng rơi xuống thấm cổ. Làn gió thổi bay mất tóc che mắt gương mặt cô, khiến ột vài lọn tóc bám dính nước bám trên gò má.

“Em chưa bao giờ nói với anh. Còn anh thì nói cho em những bí mật sâu thẳm nhất, Draco; mặc cho đau đớn anh vẫn kể cho em về Iris – em biết. Anh chỉ cho em căn phòng bí mật và nhắc lại phần quá khứ đau đớn nhất; trong khi em không thể làm điều tương tự. Em không thể trả lại anh thứ gì đó quá vụn vặt; và giờ, khi anh đã yên nghỉ dưới lớp đất này, cuối cùng em cũng thu hết được can đảm để nói ra.

“Đó là Blaise, Draco. Blaise Zabini. Kẻ đã hủy hoại cuộc đời em. Anh đã kết hôn với người bạn gái cũ của hắn trước nỗi căm thù thế giới này, anh đã cứu mang con trai hắn và rồi cuối cùng phải chịu chết, em gái hắn là người đã đánh cắp trái tim anh và không bao giờ trả lại nó toàn vẹn. Blaise cũng là kẻ đã hủy hoại cuộc sống của em.”

Đến đây, cổ họng Hermione nghẹn ứ đến mức cô phải buộc mình dừng lại. Phải rất lâu sau, cô gục hẳn xuống, những tiếng nước nở yên lặng khiến người cô rung lên. Nói ra điều này thật khó, quá khó. Liệu nó có nghĩa lý gì không? Liệu Draco có nghe được những lời cô từ cái thế giới mà hắn sống?

Gió lại thổi mạnh đúng lúc Hermione gom được chút sức lực để gượng dậy. Những cơn gió lớn thổi bay những cành liễu đang ủ ê quanh Hermione, khiến nó vướng vào tóc cô. Không hề để tâm đến những cái rìa sắc nhọn của lá liễu đã cứa vào da thịt mình, Hermione dút tay vào túi và lôi ra một vật tạc hình bông hồng bằng thủy tinh. Bên trong đó là một ngọn lửa xanh đang lập lòe.

“Em chưa bao giờ quên những lời cuối cùng anh nói,” cô nghẹn lại khi nắm chặt bông hồng nhỏ trong tay và đưa nó lên ngang ngực. “Em chưa bao giờ quên anh. Ngọn lửa vẫn cháy, nhưng rất yếu. Dù vậy nó vẫn còn đó. Em thường ngắm nó cho đến khi chìm vào giấc ngủ mỗi đêm. Hi vọng rằng, có thể, khi em nhắm mắt và tỉnh dậy vào sáng hôm sau, em sẽ được quay trở lại khoảng thời gian mọi chuyện bình yên. Khoảng thời gian mà thế giới không hỗn loạn và không có gì là tội lỗi khi chúng ta yêu nhau. Khoảng thời gian mà ngọn lửa của chúng ta có thể mang màu xanh dương thay vì màu xanh lá.”

Hermione nhìn lên trời bằng đôi mắt ầng ậng nước. Trời đã nhá nhem. Mặt trời đã biến mất một cách bí ẩn thay vào đó là những đám mây xám xịt. Tiếng chim hót và ếch nhái kêu mới lúc này còn tràn ngập nay đã tắt hẳn, và giờ âm thanh sót lại duy nhất xuyên thấu qua không khí yên ắng rợn người bao quanh Hermione là tiếng thì thầm của gió qua các nhánh cây liễu phía trên. Rõ ràng là trời sắp có bão.

Hermione nhẹ nhàng chạm bông hồng thủy tinh vào đôi môi lạnh cóng trước khi thì thầm, “Một trong những điều cuối cùng anh nói là anh không bao giờ muốn thấy em bị bó buộc hay chịu sự điều khiển của ai nữa. Có lẽ em vẫn chưa thực sự hoàn thành được ước nguyện đó. Em không hề mong bị xiềng xích với một thứ ngoại trừ con số của mình sau khi em rời nơi này: kí ức của anh. Nó đang ăn mòn em... giống như những gì kí ức của Iris làm với anh... Nhưng em không thể tiếp tục sống như vậy, Draco. Em sẽ không mắc sai lầm để bản thân mình ngụp lặn trong quá khứ. Em phải để anh đi.”

Nói đoạn, Hermione thả lỏng những ngón tay và để bông hồng rơi trượt khỏi tay mình. Nó rơi xuống thảm cỏ mềm và lăn cho đến khi dừng lại ngay chân mộ, ngay cạnh nơi trồng cây diên vĩ.

Hermione rút đầu phép ra, đặt đầu đũa vào bông hồng và mấp máy môi thành một câu bùa chú câm lặng. Với một tiếng nổ nhỏ, bông hồng thủy tinh biến thành một cái cây thật với thân đầy gai ăn chặt xuống nền đất bên cạnh đóa hoa kia, cánh hoa đỏ thắm của nó nở ra đối diện bầu trời sắp bão. Lạ lùng thay, ngọn lửa màu lục bảo vẫn tiếp tục cháy bập bùng ngay chính giữa bông hồng, nhưng không hề chạm vào cánh hoa.

Hermione cúi người xuống, hôn vào dòng chữ đề tên Draco trên tấm bia cẩm thạch. Nước mắt cô rơi xuống những cánh hoa hồng, nhưng kì lạ là không giọt nước mắt nào chạm tới ngọn lửa nhỏ ngay chính giữa. Khi Hermione ngồi thẳng người dậy, hơi lạnh của tấm bia không những còn vương vấn trên môi cô mà còn chạy dọc khắp xương sống, khiến cô tê cứng hoàn toàn.

Rồi cô đứng dậy. Trời quá tối để cô có thể lưu lại ngoài này lâu hơn. Cô sẽ vào trong phủ và dùng một tách trà với Kathryn trước khi về nhà. Nhưng ngay trước khi cô định quay đi, Hermione nhìn nắm mồ lần cuối – cái nhìn cuối cùng tiết lộ cho cô một điều mà cô đã bỏ lỡ trước đó: Được khắc ngay trên thân cây ngay cạnh tấm bia là dòng chữ “Hãy yên nghỉ Iris.”

Mặc dù điều này khiến cho cô ngạc nhiên, Hermione vẫn tỏ ra bình thản. Cô chỉ mỉm cười buồn.

Draco đã trả giá cho những lỗi lầm của mình, và bù lại, hắn được sum vầy với Iris sau khi chết. Hermione cũng nhận được phần thưởng là sự tự do sau bao nhiêu năm trời phải chịu cay đắng. Cuối cùng thì họ cũng

đều có được cái mà mình muốn. Cuối cùng, cả hai đều quay trở lại với cuộc sống mà họ có trước lúc chiến tranh phá hủy nó.

Rồi cuối cùng một hạt mưa rơi xuống – một hạt mưa đơn độc – vỡ ra từ những đám mây trên đầu và rơi xuống mặt đất khi Hermione bắt đầu quay trở lại phủ Malfoy. Nó đáp xuống chính giữa bông hồng, và một điều mất mười năm không thể làm được, lại chỉ cần dựa vào một hạt mưa: Ngay giây phút nó đáp xuống bông hồng, ngọn lửa màu lục bảo đang cháy yếu ớt dần dần tắt hẳn.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-sweet-sin-toi-loi-ngot-ngao>